

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΙΣ

*Άρθρα και σχόλια αναφερόμενα εις
τὴν σύγχρονον αἵρεσιν τοῦ Οἰκο-
μενισμοῦ καὶ τὴν μεγάλην εὐθύ-
νην τῶν κοινωνούντων ἀμέσως ἢ ἐμ-
μέσως μετ' αὐτῆς.

*Ἐκδοσις περιοδικοῦ: Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ 1982

Ούτε γάρ ἐάν ἔχωμεν δόγματα μὲν ὀρθά, θίου δὲ ἀμελῶμεν, ὄφελος ἡμῖν ἔσται τι· οὔτε ἐάν θιον ἔχοντες, τῶν ὀρθῶν δογμάτων ἀμελῶμεν, κερδᾶναι τι χρήσιμον καὶ πρὸς σωτηρίαν ἡμετέραν δυνασόμεθα. Προσῆκει γάρ, εἰ θουλοίμεθα καὶ γέννησις ἐλευθερωθῆναι καὶ βασιλείας ἐπιτυχεῖν, ἀμφοτέρωθεν κοσμεῖσθαι, καὶ δογμάτων ὀρθότητι, καὶ θίου ἐπιμελείᾳ.

“Αγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος
(Ὁμιλ. ιγ’ εἰς τὴν Γένεσιν)

Εἰς τοὺς ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντας
Ἁγιορείτας Πατέρας
τὸ παρὸν χονυκλήνως ἀφιερῶται.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν ἀποστέλλων πρὸς Φίλιππου τῆν ἁμῶνιμον ἐπιστολήν του καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐνισχύσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, ἣ ὁποῖα τὸν καιρὸν ἐκείνιον ἐσήμαινε καθημερινὸν μαρτύριον, τανίζει ἐν ἐνθουσιασμῷ καὶ πίστει πολλῇ: «Ὅτι ἡμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεῦειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν»! Αὐτὸ δὲ «τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ» ἐρμηνεύων ἕνας μεγάλος ὁμολογητῆς καὶ ἐραστῆς τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεων, ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, γράφει: «Ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ καὶ διὰ Χριστόν, ὑπὲρ οὗ τὸ πάσχειν πάσχα»!

Ὅντως ὠραῖος λόγος ἐξ ὠραίων καὶ δασικῶν χειλέων προφερόμενος! Τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ, σημαίνει διὰ τὴν πάσχουσαν ὑπὲρ αὐτοῦ ψυχὴν, Πάσχα! Μήπως τὰ ἴδια δὲν ἔψαλλε καὶ ἕνας ἄλλος μιμητῆς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ὁ πολὺς Μελέτιος ὁ Γαλιθσιώτης μερικὸς αἰῶνες ἀργότερα;

«Ὑπὲρ γὰρ λόγον ἀληθῶς ἐστὶν ἡ θυμηδία ἣν ὁ Χριστὸς τοῖς δι' αὐτὸν παθάνομαι παρέχει· καὶ τις συγκρίνειεν αὐτὴν πρὸς τὴν τῶν προπατόρων, καὶ πρὸ τῆς παραισθήσεως, εὐρὴ διπλὴν καὶ πλειῶν!».

Μακάριαι ὄντως ψυχαί, ἐλευθερωθεῖσαι τῶν γηίνων καὶ μόνον τῶν οὐρανίων ἐπιποθοῦσαι διηνεκῶς. Πιῶ σήμερον οἱ μιμηταὶ τῶν οὐρανοφρόνων ἐκείνων ἀνδρῶν,

οἱ ὅποιοι ἔζων καὶ ἀνέπνεον διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του; Ἐλάχιστοι καὶ σπανιώτατοι οἱ τοιοῦτοι, καθάπερ ὀάσεις ἐν ἐρήμῳ...

Τὸ τραγικώτερον ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι ἐνῶ οἱ υἱοὶ τοῦ φωτός, τὰ ὑποτιθέμενα «φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας» παρουσιάζουν τὴν ἀνωτέρω θλιβεράν εἰκόνα, ἀντιθέτως οἱ υἱοὶ τοῦ «αἰῶνος τούτου», οἱ ἄνθρωποι δηλαδή πού δὲν ἔχουν οὐδεμίαν σχέσηιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος, παρουσιάζονται ὀλοπρόθυμοι καὶ ζέοντες διὰ τὰ ἐπολιθηθεύση ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτός εἰς τὴν γενεάν τὴν ἐσῶτων εἰσιν» (Λκ. 16, 8).

Καὶ ὄντως! Ἀναρίθμητοι τυγχάνουν οἱ ἐξ αὐτῶν καθημερινῶς «ἀποθνήσκοντες» εἰς διαφόρους ἐπικινδύνους ἀποστολάς, προκειμένου νὰ προστατεύσουν τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς προσηκαίρου πατρίδος τῶν, ἢ τὸ καὶ συχνότερον, νὰ ἐπιθουλεύθουν τὴν ἀνεξαρτησίαν ἑτέρας πατρίδος! Αἱ μυστικαὶ ὑπηρεσίαι τῶν διαφόρων Κρατῶν ὀμιλοῦν σαφέστατα ἐν προκειμένῳ. Ἡ ἀνωτέρω σύγκρισις προκαλεῖ, πρέπει νὰ προκαλῆ, τὸ ἐρώθημα εἰς τὰς πειρασίας ὀλων τῶν ραισοφόρων, τῶν ὀρθοδόξων ραισοφόρων τῆς ἐποχῆς μας.

Διότι δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα νὰ θυσιάσῃ ὁ ὀλλος τὴν μίαν καὶ μοναδικὴν ζωὴν του, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὀλοφονίαν τοῦ α' ἢ β' πολιτικοῦ ἀντιπᾶλου, ἢ τὴν ποικίλην κατασκόπευσιν τῆς οἰασιδήποτε χώρας, οἱ δὲ μοναχοὶ καὶ κληρικοὶ, οἱ τῆς Ἐκκλησίας στρατιῶται καὶ ἀξιομαστικοὶ, νὰ μὴ τολμοῦν ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα τῶν ἐναντίον τῶν συγχρόνων ὑπονομευτῶν τῶν ἱερῶν δογμάτων καὶ Παραδόσεων τῆς!

Ἄλλὰ ἡ τραγικότης τῶν ἡμερῶν μας δὲν σταματᾷ ἐνταῦθα. Οἱ ἀνωτέρω «υἱοὶ τοῦ φωτός» οὐχὶ μόνον παραιμένουν ἀδρανεῖς καὶ ἀδιάφοροι ἐνώπιον τῆς κηρυττομένης κακοδοξίας τῶν ἡμερῶν μας, τῆς ποναιρέσεως

τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ ζωηρεύουν καὶ ἐνεργοποιοῦνται μόνον ὅταν πράκεται νὰ ἐλέγξουν συναδέλφους των, μοναχοὺς καὶ κληρικοὺς, πού ἐτόλμησαν νὰ σπάσουν τὸ φράγμα τῆς σιωπῆς καὶ νὰ διεκδικήσουν νομίμως τὰ δικαιώματα τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς πίστεώς μας. Τὰ γεγονότα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ αἱ ποικίλαι καταπίσεις τῶν Ἀγιορειτῶν Ζηλωτῶν ἀποτελοῦν ἀνάγλυφον ἔκφρασιν τῶν ἀνωτέρω, διὰ τὸν Ἀγιορειτικὸν τουλάχιστον χῶρον.

Εἰς τὸ αὐτό, δυστυχῶς, ἐπίπεδον κινεῖται καὶ ἡ δραστηριότης τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας! Οὔτε ἴχνος παρουσίας της εἰς τὸν στίβον τῆς καλῆς ὁμολογίας: ἀντιθέτως μάλιστα τυγχάνουν πλεῖστα αἱ περιπτώσεις τῆς πλήρους συμπορεύσεώς της μετὰ τὴν οἰκουμενιστικὴν ἀποστασίον τῶν ἡμερῶν μας, πλὴν μιᾶς - δυὸ περιπτώσεων, καὶ αὐτῶν ἐντὸς τοῦ στεγανοῦ χώρου τῆς ἀεροφροσύνης καὶ τῆς μονομερείας κινουμένων...

Καὶ ἐνῶ εἶναι ἀληθές ὅτι διὰ τὸν ὀρθόδοξον Σλαβικὸν κόσμον ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ εὔρη ἱκανοὺς καὶ διαφόρους λόγους νὰ τὸν δικαιολογήσῃ διὰ τὴν σημερινὴν του ἀντικανονικὴν στάσιν, διὰ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν ὅμως ποῖον δικαιολογητικὸν θὰ προσκομίση; Τὸ μόνον ἴσως πού θὰ τοῦ ἀπαμένη νὰ σημειώσῃ εἶναι, ὅτι ἡ ἀλλοτρίωσις της ἐκ τῶν Παραδόσεων καὶ τῆς γραμμῆς τῶν Πατέρων, ὀφείλετο εἰς τὴν φθορὰν πού ὑπέστη αὕτη ἐκ τῆς σπουδῆς καὶ ἐπιμαρφώσεώς πλεῖστων ἐκ τῶν σπελεχῶν της εἰς τὴν αἰρετικὴν Δύσιν — προσὸν ἀπαραίτητον διὰ τοὺς ὑποψηφίους Καθηγητὰς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν! — καὶ τὴν δαιστροφήν ἐν συνεχείᾳ τοῦ παραδοσιακοῦ φρονήματος τοῦ Λαοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω λογάδων, τῇ ἐπικουρίᾳ δυστυχῶς καὶ τῶν Θρησκευτικῶν Ὁργανώσεων. Τὸ τελευταῖον τὸ σημειοῦμεν μετὰ μεγάλῃς πικρίας, διότι γνωρίζομεν πολὺ καλῶς ὁποῖαν θλιβεράν καὶ ἀξιοκατάκριτον στάσιν ἐτήρησαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἡ-

δη τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος μέχρι τῆς σήμερον!

Τὰ παρόμοια συμβαίνουν δυστυχῶς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν «Ἀικρόπολιν τῆς Ὁρθοδοξίας», τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ Ὅποιον, ἐνῶ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ διακηρύσσει τολμηρῶς ὅτι ἀκολουθεῖ «τὴν ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον γραμμὴν», ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀδιαφορεῖ πλήρως καὶ σιγᾶ σκανδαλωδῶς ἐνώπιον τῆς «γυμνῆ τῆ κεφαλῇ» κηρυτταμένης κακοδοξίας ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου του, τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου Δημητρίου, διώκων συγχρόνως ποικίλως τοὺς διαφωνοῦντας πρὸς τὴν ἀνωτέρω πορείαν τοῦ ἀγιορείτου πατέρα!

Εἴθε ἡ ἀνάγκη τῶν ἐπομένων σελίδων νὰ ἐξυπνίσῃ ὠριμένως, ἐκλεκτὰς κατὰ τὰ ἄλλα ψυχάς, αἱ ὁποῖαι καλῆ τῇ πίστει παραμένουν εἰσέτι ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῆς αἵρέσεως, ὥστε καὶ τὴν ἐνδεκάτην «ἀποτειχίζουσαι ἑαυτὰς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας» ἀξιωθοῦν τῆς πρεπούσης εἰς ὀρθόδοξους τιμῆς παρὰ τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Ἄμην.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὰ ἀκολουθοῦντα κείμενα τοῦ παρόντος μικροῦ ἔργου ἐξετάζουν ἐξ αὐστηρᾶς ἀπόψεως τὸ μέγα θέμα τοῦ διαλόγου Ὁρθοδοξίας καὶ Παπιασμοῦ, ὡς διαμορφώθη οὗτος κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν (1971 - 1981, (!) καὶ ἰδιαίτέρως τὴν μεγάλην εὐθύνην τῶν κοινωνούντων ὀρθοδόξων μετὰ τοῦ πεπτωκότος ἤδη Φαναρίου!

Καὶ ἐνῶ ἡ κατὰ Θεὸν ἔνωσις ἀποτελεῖ ζωηρὰν ἐπιθυμίαν συνάλης τῆς Ὁρθοδοξίας, εὐχομένης ἐν τῇ θείᾳ αὐτῆς Λειτουργίᾳ «τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ συναψον τῇ ἀγίᾳ Σου Καθολικῇ καὶ Ἀπαστολικῇ Ἐκκλησίᾳ», ἐν τούτοις οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ ἡ ἴδια τὴν μίξιν τῆς πλάνης μετὰ τῆς Ἀληθείας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ καὶ μόνῳ μιᾶς ψευδοῦς, καὶ ἀντορθοδόξου ἐνώσεως.

Ἡ ἐκ τῆς ἱστορίας πείρα τυγχάνει πλουσιωτάτη ἐπὶ τοῦ πρακειμένου. Ὅσακις ἐπεχειρήθη τοιαύτης μορφῆς ἔνωσις, ὑψηγομένη ἦτοι ἀπὸ σκοποῦς ἀλλοτρίους τοῦ γνησίου Εὐαγγελικοῦ πνεύματος καὶ τῆς τῶν ἁγίων Πατέρων ἱερᾶς διδασκαλίας, ἀπέτυχεν οὐκ ἐπιτυχῶς. Ἐπιβληθεῖσα δις διὰ θίας (Λυών, Φλωρεντία), πάραυτα ἀπεκηρύχθη παρὰ τοῦ γνησίου ποιμνίου αὐτῆς, τοῦ πιστοῦ «λαοῦ τοῦ Θεοῦ», τοῦ καὶ «φύλακος» ὄντως τῆς «παραδόθεισης πίστεως».

Εἰς τὰς ὄντως πονηρὰς ὁμῶς ἡμέρας ἡμῶν, κρίμασιν Κυρίου ἀνεξερευνητοῦς, τὸ λείμμα τοῦτο τῆς εὐσεβείας, «ὁ νέος Ἰσραὴλ τῆς Χάριτος» ἐκολοβώθη σφόδρα, ἰσχνὴν εἰκόνα διασώζων τῆς πάλαι σφριγώσης αὐτοῦ δυνάμεως καὶ παρρησίας.

Περιορισθέντων τῶν διδασκάλων του ἐν πολλοῖς,

εἰς ῥήματα εὐσεβειολογίας καὶ ξηρᾶς ἠθικῆς, ἀπεξέ-
νωσαν αὐτὸν τῆς δυναμογενοῦς κόμης του, τῆς γησι-
ας Ὁρθοδόξου παραδόσεως, προκαλέσαντες οὕτω και-
νοφανῆ λιμὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, λιμὸν πα-
τερικῆς διδασκαλίας καὶ βιοτῆς.

Ὁ ἀνωτέρω λιμὸς σὺν τῇ χειμαρρῶδη εἰσορῇ τῶν
πολιτιστικῶν ἐπιτεύξεων ἐξεθήλυνε πλήρως τὴν ἐναπο-
μείνουσαν πνευματικότητα καὶ ἀγωνιστικότητα τῆς «λαϊ-
κῆς» εὐσεβείας, ἀρकुομένης πλέον εἰς μίαν κατὰ Κυ-
ριακὴν «παρασκολοῦθησιν» τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ
τὴν τυπικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης...

Καὶ ἐνῶ τὸ πάλαι, αἱ τιτάνειαι συγκρούσεις πρὸς
τὴν αἵρεσιν τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων, συν-
εἶχον τὰς καρδίας καὶ τὴν σκέψιν τῶν πιστῶν, σήμερον,
φοβερὸν καὶ εἰπεῖν, οὐ μόνον ὁ λαὸς, ἀλλὰ οὐδὲ οἱ ποι-
μένες αὐτοῦ ἐπιδεικνύουσιν τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τῶν
καιρῶν ἀντίδρασιν καὶ Εὐαγγελικὴν ὁμολογίαν πρὸς
ὑπεράσπισιν τῆς κινδυνευούσης «παρακαταθήκης»!

Ὅτως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, προδιδομένη «φι-
λήματι ἱερῶ» ὑπὸ τῶν ἀναξίων Αὐτῆς πνευματικῶν τα-
γῶν, ἀγεται δεσμία καὶ ἀνελεύθερος πρὸς μίαν *de fa-
cto* ἐνωσιν μετὰ τῶν αἵρετικῶν ὁμολογιῶν τῆς Δύσεως,
καθ' ὃν χρόνον οἱ θεματοφύλακες τῶν Ὁσίων Της, ὄ-
ταν δὲν ἀγνοοῦν τὰ τελούμενα, ἐπικροτοῦν ταῦτα δου-
λοπρεπῶς! Ὅντως, «ἡμαῦρωται Κανόνων ἀκρίβεια, ἐ-
ξουσία τοῦ ἁμαρτάνειν πολλῇ... ἀμφίβολος ἡ πίστις, ἄ-
γνοια κατακέχυται τῶν ψυχῶν, διὰ τὸ μιμεῖσθαι τὴν ἀ-
λήθειαν τοὺς δολοῦντας τὸν λόγον ἐν κοκκουρίᾳ. (Μ.
Βασ. ἐπ. 92).

Ἀληθῶς πολλοὶ καὶ δεινοὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ,
ἀλλὰ μέγιστος πάντων ὁ Σιωνισμὸς, ὁ οἰοεῖ «φυσικὸς»
ἀντίπαλος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις σημειωτέον, διευθύ-
νει ἀπάσας τὰς σκοτίους καὶ Ἀντιχρίστους δυνάμεις
τῆς σήμερον, καὶ ὁ ὁποῖος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συγχρό-
νου Μαισονισμοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ, ἐξαπέλυσε τὴν με-
γαλύτεραν κατὰ τοῦ Ἀρνίου ἐπίθεσιν.

Τὰ ὀρθόδοξα «ἅγια τῶν ἁγίων» μολυνθέντα ἤδη ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν πατριαρχείων Κων/λεως καὶ Μόσχας μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ παπισμοῦ, προκαλοῦν τὴν ἀμετρον θυμηδίαν τῶν ἐπιτελῶν τοῦ ἐπάρατου Οἰκουμενισμοῦ, ὅστις Οἰκουμενισμός, ὡς προσηφῶς ἐλέχθη, «μὴ ἔχων ὄρια ὁ ἴδιος, ἀγωνίζεται νὰ ἐξαφανίσῃ καὶ καταστρέψῃ τὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (2).

Ἀπολύτως πιστεύομεν ὅτι ἡ τῶν Εἰκονομάχων κακοδοξία ἀποτελεῖ μικρογραφίαν τῆς καταβαλλομένης σήμερον προσπαθείας διὰ τὴν ἀσκληρωτικὴν καταστροφήν τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, τὴν Ὅποιαν διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος ἐθεμελίωσεν ὁ Κύριος, καὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ ἀνήγειραν εἰς Ναὸν περικαλλοῦς εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος.

Τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης καὶ ἀσεθείας, ἀντιληφθὲν ὅτι ἡ ποικίλη κατὰ τῶν Ὀρθόδοξων θία ὀλίγα κατορθοῖ, ἐδίδοξεν τοὺς συγχρόνους υἱοὺς τοῦ σκότους νὰ μετέρχωνται τοῦ λοιποῦ τὰς μεθόδους τῆς «συνυπάρξεως», «συνδιαλλαγῆς» καὶ «ἀγάπης», εὐνουχίζοντες οὕτω κατ' ἀρχάς πᾶσαν ὀρθόδοξον μαχητικὴν διάθεσιν, δεσμεύοντες ἀργότερον ταύτην, καὶ τέλος, ὡς σύμμαχον παρασύροντες ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν στρατοπέδῳ, ἐν πολλοῖς μιτροφοροῦσαν ἢ ἀκαδημαϊκῇ τηθέννῳ κεκοσμημένην.

Ὁ τοῦ ψεύδους πατὴρ καὶ ὑφηγητὴς ἦτο ἀδύνατον νὰ βλέπῃ τὰ τέκνα τῆς φωτομόρφου Ἐκκλησίας ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη νὰ ἀναπτύσσωνται καὶ μεγαλουργοῦν, τῇ βοήθειᾳ τῆς ἀνοθεύτου καὶ γνησίας Εὐαγγελικῆς Ἀληθείας! Ἐχάρη, θεθαίως, διὰ τὴν ἀπαμάκρυνσιν καὶ ἀποπελάνησιν τῶν «Δυτικῶν Χριστιανῶν», ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὑφίσταται εἰσέτι ἡ ρίζα ὑγιῆς καὶ ρωμαλέα, ἡ Ἀλήθεια οὐκ ἐξέλιπεν καὶ ἡ τυχὸν «μεταικέντρισις» τῶν πλανηθέντων παραμένει λίαν πιθανή.

Κατόπιν τούτων ἀπητεῖτο μία δυναμικὴ λύσις· ἡ καταστροφή καὶ ἀπώλεια τῆς ρίζης ἵνα μετ' αὐτῆς ἐκλείψῃ καὶ πᾶσα ἐλπὶς ἐπιστροφῆς τῶν ἀποκοπέντων κλάδων!

Τὸ σχέδιον ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ ἤδη αἱ ἐπίσημοι Ἄρχαι τῆς Ὁρθοδοξίας κρατοῦνται δέσμιαι εἰς τοὺς ἱστοὺς τῆς δηλητηριώδους ἀράχνης τοῦ Οἴκουμενισμοῦ! Μία ἐλπὶς ἀπαμένει· ἡ ὅσον τὸ δυνατόν ταχυτέρα προετοιμασία τοῦ «Λαοῦ τοῦ Θεοῦ», ὁ ὁποῖος καὶ μόνος θὰ δυνηθῆ νὰ ἀντισητῆ εἰς τὴν κηρυττομένην συγκρητιστικὴν καινοφωσίαν, θ ρ α ὺ ω ν τοὺς δηλητηριώδεις ἱστοὺς αὐτῆς καὶ διατηρῶν οὕτως ἀμόλυντον πάσης αἰρετικῆς κοινωνίας τὴν θειοτάτην αὐτοῦ Εὐχαριστηριακὴν Τράπεζαν μέχρι τῆς ἐρχομένης δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας!

Εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι καὶ μία μόνον ἀπλή σύγκρισις τῆς συγχρόνου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως καὶ τῆς τοῦ παρελθόντος τοιαύτης, δημιουργεῖ βαρυτάτην κατάθλιψιν εἰς τὸν ἀληθῆ ἐραστὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ πάλαι, διὰ τὴν παράθεσιν ἑνὸς καὶ μόνου ἱεροῦ κανόνος, ἔστω ἀπλῆς ἠθικῆς τάξεως καὶ εὐταξίας, ἐξεγείρετο πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀγωνιζομένων ἄχρι δεσμῶν καὶ φυλακῆς, ἐξοριῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, μὴ ὑποστελλόντων ὁμῶς οὐδὲ μέχρι κεραίας τὴν εὐθαρσῆ ὁμολογίαν των! Ἀπηύθυνον τὸ τοῦ Προδρόμου «οὐκ ἔξεστὶ σοι» εἰς βασιλεῖς καὶ Πατριάρχας, οὐδὲν προτιμῶντες τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς εὐνόμου Αὐτῆς λειτουργίας!

Σήμερον, ἐξ ἀντιθέτου, ἐνῶ «πορθεῖται σύνολος ἡ τῶν Πατέρων διδασκαλία καὶ τὰ περὶ τὴν πίστιν ναυάγια πυκνά, σιγαῖ τῶν εὐσεβούντων τὰ στόματα» (Μ. Βασ. ἐπ. 92), ἡ τῶν ποιμένων παρρησία, πλὴν ἐλαχιστοτάτων ἐξαιρέσεων, οὐδὲ ἴχνη διασώζει ἀγωνιστικῆς διαθέσεως τῶν ἀρχαίων πατέρων· τὰ τῶν αἵρέσεων κύματα ὄντως θεινά καὶ πολλὰ καὶ «βρόχος» οὐδεῖς... «Οὐ γὰρ ἀγνοεῖτε», γράφει ὁ Μ. Βασίλειος, «ὅτι δημοσία προκείμενοι πᾶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν τῇ θαλάσῃ προβεβλημένοι ἀκόπελοι, ἡμεῖς τὸν θυμὸν τῶν αἰρετικῶν κυμάτων ὑποδεχόμεθα, καὶ περὶ ἡμᾶς ρηγνύμενοι τὰ κατόπινα ἡμῶν οὐκ ἐπικλύζουσι». (Ἐπιστ. 203η). Σήμερον

ὅμως ἀρκεῖ νὰ ὑψώσῃ τις φωνὴν διαμαρτυρίας, ἕστω μοναδικὴν καὶ εἰλικρινῆ ἐντὸς τῆς δαιμονιώδους χορωδίας τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν ἐπικροτούντων ἀνακαινιστῶν, διὰ νὰ ἐλεγχθῆ πάραυτα ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ποιμένας, καὶ τοὺς συντηρητικοὺς εἰσέτι, ὡς μὴ ὀπαδὸς τῆς ἀγάπης, ὡς «ἐξτρεμιστῆς» καὶ «ὑπερροθόδοξος»... Ὅντως «ἐν ἔστιν ἔγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον, ἢ ἀκριβῆς τήρησις τῶν Πατρικῶν Παραδόσεων» (Μ. Βασιλ. ἐπιστ. 243).

Καὶ ἐνῶ πλεῖστοι τυγχάνουν οἱ παρ' ἡμῖν θεωρητικοί, πλεῖστοι οἱ διὰ τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπιμορφώσεως αὐχοῦντες, πλεῖστοι οἱ ἐπικριταὶ πάσης λαϊκῆς εὐσεβείας καὶ ἀγωνιστικότητος, ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐμφανίζεται ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς θαλλομένης εὐσεβείας, οὐδεὶς ἀνατέμνων ὀρθοδόξως καὶ ἐν ἀληθείᾳ τὰς ποικίλας θλασφομίας τῶν «υἱῶν τῆς πλάνης», οὐδεὶς δημοσίᾳ ἀποδυρόμενος τὸν θανάσιμον τραυματισμὸν τῆς παραδοθείσης κληρονομίας τῶν Πατέρων, πλὴν, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν, εὐαριθμοτάτων ἐξαιρέσεων, ἱκανῶν πρὸς συγκρότησιν σταγόνος ἔναντι ἀντικειμένου ὠκεανοῦ... Παρὰ ταῦτα δὲν ἀπακλιέεται, εἰς μίαν ἑτέραν κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ ἀνωτέρω κύριοι, νὰ ἐκφωνήσουν καὶ τὸν πανηγυρικὸν αὐτῆς, ἄνευ οὐδεμιᾶς καταστολῆς ἢ αἰδοῦς· εἶναι συνηθισμένοι εἰς τοῦτο οἱ ἀείποτε «νυκτερινοὶ θεοσεβεῖς καὶ μηδέποτε ἐν φωτὶ τολμοῦντες παρρησιασθῆναι». (Θ. Στουδ.).

Διὲν διεκδικούμεν τὴν θέσιν κριτοῦ καὶ ἐπικριτοῦ τῶν πάντων· οὐδέποτε ὅμως θὰ ἐπιτρέψωμεν, ὅσον τὸ ἐφ' ἡμῖν, νὰ συληθῆ ἡ πνευματικὴ ὠραιότης καὶ μοναδικότης τῆς ἡμετέρας πίστεως διὰ τῶν συγχρόνων πονηρῶν ἐπιμιξιῶν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, ἢ διὰ μιᾶς ἐφαμάρτου ὑπακοῆς καὶ ὑποταγῆς εἰς αἰρετικὴν «Ὀρθοδόξιαν».

Ἄγνοοῦν πεισμόνως οἱ καταφρονηταὶ τῶν πατρῶν ὅτι ἡ ἀρνήσις τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως νὰ ἀκολουθήσῃ ἢ συμφρονήσῃ πρὸς τὸν ἠθικὸν καὶ δογματικὸν

χιππυσμόν τῶν ἡμερῶν μας, συνιστᾶ πράξιν σωτήριον καὶ θετικὴν, πράξιν διασώσεως καὶ διατηρήσεως ὅ,τι πολυτιμοτέρου διακρατεῖ ἐπ' αὐτοῦ ὁ γῆϊνος ἡμῶν πλανήτης. Ληαμονοῦν ὅτι ἡ διακονία τῆς ὀρθῆς πίστεως διασώζει καὶ τὴν Ἑθνικὴν Κιβωτόν, καὶ ὅτι οἱ μεγάλοι πατέρες, Γρηγόριος ὁ Παλαμαῖς καὶ Μάρκος ὁ Εὐγενικός, διὰ τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων των ἐγένοντο, οὐ μόνον ἀληθεῖς φρουροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ παιδαγωγοὶ τῆς ἀκολουθησάσης πνευματικῆς ρίζης τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, ὅστις ἐν τῷ προσώπῳ των διέσωζε τὴν ἑαυτοῦ ἀποστολὴν ἀμιγῆ καὶ διαλάμπουσαν (3).

Κατηγοροῦν ἡμᾶς ὡς σκανδαλίζοντας τὸν ἀπλοῦν λαὸν διὰ τῆς ἀνοικτῆς κριτικῆς τῶν τελουμένων(4), ἀγνοοῦντες λίαν «διακριτικῶς», ὅτι καὶ ἡ σειρὴν ἐνοχλεῖ τὰ ὄντα τῶν ἀκουόντων, πλὴν ὅμως ὑπάρχει σωτήριος καὶ εὐεργετικὴ, ὡς ὁ φυσικὸς πόνος καὶ ὁ πυρετὸς τοῦ ἀσθενούντος, ἡ δηλοποιὸς αὕτη ἔκφρασις τοῦ ὑποβόσκοντος κινδύνου.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἄς ἐλεγχθοῦν οἱ πρωταῖοι τοῦ σκανδαλοῦ καὶ οὐχὶ οἱ φρουροὶ καὶ ἐρασταὶ τῶν δόξων ἄς φραγοῦν τὰ ἀθύρωτα στόματα τῶν συνεχῶς βλασφημούντων καὶ οὐδόλως αἱ εὐλαγημέναι διαμαρτυρίαι τῶν ἀγαπώντων τὰς ἱεράς Παραδόσεις τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

Ὅντως πολλοὶ οἱ πλάνοι καὶ ψευδοπροφήται τῆς σήμερον ἢ σύγχυσις εὐρίσκεται ἐν τῷ κατακορύφῳ αὐτῆς μεγαλείῳ τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ κινδυνεύουν πλέον οὐ μόνον ἐκ τῆς ἐπιστήμως κηρυττομένης κακοδοξίας, ἀλλὰ τὸ τραγικώτερον, καὶ ἐκ τῶν συνηγῶρων «τῆς δοκούσης Ὁρθοδοξίας»... (5).

Οὕτως ὁ εἰς ἀκαδημαϊκὸς διδάσκαλος κηρύσσει δημοσίως τὴν αἰρετικὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων» (6)· ἕτερος συνάδελφος του ἐγκρίνει καί... ἐπαυξάνει(7) ! Μητροπολίτης τοῦ Οἴκ. Θρόνου, ἀκολουθῶν εἰς τὴν πτώσιν των τοὺς ἀνωτέρω ἀκαδημαϊκοὺς, διακηρύσσει ἀνευθριάστως ὅτι «πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαι

συμπίπτουν καὶ συναντῶνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως»⁽⁸⁾, ἐνῶ ἕτερος συνάδελφός του θεωρεῖ «ἐγωϊσμόν» τὴν πίστιν εἰς τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας⁽⁹⁾! Ἄλλος μεγαλόσχημος ρασοφόρος μετὰ περισσοτέρας κυνικότητος γράφει: «Οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουν ὅτι ἀληθινὴ χειροτονία καὶ Ἱερωσύνη ἔχουν καὶ μεταδίδουν, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, οἱ Κοπτοαρμένιοι καὶ Αἰθίοπες Ἐπίσκοποι, οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι... Δι' αὐτὸ καὶ τὰ μυστήρια τῶν Ἀγγλικανῶν εἶναι Μυστήρια τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὡς εἶναι καὶ τὰ Μυστήρια τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν»!!!⁽¹⁰⁾. Καὶ ἄλλαχού: «Οἱ Χριστιανοὶ ἀγαποῦν καὶ σέβονται τοὺς Μωαμεθανοὺς διότι πιστεύουν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν»!!!^(10α). Ἀθηναῖος δὲ ἀρχιμανδρίτης ἐπὶ δεκαετίαν καὶ πλέον προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὡς μάταιον καὶ ἀντικανονικὸν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἐνῶ συγχρόνως διὰ ποικίλων διαστροφῶν τῆς ἀληθείας ἀγωνιᾷ νὰ συγκρατήσῃ ὑπὸ τὸ μνημόσυνον τοῦ κακοδόξου πατριάρχου Κων/λεως τὸ Ἀγιορειτικὸν πλήρωμα^(10β).

Τὸ δὲ χεῖριστον πάντων ὁ Οἰκ. πατριάρχης Δημήτριος ἐξισώνει τὸν Παπισμὸν μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας⁽¹¹⁾, κοινωνεῖ μετὰ τοῦ πάπα⁽¹²⁾ καὶ ἀναγνωρίζει εἰς τοῦτον οὐχὶ μόνον ἀρχιερωσύνην καὶ προβάδισμα, ὡς νὰ εἶναι Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ καὶ «προφητικὸν ἅμα καὶ ἀποστολικόν... λόγον»⁽¹³⁾, ἀκριβῶς δηλ. τὰ ἐναντία ὧν ἐπίστευον καὶ ἐκήρυττον οἱ προκάτοχοι του⁽¹⁴⁾.

Παρ' ὅλα ταῦτα τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐσίγησε καὶ συνεχίζει νὰ σιγᾷ ἄχρι τῆς σήμερον διὰ πάσας τὰς ἀνωτέρω κακοδόξους ἐνεργείας τοῦ Πατριάρχου! Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ πιστεύει, ὡς φαίνεται, ὅτι πορεύεται καί... ἀγιοπατερικῶς⁽¹⁾, διὸ καὶ προσφάτως τρεῖς ἐκ τῶν ἡγουμένων του ἐτόλμησαν νὰ γράβουν: «Ἡ ἐμμογή τῶν Ἀγιορειτῶν εἰς τὴν ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον γραμ-

μὴν ἀποτελεῖ μίαν πνευματικὴν προσφορὰν πρὸς τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον»! (15). Πλήρης δηλ. ἀγνοία τῆς τραγικῆς καταστάσεως ἑαυτῶν καὶ τοῦ ποιμένος των...

Ἄλλ' ὁ ἔσμός τῶν ἀνωτέρω κακῶν ὡς καὶ «πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή» ἔχει τὴν ἱστορίαν της. Οὕτως ἀπὸ τὸ 1924, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πρακτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, οὐδεὶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων ἀντέστη, οἱ δὲ ὀλίγιστοι κληρικοὶ καὶ μοναχοί, οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ ὑψώσουν φωνὴν διαμαρτυρίας, πάραυτα καθηρέθησαν!

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω ποιμένας, ἦτο ἀρκετὸν πρὸς εἰρήνευσίν των μία... στατιστικὴ! Ἠρίθμησαν μετὰ τὸν σάλλον τῆς καινοτομίας, τὰ πνευματικὰ των ποιμνία. Εὐρέθησαν ἀρκετά... Τὰ «ἀποσχισθέντα» ὀλίγα, ταπεινά καὶ πτωχά... Κατόπιν τούτου... ἀνεπαύθησαν, μὴ διατηρήσαντες οὐδὲ ἶχνος τοῦ «καλοῦ ποιμένος», παραθεωρήσαντες πλήρως ὅτι «ὁ ἐνδεχόμενος κατασκανδαλισμὸς τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως τῶν πιστῶν ἀποτελεῖ ἀσύγνωστον ἀμάρτημα καὶ ἔγκλημα κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας».

Καὶ τότε μὲν ἐδικαιολογοῦντο, —πρωταγωνισταὶ καὶ συναϊκόλουθοί των— ὀπισθεν τῆς φράσεως: «ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου οὐδὲν δόγμα προσέβαλεν». Σήμερον ὅμως ποίας δοκησισόφους δικαιολογίας θὰ εὑρουν οἱ αὐτουργοὶ καὶ ὑπασπισταὶ τῆς «παναιρέσεως» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Καὶ ἐνῶ πάντες ἐπιθυμοῦμεν ἀνδιστολῶς (16) τὴν διακονίαν τῆς Εὐαγγελικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ οὐδέποτε θ' ἀνεχθῶμεν νὰ ὑπηρετήσωμεν νεωτέραν τοιαύτην, γέννημα διανοίας ἀνθρωπίνης καὶ ἐπισφαλοῦς (17), ἐν τούτοις ἀντὶ μακαρισμοῦ (18), δεχόμεθα ἀπὸ τοὺς ἰδίους ποιμένας ἡμῶν, φρικτὸν καὶ εἰπεῖν, τὴν μορφήν τοῦ «φανατικοῦ» καὶ παρελθοντοπλήκτου, τοῦ «στεῖρου» καὶ «σχισματικοῦ»!...

Ἄλλ' ὁ πόνος ἡμῶν καθίσταται εἰσέτι ἐντονώτερος ἐκ τῆς σιγῆς τῶν «παρακολουθούντων» ὑπευθύνων, οἱ

ὅποιοι πρῶτοι αὐτοὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον ἐκτινάξει μακρὰν τοῦ ἱεροῦ περιβόλου τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἐκουσίως ἐκλέξαντας τὴν «Σχολὴν τῆς Δύσεως», ἀντὶ τοῦ Θειοτάτου Ναοῦ τῆς ἀσπίλου Ὁρθοδοξίας. Οἱ ἱεροὶ πατέρες ὁμῶς ἐντέλλονται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπως ἀπαστρεφώμεθα καὶ τοὺς διὰ τῆς σιγῆς συνηγόρους τῶν κακοδόξων⁽¹⁹⁾ ὡς συνυπευθύνους τοῦ τῆς Ἐκκλησίας σάλου καὶ κατασκοπανδάλιαμοῦ τῶν ψυχῶν «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε», καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐντολὴν τῶν εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπακούωμεν.

Ἐν τῷ μεταξύ, καθ' ὃν χρόνον ἡ αἵρεσις ἀπλοῦται καὶ πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας εὐρίακονται ἐν ἀταξίᾳ, ἡ ἐπιμόρφωσις πολυπληθῶν θεολόγων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν αὐξάνει συνεχῶς, «φροντίδι καὶ ἀναλώμασι» τοῦ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν, καὶ νέοι, πνευματικοὶ αὐτὴν τὴν φορὰν «γενίτσαροι», προστίθενται εἰς τὸν θεολογικὸν κορμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκ τῆς πλειονότητος τῶν ἐπιστρεφόντων⁽²⁰⁾.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, μόνον ἡ ὑπαρξίς καὶ διακονία νέων Ἀθανασίων καὶ Θεοδώρων ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ εἶναι δυνατόν νὰ ἀναστελεῖ τὸ πανώλεθρον ρεῦμα τοῦ ἀντιθέου Οἰκουμενισμοῦ. Ἐκκλησία καὶ Μοναχισμὸς μόνον ὑπὸ τοιαύτας προσωπικότητας δύνανται νὰ δημιουργήσουν ὄντως τεῖχος ἀκλινές καὶ ἀλεξητήριον κατὰ πάσης αἱρέσεως καὶ καινοταμίας, ὡς ἐγένετο τὸ πάλαι, ὅτε τὸ ἡρωϊκὸν ὠμοφόριον τοῦ Μ. Ἀθανασίου μετὰ τῆς δασιακῆς μηλωτῆς Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου, συναπετέλουν τὴν ἀρραγῆ ἀσπίδα τῶν Ὁρθοδόξων!

Τὰ κείμενα τοῦ ἀνά χειῖρας ἔργου ἐγράφησαν ὡς κύρια ἄρθρα ἢ σχόλια εἰς τὰ περιοδικὰ «Ἀγιορείτης» (Α) καὶ «Καλὴ Ὁμολογία» (Κ.Ο.), πλὴν τῆς μελέτης τοῦ Ἡμερολογιακοῦ σχίσματος, ἣτις ἐδημοσιεύθη ἰδιαιτέρως. Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐκρίναμε σκόπιμον νὰ τὰ συγκεντρώσωμεν ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν δαψίλειαν τῶν πατερικῶν κειμένων ποὺ περιέχουν, ἀφ' ἑ-

τέρου δέ, διότι διεκτραγωδοῦν ἐν πάσῃ πιστότητι τὴν φοβερὰν πτώσιν τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτῷ. Οὕτω, διὰ τῆς ἀνωτέρω συλλογῆς, εἶναι εὐκολὸν καὶ ὁ πλέον ἀπλοῦς πιστὸς ν' ἀντιληφθῆ τὴν τραγικότητα τῶν καιρῶν καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς αἰρέσεως, ὥστε νὰ φυλάξῃ ἑαυτὸν ἐκ τῆς ψυχοφθόρου ἐπιρρείας τῆς.

Διὰ τὰς ὑπαρχούσας ποικιλίας ἐλλείψεις ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν ἀναγνώστην καὶ μὲ χαρὰν θὰ δεχθῶμεν πᾶσαν ἀδελφικὴν διόρθωσιν.

Διὰ τὸν «Ἁγιορείτην»

Θ. Μ.

Ἐν Καψάλα τῆς Ἱ. Μονῆς Παντοκράτορος
Ἁγίου Ὄρους.

Χριστούγεννα 1981

Σημειώσεις Εισαγωγῆς

1. Τὰ τῆς δεκαετίας 1961 - 1970 θλέπε εἰς τὸ ἔργον: «Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ», Ἀθήναι 1971, σσ. 310, ὡς καὶ εἰς τὸ ἐξαιρετὸν ἔργον τοῦ γνωστοῦ διευθυντοῦ καὶ ἐκδότη τοῦ τῆς «Καλῆς Ὁμολογίας» θεολόγου καὶ φιλολόγου κ. Ἀριστ. Δελήμπαση: «Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», Ἀθήναι 1972, σσ. 335.

2. Ἄρθρον τοῦ ἐπισκόπου VITALY, τῆς ὑπὸ τὸν Φιλάρετον Ρωσικῆς Διασποράς, ὑπὸ τὸν τίτλον: ΕΣΙΜΕΝΙΣΜ, δημοσιευθὲν ἐν μεταφράσει εἰς «Ὁρθ. Τύπον» τῆς 10.2.1970 ἕως 20.5.1970.

3. Ν. Τωμαδάκη, Σύλλαθος..., Ἀθήναι 1961, σ. 102.

4. «Εἰ ἀγανακτοῦσιν ἄπιστοι καλοῦμενοι, φευγέτωσαν τὸ πρᾶγμα κἀγὼ κρύπτω τὸ ὄνομα ἀποστήσωσαν τῆς ἀπίστου διανοίας καὶ ἀφίσταμαι τῆς ἐπονεϊδίτου προσηγορίας». Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ΡΓ. 56, 253.

5. «Ἡμῖν δὲ πρὸς τῷ φανερῷ πολέμῳ τῶν αἰρετικῶν ἔτι δὲ καὶ ὁ παρὰ τῶν δοκούντων ὀρθοδοξεῖν ἡμῖν ἐπιναοτάς, πρὸς ἔσχατον ἀσθενείας τὰς ἐκκλησίας κατήγαγεν». (Μ. Βασ. ἐπ. 92).

6. «Ὅπως λοιπὸν ὑπάρχει εἰς Θεὸς - Πατὴρ καὶ εἰς Χριστὸς καὶ ἐν Πνεῦμα ἅγιον, τοιουτοτρόπως, δυνάμει τῆς ἐνότητος ταύτης, καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ ἡνωμένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῦοι θεαπίζονται πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, ἀποκτώντα οὕτω τὴν δικαιοσύνην ἑαυτῶν, ἀνεξαρτήτως εἰς εἰς ποίαν ὁμολογίαν ἀνήκουσιν, ἐνοόμενα μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων εἰς ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μερίζηται εἰς πλείονα σώματα!» Ἱωάννου Καρμίρη, Ἐκκλησιολογία, Ἀθήναι 1973, σ. 241.

7. «Τὸ Συμπόσιον ἐνέκριναν καὶ ἐπευλόγησαν αἱ κορυφαὶ τῆς Μιάς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἦτοι ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' καὶ ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ὁ Οἰκ. Πατριάρχης Δημήτριος» Ἠ Κων. Μητόνη, Τὸ ἐν Τορόντῳ τοῦ Καναδᾶ διεθνὲς ἐπιστημονικὸν συμπόσιον εἰς μνήμην τοῦ Μ. Βασίλειου, Θεολογία 1979, σ. 474.

8. Δήλωσις ἐν Φαναρίῳ τοῦ Μητρ. Μύρων Χρυσοστόμου, «Ἐπίσκεψις», 15.6.1981, σ. 6.

9. Ὁ Μητρ. Τρανουπόλεως Δαμασκηνὸς ἐν: «Ἐπίσκεψις», 1.5.1981, σ. 12.

10. Μητροπολίτου Θυατείρων, Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων, Λονδῖνον 1975, σ. 203.

10α. Αὐτόθι, σ. 273.

10β. Τὰ πλείεστα ἄρθρα τοῦ Ἀγιορείτου, τὰ περιεχόμενα εἰς τὸ παρὸν ἔργον, ἀσχολοῦνται δυστυχῶς μετὰ τὸν ἀνωτέρω κληρικόν.

11. Ἐπίσκεψις, 1.12.1979, σ. 16.

12. Ἐπίσκεψις, σ. 15.

13. Αὐτόθι.

14. Παράβαλε π.χ. τὴν Ἀπολογίαὶν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, (13ος αἰών), εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων, γράφει καὶ τὰ ἀκόλουθα ὁ ἅγιος ἐκεῖνος πατριάρχης:

«Ὁ μνημονεύων ὡς ἀρχιερέως τοῦ πάπα, ἡ ἐκκλησίαν τούτω διδοῦς, ἡ πρῶτον ἐν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἡγουμένος, ἔνοχος ἐστὶν ὄντων τὸν λατινισμὸν ἐκτελεῖν... Ἐάν συγκαταβῆτε λατίνοις, Χριστοῦ ὕμνος οὐδὲν ὠφέλησει... Φυλάξασθε ἀπὸ τοῦ μiasματος τούτου παρακαλῶ, τοῦ τῶν Ἰταλῶν μὴ προσάψωμεν ἐαυτοῖς τὸν ἐκ τούτων μiasμόν, καὶ ἀποστραφῆ ὑμᾶς ὁ τῶν ψυχῶν νυμφίος καὶ αἰωνίως κατασχοινόμεθα...». Κριτικὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω ἀπολογίας θάβετε ἐν τῷ ἔργῳ τῶν: LAURENT — DARROUZES, DOSSIER GREC DE L' UNION DE LYON C 1273-1277), PARIS 1976, PP. 134 - 301. (Μετά γαλλικῆς μεταφράσεως).

15. Ἐκθεσις τῆς εἰς τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον ἀποσταλείσης Ἀγιορειτικῆς Ἐπιτροπῆς, σ. 3 (7.10.1981). Σημειωτέον ὅτι τὴν ἀνωτέρω Ἐκθεσὶν ὑπογράφουν οἱ Καθηγούμενοι Ἀθανάσιος τῆς Μ. Λαύρας, Βασίλειος τῆς Μονῆς Σταυρονικήτα καὶ Γεώργιος τῆς Μονῆς Γρηγορίου.

16. «Οὐχ ὑπὲρ χρημάτων, οὐχ ὑπὲρ δόξης, οὐχ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς τῶν προσαίρων καταπολεμούμεθα, ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ κοινῆς κτήματος, τοῦ θησαυροῦ τῆς ὑγιαίνουσας πίστεως ἐστήκαμεν ἀγωνιζόμενοι». Μ. Βασ. ἐπ. 243.

17. «Πίστιν δὲ ἡμεῖς οὔτε παρ' ἄλλων γραφομένην ἡμῖν νεώτερον παραδεχόμεθα, οὔτε αὐτοὶ τὰ τῆς ἡμετέρας διανοίας γεννήματα παραδιδόναι τολμῶμεν, ἵνα μὴ ἀνθρώπινα ποιήσωμεν τὰ τῆς εὐσεβείας ρήματα ἀλλ' ἄπερ παρὰ τῶν ἁγίων πατέρων δεδιδάγμεθα, ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμᾶς διαγγέλλομεν». Μ. Βασ. ἐπ. 140.

18. «Τῷ ὄντι γὰρ ἀνωτάτου μακαρισμοῦ ὄξειον... τὸ μὲν κίβδηλον ἀπὸ τοῦ δοκίμου καὶ καθαροῦ διακρίνειν, τὴν δὲ τῶν Πατέρων πίστιν ἀνευ τινὸς ὑποσταλῆς κηρύσσειν». Μ. Βασ.

19. «Ὅτινες τὴν ὑγιῆ ὀρθόδοξον πίστιν προσποιούντες ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δὲ τοῖς ἑτερόφροσι, τοὺς τοιοῦτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποσπῶσιν, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφοὺς ὀνομάξουσιν». Μ. Βασ. ΡΓ. 160, 101 Α.

20. Ἐλέχθη προσφυῶς ὅτι αἱ σπουδαὶ θεολόγου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν θὰ πρέπει ν' ἀποτελοῦν κώλυμα πρὸς... ἰερωσύνην του! Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως μὲ τὴν προσθήκην, ὅτι ἐάν ἐπῆγεν ὡς κληρικὸς διὰ σπουδᾶς, ἐπιστρέφων νὰ καθαιρεται...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΘΕΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει ἄρκετὰ καὶ ἐγὼ μόνος στὸ κελλί μου, μὲ συντροφιά τὶς ἱερὲς εἰκόνες καὶ τὸ ἱλαρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, προσπαθῶ νὰ θρῶ γιὰ ποιὸ ἀκριβῶς λόγῳ ἐπικρατεῖ σήμερα στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸν Ἁγιορείτικο Μοναχισμό αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἀφασία γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως, ἀφασία πού ἀπὸ καιρὸ ἔχει περάσει πιά στὴν περιοχὴ τῆς καταφρονήσεως τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων. Καὶ ἐνῶ ὅλοι, διάκoi, ἱερεῖς, ἐπίσκοποι καὶ μονάζοντες, ἀσχολοῦνται μὲ πλείστα ὄσα, μὲ ζῆλο καὶ κατατρωσύνῃ, μόνον γιὰ τὴν πίστι δὲν μιλοῦν, δὲν γράφουν, δὲν διαμαρτύρονται! Ἡ γιὰ νᾶμαι πὺ ἀκριβῆς, ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν πίστι ἀπόδειξι τὰ κηρύγματα γιὰ τοὺς χιλιαστὰς, τοὺς παπικοὺς καὶ τοὺς μασόνους, ὡς καὶ τὰ τόσα βιβλία καὶ ἄρθρα πού γράφονται ἐναντίον τους. Αὐτὸ πού ἤθελα νὰ ἐκφράσω γράφοντας ὅτι δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὴν πίστι, εἶναι ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ διορθώσουν διὰ τοῦ σωτηρίου ἐλέγχου καὶ τῆς καταλλήλου ἀντιδράσεως τοὺς κακοδόξους προῖσταμένους τους, οἱ ὅποιοι ἐπὶ συνεχεῖς δεκαετίες μὲ λόγια καὶ πράξεις κηρύττουν τὸ αἰρετικὸ πιστεύω τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅτι δηλαδή ἡ πίστι τῶν Ὀρθόδοξων δὲν εἶναι μοναδικὴ στὸν κόσμῳ, ἀφοῦ καὶ ἡ αἰρετικὴ Δύσι ἔχει θεῖα Χάρι καὶ ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς της παρόμοια ὅπως γίνεται καὶ στὴν Ἀνατολή! Τὴν παραπάνω θεοθαίως θλασφημία δὲν τὴν διακηρύττουν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει καμιά σημασία μήπως ἄλλως τε καὶ τὶς διαφορὲς αἵρέσεις τὶς ἐκήρυξαν πολλοὶ μαζί; Ἕνας εἶναι συνήθως ἄρκετός, ἀρκεῖ οἱ λοιποὶ νὰ μὴν ἀντιδράσουν, ἀλλὰ μὲ σιγή, ἢ μὲ τὴν ποικίλη καὶ πολλακτικὴ κεκαλυμμένη

συμπαράστασι τους, ν' αφήνουν νά προσδεύη ὡς ὀρθή ἡ κακοδοξία πού ὁ ἕνας ἄρχισε καί οἱ πολλοί ἀκολουθοῦν. Ἄλλά οὔτε ὅλοι οἱ κληρικοί καί μονάζοντες δέχονται τίς κακοδοξίες πού ἀπεφάσισε τὸ Φανάρι μὲ τὴν ἀνατολή τοῦ 20οῦ αἰῶνα νά διακηρύξη σ' ὅλο τὸν κόσμον· κι' αὐτοὶ ὁμῶς, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς εὐθύνης, ἀφοῦ πρακτικῶς ἀκολουθοῦν τοὺς ἐπισκόπους τους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν σειρά τους ἐπικροτοῦν τῆς Πόλης τὴν ἀρεσι. Οἱ χιλιομετρικὲς ἀποστάσεις ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς κακοδοξίας, ὅπου κι' ἂν εὐρίσκεται αὐτό, ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας, δὲν ἔχουν καμιά σημασία. Ὅλοι οἱ κληρικοί, ἀλλὰ καί οἱ λαϊκοὶ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν στιγμή πού θὰ πληροφορηθοῦν τὴν κηρυττομένη κακοδοξία καθίστανται σ υ ν υ π ε ὑ θ υ ν ο ι μὲ τὸν αἰρετικόν, ἐάν δὲν κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νά τὸν ἐπιστρέψουν στὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἐφ' ὅσον παραμένει ἀμετανόητος, νά τὸν ἀποβάλουν τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς.

Στὸ μεταξύ κυκλοφοροῦν κάθε ἐβδομάδα, ἢ καλλιτέρα κάθε μῆνα 15 μὲ 20 θρησκευτικὰ περιοδικὰ καί ἐφημερίδες (γιὰ ν' ἀναφέρω τὰ σπουδαιότερα) πού τὰ γραφόμενά τους ὑπερβαίνουν τίς σελίδες ἐνός κανονικοῦ βιβλίου 300 σελίδων. Σ' αὐτὰ δὲν ὑπολογίζω τὰ αὐστηρῶς «θεολογικοῦ» περιεχομένου, ὅπου τὰ πλεόν ἀνούσια καί ἀπίθανα θέματα ἀνατέμνονται μετὰ πάσης σχολαστικότητος, ἐνῶ τὸ πελώριον θέμα τῆς αἰρέσεως παραμένει ἐντελῶς ἀτυποψίαστο διὰ τοὺς συντάκτας τῶν ἀνωτέρω περιοδικῶν, ἢ ὅπου καί ὅταν θίγεται, ...ἐπαινοῦνται κατὰ κόρον οἱ φορεῖς τῆς κακοδοξίας, μέχρι σημείου νά θεωρῆται ὁ Ἄθηνναγόρας «ὁ μετὰ τὸν Φώτιον μεγαλύτερος ἴσως ἐκ τῶν Πατριάρχων τῆς Κωνσταντινουπόλεως»!!! (Θεολογία, 1977, σ. 209).

Ἄν, λοιπόν, κρισαρῆσις τίς σελίδες αὐτὲς ζητώντας λόγο ὀρθόδοξο, πατερικό, ἀντιαρετικό καί, εἰδικά γιὰ τὸ θέμα μας, λόγο ἀντιοικουμενιστικό, πιθανόν νά θρῆς 2-3 σελίδες, ἀλλὰ οὔτε αὐτὲς θὰ σέ πληροφορήσουν ἐσωτερικῶς, γιατί εἶναι μόνον λόγια, λόγια πού τὰ ἔχουν ξαναπῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἄθηνναγόρα, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀρηγτοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, καί πού δὲν συγκινοῦν κανένα πιά, ἀφοῦ δὲν συνοδεύονται ἀπὸ τὴν σ υ ν ἔ π ε ι α καί τὴν π ρ ᾶ ξ ι. Μοιάζουν μ' ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα χωρὶς σκελετό· προσπαθεῖς νά τὸ στήσης ὀρθὸ ὥστε νά φανῆ ἀνθρώπος, ἀλλ' αὐτὸ ἀμέσως σωριάζεται καταγῆς, γιατί τοῦ λείπουν τὰ κόκκαλα, ὅπως ἐδῶ λείπει ἡ πρᾶξις γιὰ νά φανῆ

ὁ λόγος ὁ ρ θ ὅ ς, ζωντανός καὶ ὄχι ψεύτικος, κούκλα πού θά σοῦ μιλά, ὅταν τὴν πιέξης στὴν κοιλιά.

Τὸ πιὸ ἀσχημο ἴμως μὲ τοὺς κληρικούς αὐτοὺς εἶναι ὅτι δὲν θέλουν —ἀκόμη καὶ ὅταν τοὺς τὸ ἀποδεικνῆ κανεὶς χειροπαστά— νὰ πιστέψουν καὶ παραδεχθοῦν ὅτι δὲν πηγαίνουν καλά. Ὅχι μόνο ἀρνοῦνται τὸν δίκαιο ἐλεγχό σου, ἀλλὰ σοῦ τὸν γυρίζουν κατάμουτρα καὶ σὲ χαρακτηρίζουν ὡς «ἐξτρεμιστὴ», «τῶν ἄκρων», «φανατικόν καὶ ἀδιάκριτον ζηλωτὴν», καὶ τελικά... «ἐκτός Ἐκκλησίας»!!! Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι μὲ τὸν τελευταῖο λόγο τους ἀληθεύουν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω καὶ ἐγώ· νὰ εἶμαι ἐ κ τ ὅ ς μίας τέτοιας Ἐκκλησίας πού δὲν παραδέχεται τὴν μοναδικότητά της, ἀλλ' ἀγκαλιάζει ὡς «ἀδελφὴ» καὶ «σεβάσμα Ἐκκλησίας» τὴν παπασούνη, τὸ ταμεῖον αὐτὸ τῶν αἰρέσεων. Μὲ τὴν παραπάνω συμπεριφορὰ τους δείχνουν ἀκόμα ὅτι ἔχουν ἀρρωστήσει θανάσιμα καὶ ὅσα κι' ἂν θέλουν νὰ τὸ κρύψουν, ἢ ἀρνησὶ τοὺς νὰ διαλεχθοῦν ἐπάνω στὸ κατηγορῶ πού τοὺς ἀπευθύνουν εὐσεβεῖς ζηλωταὶ πιστοί, φανερῶνει τὴν ἀρρώστεια, τὸ πείσμα καὶ τὴν ἰδιοτέλειά τους, ἀφοῦ ἡ Ἀλήθεια ποτέ δὲν φοβᾶται τὸν διάλογον ἢ τὴν κριτικὴ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων του.

Τὰ σαθρὰ ἐπιχειρήματα

Γιὰ ν' ἀναπαύσουν ἴμως τὴν συνειδησί τους οἱ κληρικοί αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιστοὺς πού ἀνησυχοῦν καὶ τοὺς... ἐνοχλοῦν, ἔχουν ἄρῃ ἓνα πολὺ κακόηχο τροπάρη: «Ἀργότερα, λέγουν, θά ἀντιδράσουμε, ὅταν θά ἔχη ἔλθει ὁ κατάλληλος καιρὸς· ἄς γίνῃ τὸ συλλεῖτουργο μὲ τὸν πάπα, καὶ τότε θά δῆτε ἂν θά προδώσουμε τὴν πίστι μας». Μὲ τὸ ἐπιχειρημά τους ἴμως αὐτὸ δὲν ἀναιροῦν τὸ κατηγορῶ τῶν εὐσεβῶν πιστῶν πού τοὺς βλέπουν —καὶ μὲ τὸ δίκηο τους— σὰν Ο ὕ ν ἱ τ ε ς, ἀφοῦ δέχονται ἀδιαμαρτύρητα τὸν Δημήτριον ὡς «ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», ἐνῶ αὐτὸς σὲ κάθε θεία λειτουργία μνημονεύει στὰ δίπτυχά του τὸν ἀνίερρον ποντίφηκα τῆς Ρώμης, συμμορφούμενος μὲ τὴν παράδοσι πού τοῦ ἄφησε ὁ προκάτοχός του. Ἔτσι ἴμως ὁ ἀρχηγός τοῦ Φαναρίου, ὁ Ἱάκωβος Ἀμερικῆς, ὁ Ἀθηναγόρας Λονδίνου καὶ ὁ πάπας τῆς Ρώμης εἶναι σὰν νὰ σ υ λ λ ε ι τ ο υ ρ γ ο ῦ ν μεταξύ τους, καθὼς καὶ μὲ κάθε ἱερέα πού θά μνημόνευε ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω οἰκουμενιστὰς ἐπίσκοπους. Καὶ γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὰ λόγια μας.

Ποῦ καὶ ἀπὸ ποιόν ἐδιδάχθησαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ πολεμοῦμε τοὺς κακοδόξους ποιμένας, παρὰ μόνον ὅταν συλλειτουργήσουν μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς αἰρέσεως ποῦ ἐπαδέξια προβάλλουν οἱ τοῦ Φαναρίου ὡς... «σεβάσμιον ἀδελφόν» καὶ «πρῶτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ»; Αὐτὸ εἶναι σατανικὸν ὄχι μόνον σὰν σκέψι ἀλλὰ περισσότερο σὰν σύστημα ἀποκοιμήσεως τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως. Μοιάζει μὲ τὴν ἄλλη τέχνη τοῦ διαβόλου ποῦ συνεχῶς ψιθυρίζει στὸ αὐτὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ: αἴριο μετανοεῖς» ἀργότερα, ἔχεις ἀκόμα καιρὸς» «στά γεράματά σου, καλλίτερα, γιὰ νὰ μὴ ξαναμαρτήσης», γιὰ νὰ φύγη τελικὰ ἀπὸ τὸν κόλαμο αὐτὸν προτοῦ προλάβῃ τὴν σωτήρια ἐξαγόρευσι. Ἔτσι καὶ ὁ ὠ. Ποιὸς τοὺς ἐγγυᾶται ὅτι θὰ ζήσουν μέχρι τὸ συλλειτουργο, ἢ ὅτι μὲ τὴν τακτικὴ τους αὐτὴ ἐξασφαλίζουν τὴν σωτηρία τους, ἀφοῦ γίνονται αἰτία νὰ προχωρᾷ τὸ κακὸ καὶ νὰ χάνονται καθημερινῶς ψυχές γιὰ τίς ὁποῖες Χριστὸς ἀπέθανε; Καὶ ὅταν εἶπε ὁ Κύριος, ὅτι αὐτὸς ποῦ θὰ φανῇ πιστὸς στὸ λίγο θὰ φανῇ δόκιμος καὶ στὸ πολύ, αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ διδάξῃ, ὅτι δηλαδὴ μόνον αὐτὸς ποῦ πολεμᾷ ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀναβολῆς τὸ ὁποιοδήποτε κακὸ, θὰ φανῇ τελικὰ ὁ νικητὴς του; Γιατί λησμονοῦν τοὺς λόγους τοῦ χρυσοῦ κήρυκος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ θείου Χρυσοστόμου; «Διότι ἐάν, γράφει ὁ μέγας πατήρ, οἱ τολμῶντες νὰ καταλύσουν τοὺς θεῖους θεσμούς καὶ παραδόσεις, ἔστω καὶ κατὰ μικρὸν, ἐδέχοντο ἐγκαίρως τὸν ἀρμόδιον Ἐλεγχον, δὲν θὰ ἐγένετο ἡ παρούσα συμφορὰ, οὐδὲ θὰ κατελάμβανε τὴν Ἐκκλησίαν τέτοιος χειμῶνας» καὶ τοῦτο διότι, ὁ ἀνατρέπων καὶ τὸ ἐλάχιστον τῆς ὀρθῆς πίστεως, καταστρέφει τὸ ὅλον». Δυστυχῶς ἔχουν δημιουργήσει μία νέα ἐκκλησιολογία, κατὰ τὴν ὁποῖαν μπορεῖ ὁ ἐπίσκοπος νὰ ἔχη διαφορετικὴ πίστι ἀπὸ τὸν πατριάρχη του, καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπόν του, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνεται αὐτὸ αἰτία σχίσματος, προκειμένου νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐνότης! Μία τέτοια ὁμως ἐνότης δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῆς παπασύνης, ἄνευ δηλαδὴ ἀληθείας καὶ Πνεύματος ἁγίου!

Ἡ εὐθύνη τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Μία τέτοια τακτικὴ καὶ νοοτροπία βασιλεύει δυστυχῶς ἀπὸ χρόνια τώρα καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος! Ὅλοι αὐτοὶ ποῦ θὰ μπορούσαν μὲ τὴ μόρφωσί τους, ἢ ἀκόμη γιὰ τὴν φήμη τους ὡς «μυστικῶν καὶ νηπτικῶν πατέρων» νὰ σαλπίσουν ἕνα πνευματικὸ συναγερμὸ, ὥστε νὰ καταλά-

θουν τὰ πρόθετα τὸν κίνδυνο, αὐτοὶ ἀναπαύονται στὴν ἔκδοσι πατερικῶν κειμένων καὶ τὴν... νοερά προσευχὴ τους, ἀδιαφορώντας τελείως γιὰ τὸ τί γίνεται γύρω τους, γιὰ τὸ ποιούς μνημονεύουν, καὶ τὸ τί λένε σχετικῶς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, γιὰ ὄσους κρατοῦν μία τέτοια στάσι σὲ καιρὸ αἰρέσεως ὅπως ὁ δικός μας. Καλὴ καὶ ἡ προσευχὴ (ποιός τὸ ἀρνεῖται;) ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὴν γιατί ὄχι καὶ ἡ καλὴ ὁμολογία, ἡ σφραγὶς αὐτῆ τῶν μαρτύρων, τὸ ἀνευδὲς σημεῖον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐκρινούς ἀγάπης; *Ἄν κρατοῦσαν τὴν ἴδια στάσι στὸν καιρὸ τους καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Μάξιμος καὶ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ ὁμολογηταί, ἡ ἀκόμη καὶ οἱ ἐπὶ Βέγκου μαρτυρήσαντες Ἄγνωρεῖται πατέρες, σήμερα θὰ εἶχαμε ἐμεῖς Ὁρθοδοξία ἢ κὰν Ἄγιον Ὅρος; Καὶ τὸ θλιθερώτερο στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ὅτι, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προδοσίαν κρατοῦν θέσιν θεατοῦ καὶ μόνον, καὶ μάλιστα θεατοῦ θυθισμένου στὸν κόσμον του, κόσμον... ὑψηλῆς θεολογίας ἢ Ἱερᾶς μυσταγωγίας καί... γνόφου, —πράγμα τόσο ἐλκυστικὸ γιὰ τὸν ἐπισκέπτη τοῦ Ἱεροῦ Ἄθωνα— ἐνῶ ὑπάρχουν δυὸ χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις στὶς ὁποῖες μεταβάλλουν τελείως τὴν ἀνωτέρω διαγωγὴ τους! Πρῶτον μὲν, ὅταν τοὺς θίξῃ κανεὶς γιὰ προσωπικὸ τους σφάλμα, καὶ δεύτερον, ὅταν τοὺς πῆ ὅτι δὲν πᾶνε καλά οἱ ὀρθόδοξοι ποιμένες. Γιὰ τὴν πρώτη περίπτωσι εἶναι ἱκανοὶ ἐντὸς νικτὸς νὰ συγγράμουν ὀλόκληρον πραγματεία προκειμένου ν' ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητά τους καὶ νὰ συντριψοῦν τὸν ἄδικο κατηγοροῦν γιὰ δὲ τὴν δευτέρα ἔχουν πάντοτε ἔτοιμη καὶ σαφὴ τὴν ἀπάντησι: «Μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀδελφοί, ὄχι σχίσματα. Καὶ ἄλλοτε ἐγίνοντο αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἔφευγαν οἱ πιστοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τους», καὶ ὡς λένε οἱ ἄγιοι καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα, προτρέποντες κληρὸν καὶ εὐσεβῆ λαὸν γιὰ παρόμοιες σὰν τὴν σημερινὴν περιπτώσεις, νὰ φεύγουν ἀμέσως μακριὰ ἀπὸ τὸν ποιμένα ποῦ θὰ κακοδοξοῦσε, γενόμενος οὕτω λύκος ἀντὶ καλοῦ τσοπάνου. Ἔτσι ἀληθεύει στὴν περίπτωσί τους ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ, ποῦ τόσο ὠραῖα περιγράφει τὴν διαγωγὴ τους: «Ἄλλ' ὅν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ὀφείλει νοθεύειν διὰ τὴν ἴδιαν ἀμέλειαν, ἀλλ' ὁμολογεῖν μὲν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, μὴ ἀποκρύπτειν δὲ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν, ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενόμενοι μετὰ τῆς τῶν ἐντολῶν παραβάσεως καὶ τῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ παρεξηγήσεως».

Ἄλλὰ μήπως, σκέφθηκα γιὰ μία στιγμὴ, δὲν γνωρίζουν τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων καὶ τὸν τόσο συνεπῆ πρὸς αὐτὴν βίον τους, ὥστε νὰ πάμουν νὰ ὑποκρίνονται μὲ

τις ποικίλες ἀμαρτωλές οἰκονομίες; Μέχρι προχθές ζηλωταὶ πιστοὶ δὲν τοὺς ἰὰ ὑπενθύμισαν σὲ διαμαρτυρίες καὶ μελέτες τους, μὲ κάθε σαφήνεια καὶ λεπτομέρεια, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη πλέον περιθώριο προφασισμοῦ ἀγνοίας; Ἄλλὰ ποιὸς ἀκούει; Ἀπορροφημένοι οἱ μὲν ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ ἀξιώματος καὶ τὴν κοινωνικὴν δράσι, τὸ πλῆθος τῶν ἀνυπόπτων προβάτων ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν καὶ τὸν οικοδομικὸν ὄργανισμὸν τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων καὶ γηροκομείων, τοὺς κύκλους Γραφῆς καὶ τὶς σελίδες τῶν ἐκδόσεών τους, οἱ δέ, ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς περικυκλώσεως αὐτοῦς φήμης διὰ τὴν... νηπιτικὴν θεολογίαν καὶ τό... ἄκτιστον φῶς τῆς νοεράς προσευχῆς τους, ἀδιαφοροῦν ἂν στὸ **Ξ Ν Α Κ Α Ι Κ Υ Ρ Ι Ο**, τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως, ἀπέτυχαν, μὲ ἀποτέλεσμα ὄλα τὰ λοιπὰ νὰ εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ **ράκη ἀχρηστοῦ καὶ θυσία ἀπρόσδεκτος!** Ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἔκανε ἐπισκόπους γιὰ νὰ διδάσκουν καὶ φυλάττουν τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας Τῆς ἀκέραιον καὶ ἀνόθευτον, κρατώντας συγχρόνως τὰ πρόβατά Τῆς μακρυὰ ἀπὸ τὰ λειβάδια τῶν αἰρετικῶν, καὶ ὄχι νὰ τὰ ἐγκαταλείπουν ἀπροστάτευτα μέχρι τὸ στόμα τοῦ λύκου μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι μόλις θὰ τὰ καταπιῇ, τότε θὰ δείξουν τὴν ποιμενικὴν τους ἰκανότητά! Πότε θ' ἀντιληφθοῦν ὅτι ἓνα **ΟΧΙ** στὴν αἵρεσιν ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε προσευχὴ καὶ ἱεραποστολικὴν δράσιν, καὶ ὅτι, γι' αὐτὸ τὸ **ΟΧΙ** ἔχουν ταχθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν «εἰς τόπον Χριστοῦ» καὶ τῶν Ἀποστόλων του;

Ἐκεῖνη ὁμως τὴν στιγμήν τὸ καντήλι τρεμόσβυσε ζητώντας ἀσφαλῶς λάδι. Σηκώθηκα νὰ φέρω τὸ λαδικόν, ἐνῶ μιά εὐχὴ ψιθύρισαν ἄθελα τὰ χεῖλη μου. Κύριε, **φ ὶ τ ι σ σ ε** τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας Σου, γιὰ ν' ἀντιληφθοῦν τὴν φοβερὴν εὐθύνην τους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἁγιορείτας ἀδελφούς μας —ὄσοι μέχρι σήμερα δὲν ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὸ ὠραῖον μέτωπον τῆς ὁμολογίας— ὥστε ν' ἀναδειχθοῦν καὶ πάλιν ἐξ αὐτῶν νέοι στρατιῶται τῆς Ἀληθείας Σου, πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σωτηρίαν τοῦ λαοῦ Σου. Ἀμήν.

(Α, Δεκ. '78).

Κοινωνία αἰρετικῶν

Ἡ ὀρθὴ σχέσηισ πρὸς τοὺς αἰρετικούς δὲν εἶναι ἡ τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ ἡ τῆς ἀκοινωνησίας καὶ ἀποστροφῆς.

Γενικῶς, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, «παντὶ πᾶσα κοινωνία παντὸς ἀπηγορευμένου πράγματος κατὰ τε νοῦν καὶ λόγον καὶ πράξιν ἐπιβλαθῆς καὶ ἐπικίνδυνος (ἐστὶ)» (ΡΓ. 31, 1096). Διὸ δεῖ «μετὰ τῶν οἰκείων τῆς πίστεως εἰρηνεῦν αἰρετικὸν ἀνθρώπων ἀποστρέφεσθαι» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 31, 649). «Ὑμεῖς», γράφει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «ἔχοντες τὸν θεμέλιον ἀσφαλῆ, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός, ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ τὴν τῶν Πατέρων περὶ τῆς ἀληθείας ὁμολογίαν, τοὺς πλέον τι ταύτης ἢ ἑλαττον λαλεῖν θέλοντας ἀποστρέφεσθε» (ΒΕΠΕΣ, 33, 88).

Ἐπίσης, δεῖ «αἰρετικῶν κοινωνίας ἀποφεύγειν» (Θεόδωρου Στουδίτου, ΡΓ. 99, 953). Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, γράφων πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου, προτρέπει: «ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι, μήτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος» (Μ. 4, 1096). Ταῦτα δὲ συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἐπιτακτικὴν ἐντολὴν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α' 9).

Τὸ κοινωνεῖν μετὰ τῶν αἰρετικῶν δὲν εἶναι ἀρετὴ, ἀλλὰ ἀμαρτία θαρεῖα, ἰση πρὸς μοιχείαν. «Μοιχεῖα γὰρ ἐστίν, ὃ πανσύνετοι, καὶ τὸ τῆς κοινωνίας μετέχειν» τῶν αἰρετικῶν, τονίζει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (ΡΓ. 99, 1176). Διὸ καὶ ἐὰν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου προσφέρῃ ὁ κοινωνῶν τῇ αἵρέσει, οὐδὲ τότε «φίλος Θεοῦ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρὸς» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 99, 1205). Διὰ ταῦτα δέον νὰ ἐπιμένωμεν τῇ ἀκοινωνησίᾳ πρὸς τοὺς αἰρετικούς μέχρι θανάτου, «κἂν ἔξορία πρόκειται, κἂν ξίφος στιλβουῖται, κἂν πῦρ ἀνάπτηται» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 99, 993).

«Ἀληθῶς, ὁ κόσμος ὅλος μιᾶς ψυχῆς οὐκ ἐστὶν ἀντάξιος, τῆς φυλαττούτης ἑαυτὴν ἀμέτοχον καὶ αἰρετικῆς κοινωνίας καὶ παντὸς κακοῦ» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 99, 1205).

Αἵρεσις καὶ μνημόσυνον

Ποία ἡ δέουσα στάσις τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ πρὸς τὸν ἐκπίπτοντα ἐν ἐγκλήματι ἢ αἵρέσει Ἱεράρχην;

Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου ἀποτελεῖ ἀμαρτήματα. Τοῦτο ἰσχύει ἀκόμη καὶ ἐν περιπτώσει ἐγκλήματος. Τότε ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Ἱεράρχου, «πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως» (ΙΔ' Κανὼν Πρωτοδευ-

τέρας Συνόδου) «καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως» (ΙΕ' Κανῶν Πρωτοδευτέρας Συνόδου), τιμωρεῖται διὰ παντελοῦς ἀλλοτριώσεως τοῦ κληρικοῦ ἀπὸ «πάσης ἱερατείας» (αὐτόθι).

Ἀντιθέτως, ὅτε ὁ Ἱεράρχης κηρύττει, «δημοσίᾳ... καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» διδάσκων, «ἀφρεσὶν τινα παρὰ τῶν ἀγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην», ἢ διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως εἶναι πρᾶξις ὀρθόδοξος (αὐτόθι). Οἱ οὕτω ποιοῦντες «οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοῦς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτευχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθόδοξοις ἀξιοθήσονται» (αὐτόθι). «Εἰ δὲ τινες», γράφει καὶ ὁ ἅγιος Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, «ἀποσταταῖεν τινος οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' ἀφρεσιν ὑπὸ Συνόδου ἢ ἀγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀξιοί, ὡς οἱ Ὀρθόδοξοι» (ΡΓ. 87, 3369 - 3372). Οὕτως, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, γράφων πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ Νεστορίου, τονίζει: «Τοῖς δὲ γε τῶν κληρικῶν, ἦτοι (ἢ) λαϊκῶν διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοι, ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς» (Μ. 4, 1096). Καὶ ὁ ΛΑ' Ἀποστολικὸς Κανὼν προβλέπει τὸν ἀποχωρισμὸν ἐκ τοῦ Ἐπισκόπου, ἐν περιπτώσει καταγνώσεως τούτου «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ». Τὸ ἐν δικαιοσύνῃ ἐνταῦθα νοεῖται, θεθαίως, εἴτε ὡς κακόδοξος ἀρνησις τοῦ θείου νόμου, ὅπερ ἀφρεσις, εἴτε καὶ ὡς ἀπλῆ παράθεσις τούτου, ὅτε ἰσχύουσι τὰ ἐν τῷ ΙΕ' Κανόνι τῆς Πρωτοδευτέρας σχετικᾶ.

Οἱ ὡς ἄνω ἀποχωριζόμενοι τοῦ κηρύττοτος ἀφρεσιν Ἱεράρχου δὲν δύνανται νὰ κατηγορηθῶσιν ἐπὶ καταφρονησίᾳ Ἐπισκόπου, ἢ ἐπὶ σχίσματι. Τούναντιον, οἱτοὶ ἐπαινοῦνται, καθ' ὅτι διακρίνουσι τοὺς ψευδεπισκόπους ἀπὸ τῶν ἀληθῶν καὶ διὰ τῆς ἐν λόγῳ στάσεώς των σπουδάζουσι νὰ σώσωσι τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ «σχισμάτων καὶ μερισμῶν». «Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι», διαγγέλλει ἡ Πρωτοδευτέρα Σύνοδος (ΙΕ' Κανῶν).

(Κ. Ο. 1.5.1979).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΕΝ ΑΝΤΕΔΡΑΣΕΝ ΟΥΔΕ ΕΙΣ...

Μερικά γεγονότα γίνονται πολλάκις αίτια ν' αποκαλυφθούν τὰ κρυπτὰ καὶ ἀπόρρητα πολλῶν καρδιῶν, τὰ ὁποῖα διαφορετικὰ θὰ παρέμενον ἀγνωστα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραποιῆται ἡ ἀληθῆς εἰκὼν τῆς ἱστορίας. Εἶναι γνωστόν ὅτι εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὰς κλεινάς Ἀθήνας, διαμένουν οἱ περισσότεροι καὶ λογιώτεροι κληρικοί, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς χώρας. Συνεπῶς εἶναι πολὺ φυσικὸν ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν ν' ἀναμμένη κανεὶς ὅ,τι σεμνὸν καὶ ἀνδρείον, ὅ,τι ἐνάρετον καὶ ἐπαίνου ἀξίον, κατὰ τὸν Παύλειον λόγον, ἐκ μέρους τῶν ἐν λόγῳ κληρικῶν, οἱ ὅποιοι ἔργῳ καὶ θεωρίᾳ θὰ πρέπει νὰ φρουκτωροῦν πάντοτε τὰς αἰωνίους ἀληθείας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἐβιῶθησαν καὶ ἡρμηνεύθησαν αὐταὶ ὑπὸ τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων. Δυστυχῶς ὁμως συμβαίνει τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετον! Ἐνῶ γνωρίζουν καλῶς ὅλας τὰς εἰς θάρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνεργείας Φαναρίου — Ἀθηνῶν, ἐν τούτοις ο ὁ δ ε ι ς ἐξ αὐτῶν συγκινεῖται, ο ὁ δ ε ι ς ἀντιδρᾶ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀγίων ὁμολογητῶν κληρικῶν τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ φύλακος αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ὅποιος πολλάκις ἐπροσηγήθη καὶ αὐτῶν τῶν ποιμένων του εἰς παρρησίαν καὶ μαχητικότητα ὑπὲρ τοῦ πατρῶου δόγματος. Διὰ νὰ γίνῃ ὁμως καλλίτερον ἀντιληπτὴ ἡ τεραστία διαφορὰ μεταξύ τοῦ ἀδόξου παρόντος καὶ τοῦ ἡρωικοῦ παρελθόντος, ἀντιγράφομεν τὸ ἐξῆς γεγονὸς ἐκ τῆς ἱστορίας: «Υπεγράφη ὁ ὄρος τῆς ἐνώσεως ἐν Φλωρεντίᾳ (1439). Ἐν τούτοις ἡ ἔνωσις δὲν ἐγένετο. Διατί; Ἀντέδρασεν ὁ εὐσεθῆς λαός... Ὅταν ἐξελέγη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ φιλενωτικὸς Μητροφά-

νης (1440), ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἀντέδρασεν. Ἱερεὺς τις, περιεργος ὢν, ἀνῆλθεν ἐπὶ Ἰππου, διὰ νὰ ἴδῃ μακρόθεν τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Πατριάρχου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ καν εἰς τὸν Ναὸν ἢ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐσήμανε τὴν καμπάναν δι' ἐσπερινὸν (ἦτο παραμονὴ τῆς Ἀναλήψεως). Ἄλλ' εἰς μάτην ἀνέμενε τοὺς πιστοὺς. Οὐδεὶς προσῆλθεν. Ὁμοίως καὶ τὸ πρωὶ εἰς τὸν ὄρθρον καὶ τὴν θ. λειτουργίαν. Ἀπέσχον οἱ πιστοὶ εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἱερέα τῶν, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς μακρόθεν παρηκολούθησεν ἐκ περιεργείας τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ φιλενωτικοῦ Πατριάρχου. Ἐχρειάσθη νὰ κάμῃ ὁμολογίαν Πίστεως καὶ νὰ δώσῃ ὑπόσχεσιν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν θὰ ἔχῃ μετὰ τῶν φιλοπατικῶν, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ εὐσεβὴς λαὸς εἰς τὸν Ναόν!» Ὁ Συρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, λέγει· «Ἐκ τούτου οἱ βουλομένοι τεκμαίρονται ὁποῖαν τινὰ διάθεσιν ἔχει Θεοῦ χάριτι περὶ τὰ ὑγιῆ τῆς Ἐκκλησίας δόγματα ὁ χριστιανικώτατος λαὸς καὶ ὅπως ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ τὰ νόθα τε καὶ ἀλλότρια» (Ἡμερολόγιον 1973, ἔκδ. ἀδελφότητος «Ὁ Σταυρός»).

* * *

Ὡς θ' ἀντελήφθη ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης, οὐδὲν κοινὸν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ μετὰξὺ τῶν ἀνωτέρω ἡρωικῶν ψυχῶν καὶ τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀθροφροσύνης καὶ πονηρᾶς οἰκονομίας τῆς σήμερον. Καίτοι διερχόμεθα παραλλήλους ἀκρίβως στιγμάς, ἀφοῦ ἐπισήμως ὁ παπισμὸς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου (τῆ ἀνοχῆ, σιγῆ ἢ καὶ ἐπικροτήσῃ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν) ὡς «σεθασμῖα ἀδελφῆ ἐκκλησίας», ὁ δὲ πάπας ὡς «πρῶτος ἐπίσκοπος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», ἐν τούτοις ποιμένες καὶ ποιμαίνόμενοι τῶν ὀρθοδόξων συναγωνίζονται ποῖος θὰ φανῇ ἀπαθέστερος καὶ εὐγενέστερος στὸ ἀνωτέρω «ξεπούλημα» τῶν τιμῶν τῆς πίστεως. Ἄς διαμαρτύρηται ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς γράφων ὅτι «πᾶσα ἀποδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ προδοσίαν τῆς πίστεως» («Π ρ ὀ δ ο σ σ ι ς γ ἄ ρ ἔ σ τ ι, ἢ τ ῆ ς εὐ σ ε θ ο ὕ ς αὐ τ ο ὕ τ ε κ α ι π ε ρ ι αὐ τ ο ὕ (τ.ἔ. τοῦ Χριστοῦ) δ ὀ ξ ῆ ς π α ρ α λ λ α γ ῆ, τ ῆ π ρ ο σ λ ῆ ψ ε ι τ ῆ ς τ ῶ ν ἑ τ ε ρ ο δ ὀ ξ ῶ ν ὁ μ ο λ ο γ ῖ α ς κ α ι δ ι δ α χ ῆ ς ἀ π ε μ π ο λ ο ὕ σ α αὐ τ ὀ ν...» P.G. 91, 73A), καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς αἰρετικούς ἀνευ ἀληθείας ἀποτελεῖ μισανθρωπίαν: («Μ ι σ α ν θ ρ ω π ῖ α ν γ ἄ ρ ὀ ρ ῖ ζ ο μ α ι ἔ γ ω γ ε κ α ι ἀ γ ἄ π η ς θ ε ῖ-

ας χωρισμόν, τό τῆ πλάνη πειραῖσθαι διδόναι ἰσχὺν εἰς περισσοτέρων τῶν αὐτῆ προκατειλημμένων φθοράν» ΡG. 91, 465C)· διὰ τοῦς συγχρόνους ὀρθοδόξους οἱ λόγοι τοῦ ἀγίου ἐκφράζουν τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν μισαλλοδοξίαν τοῦ παρελθόντος!... Γι' αὐτὸ καὶ οἱ παπικοί τό πιστεῦσαν πλέον ὅτι δὲν διαφέρουν εἰς τίποτα τὸ θεμελιώδες ἀπὸ τοῦς Ὀρθοδόξους, διὸ καὶ γράφουν δημοσίᾳ: «Ἡ θεοεία αὐτῆ ταυτότητα πίστεως θεμελιώνεται στὸ γεγονός ὅτι οἱ δύο Ἐκκλησίαι ἔχουν ἄ π ὀ κ ο ι ν ο ὺ ἀληθῆ μυστήρια καὶ ἱεραρχικὴν ἱερωσύνην» (Καθολικὴ, 10.4.'79, σ. 3).

Καὶ ταῦτα μὲν ὄσο ἀφορᾷ τὰς ἀντορθοδόξους δραστηριότητας τοῦ Φαναρίου. Ἰδοὺ ὁμως ὅτι καὶ ὁ θρόνος τῶν Ἀθηνῶν δὲν ὕστερεῖ εἰς οἰκουμενιστικὴν πολιτικὴν. Τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεὶμ παρηκαλοῦθησε (ὀρθότερον θὰ ἦτο: συμπροσηυχῆθη) ἐντὸς τῆς μητροπόλεως τῶν παπικῶν τὴν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀποθανόντος πάπα Παύλου ς' ἀκολουθίαν. Γεγονὸς μοναδικὸν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ὁμως ο ὄ δ ε ἰ ς ἀντέδρασαν! Ο ὄ δ ε ἰ ς ἐκ τῶν λογίων ἀρχιεπισκοπικῶν τῆς πρωτεύουσας ἐτόλμησε ὄχι νὰ τὸν ἀποδοκιμάσῃ δημοσίᾳ, ἀλλὰ ὄυτε καν νὰ τοῦ διακόψῃ τὸ μνημόσυνον εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν ποῦ λειτουργεῖ, εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἀσεβῆ του πρᾶξιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν δυστυχῶς δὲν πῆγε πίσω. ὄυτε τὸ σῆνηθες ἐκκλησιαστικόν, ἀλλ' ὄυτε οἱ πιστοὶ τῶν ἱεραποστολικῶν ὀργανώσεων, «τὰ λόκ τῆς Ἐκκλησίας»! ὄς θέλουν αὐταρέσκως νὰ θεωροῦν ἑαυτοῦς (ΖQH, 25-1-1979, σ. 1), παρουσιάσαν ἔστω καὶ μίαν χλιαρὰν ἀντίδρασιν, ἐνῶ διὰ τὸν καρνάθολον καὶ τὰ καλλιτεία τὰ παρελθόντα ἔτη εἶχον δημιουργῆσει τόσο θόρυβον!

Πάντα τ' ἀνωτέρω μαζί μὲ πλῆθος ἄλλων παρομοίων γεγονότων εἶναι φανερά πλέον σημεῖα ὅτι μὲ τὸν αἰῶνα μας εἰσήλθαμε στὴν ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας, περὶ τῆς ὀποίας ὄμιλεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος στὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολὴν του. Εὐσεβῆς ἐπιστήμων τῶν ἡμερῶν μας ἀναφερόμενος στὴν ἀνωτέρω ἀποστασίαν γράφει τὰ ἐξῆς φοβερὰ μὰ ἀληθέστατα, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν σαφήνειαν καὶ ἀπλότητα: «Πρὶν ἔλθῃ ὁ ἀξιοθαύμαστος αἰῶνας μας οἱ Ὀρθόδοξοι πίστευαν στὴν Ὀρθοδοξίαν, οἱ αἰρετικοὶ στὴν ἀρεσῆ τους, οἱ ἄθεοι στὴν ἀθεῖα τους καὶ ὁ ἕνας προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἄλλον ὅτι αὐτὸς ἔχει τὴν ἀλήθειαν. Πίστευαν, δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι, στὴν ἀλήθειαν καὶ ἀγωνίζονταν γι' αὐτὴν, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ ποῦ ἀγνοοῦσαν τὴν ἀλή-

θεια. Ἡ φοβερὴ ἀποστασία τῆς ἐποχῆς μας δὲν ἔγκειται στὸ ὅτι γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ αἰρετικούς καὶ ἀθέους. Αὐτοί, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δὲν μποροῦν, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι, παρὰ νὰ τονώσουν τὴν πίστη τῶν εὐσεβῶν. Ἡ ἀποστασία ἔγκειται στὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἔπαψαν νὰ πιστεύουν στὴν ἀλήθεια, ἔπαψαν νὰ πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια καὶ ὅτι ἀξίζει νὰ ἀγωνισθῆ κανεὶς γι' αὐτήν. Ἔνας αἰρετικός πού πιστεύει στὴν αἵρεσή του ἔγινε εἶδος σπάνιο. Ἀκόμη καὶ οἱ ἰδεολόγοι ἀθεοὶ, πού ἔχουν κάποια πεποίθησιν στὴν ἀθεία τους, εἶναι κάποια εὐλογία στὴν ἐποχὴ μας ὅσο παράξενο καὶ ἂν φαίνεται αὐτό. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἔχασαν κάθε πεποίθησιν. Ὅλα γι' αὐτοὺς εἶναι σχετικὰ, ἀμφίβολα, ἀκαθόριστα. Τίποτε δὲν βλέπουν γιὰ τὸ ὅποιο νὰ ἀξίξῃ νὰ ἀγωνισθοῦν. Τίποτε δὲν ὑπάρχει γι' αὐτοὺς πού νὰ ἀξίξῃ νὰ τὸ ὑπερασπισθοῦν, ἐκτός ἀπὸ τὴν καλοπέρασίν τους σὲ τούτη τὴν πρόσκαιρῃ ζωῇ. Σ' ἕναν τέτοιο κόσμο ἕνας ἀθεὸς καὶ ἕνας αἰρετικός μὲ πεποίθησιν εἶναι νησιδὲς ζωντανίας σ' ἕναν ὠκεανὸ θανάτου. Γιατὶ αὐτὴ ἡ πεποίθησιν μαρτυρεῖ ζῆλο γιὰ τὴν ἀλήθειαν πού ὅσο καὶ ἂν εἶναι χωρὶς ἐπίγνωσιν, σκοτισμένη καὶ ἐμπαθὴς, δὲν ἔχει ἐν τούτοις κάψει ὅλες τὶς γέφυρας πού συνδέουν μιὰ ψυχὴ μὲ τὸν Θεό, πού, καὶ ἂν δὲν τὸ ξέρουνε καὶ δὲν τὸ παραδέχονται, εἶναι ὁ ἴδιος ἡ Ἀλήθεια.

Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν στὸν αἰῶνα μας δὲν πιστεύουν παρὰ μόνον στὴν καλοπέρασίν τους. Γιὰ τὴν καλοπέρασιν ὁμῶς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ εἰρηνικὴ συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ συνεργασία τους γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ὕλικῶν ἀγαθῶν. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πραγματικότης πρέπει νὰ ἐνωθοῦν οἱ θρησκείαι, οἱ ἰδεολογίαι, τὰ ἔθνη. Πρέπει νὰ λείψῃ κάθε αἰτία πολέμου, μάχης, ἀντιγνωμίας. Ἡ πολιτικὴ τῆς «συνύπαρξης», ἡ ἰδέα τῆς ἐνωμένης Εὐρώπης, ὁ μασονικὸς συγκρητισμὸς, ὁ Οἰκουμενισμὸς, ἡ ἐλπίδα τοῦ παγκόσμιου κράτους εἶναι ἐκφράσεις τῆς ἀκατάσχετης δίψας τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ἀδιατάρακτῃ καλοπέρασιν.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ διδασκαλία ὅτι δὲν ὑπάρχει πούθεν ἡ ἀλήθεια, εἶναι ἡ δολοφονία τῆς ἐλπίδας πού ζοῦσε ἀπὸ ἀνέκαθεν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ἀρνήσιν τῆς ἀλήθειας καὶ ἡ ἀντικατάστασίν της ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἀλήθειαι πού πρέπει νὰ κάνουν ὑποχωρήσεις ἢ μίαν στὴν ἄλλη γιὰ τὸ κοινὸ συμφέρον. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἡ πιὸ τέλεια παγίδα πού ἔστησε ὁ διάβολος στὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡ πιὸ φοβερὴ καὶ ὑπουλὴ ἐ-

πίθεσής του κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ δηλητήριο ποὺ παραλύει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει ἀνίκανη νὰ δῆ τὸ φῶς, ἀνίκανη νὰ διψᾷ ἀκόμη γιὰ τὴν ἀλήθεια, ποὺ σκοτίζει τὸ νοῦ τοῦ ὀρθοδόξου καὶ τὸν κάνει, ἀντὶ νὰ ἀγαπή τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ τὸν γιαιτρέψῃ, νὰ ἀγαπή τὴν ἴδια τὴν ἄρρώστια του, ἀντὶ νὰ ἀγαπή τὸν αἰρετικὸ νὰ ἀγαπή τὴν αἵρεσή του» (Ἄλεξ. Καλομοῖρου, Τὸ σύγκριμα, σελ. 5-7, Θεσσαλονίκη 1976).

Γι' αὐτὸ θὰ εἶναι ὄντως μακάριοι ὅσοι μέχρι θανάτου τηρήσουν ἑαυτοὺς μακρὰν τῆς αἵρέσεως τοῦ αἰῶνος μας δι' αὐτοὺς θὰ ἰσχύσῃ ἀπόλυτα ὁ λόγος τοῦ μεγάλου ὁμολογητοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου: «Ἀληθῶς, ὁ κόσμος ὅλος μιᾶς ψυχῆς οὐκ ἔστιν ἀντάξιος, τῆς φυλαττοῦσης ἑαυτὴν ἀμέτοχον καὶ αἰρετικῆς κοινωνίας καὶ παντὸς κακοῦ». Ρ.Γ. 99, 1205B.

(Α. Ἄπρ. '79).

«Ἐάλω ἡ Πόλις»!

Οἱ Ὀρθόδοξοι οἱ «ἐπὶ τὰ ὄρη λάθετε κοπετόν» καὶ οἱ «ἐπὶ τὰς τρίβους τῆς ἐρήμου» τοῦ κόσμου τούτου «θρῆνον» (Ἱερ. θ' 10). «Ἐάλω ἡ Πόλις» (Ἱερ. λγ' 21).

Ἡ αἵρεσις τῶν πεπτωκότων παπικῶν κηρύσσεται ἐν Κωνσταντινουπόλει γυμνῇ πλέον τῇ κεφαλῇ. «Ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντες» τὴν Ὀρθοδοξίαν «ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς» (Ψαλμ. 73, 4). Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τελευταίας θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπεσκέφθη τὸ Φανάριον ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Βατικανοῦ. Κατὰ τὴν συνάντησιν, οἱ αἰρετικοὶ παπικοὶ συμπροσηυχήθησαν μετὰ τῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀντηλλάγησαν μηνύματα καὶ λόγοι κακῆς ὁμολογίας.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος ἐδέχθη τοὺς κακαδόξους λόγους τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπεΐας καρδινάλιου Βύλλεμπραντς, περὶ συνεορτασμοῦ «ἐν κοινωνίᾳ πίστεως, ἐν ἐνότητι ἀγάπης» καὶ «ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας» («Ἐπίσκεψις», 15.12.1977, σ. 3, 4). Ἀπεκάλεσε τὸν ἡγέτην τούτον τῆς αἵρέσεως ἀδελφὸν ἐν πίστει, διὰ τῆς φράσεως «Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ» (Ἐνθ' ἄνωτ. σ.

6). Περιεπτύχθη νοερῶς τὸν αἰρεσιάρχην τοῦ Παπισμοῦ ὡς τὸν «ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, ἀδελφὸν Πάπαν Παῦλον τὸν ΣΤ΄» (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 9). Ἀνεγνώρισεν εἰς τοῦτον τὴν θέσιν «τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ» του καὶ «τοῦ Πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Χριστιανοσύνης» (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 6). Ὁμολόγησε κοινὰ τὰ Μυστήρια τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ «κοινήν ἐν προκειμένῳ τὴν παρακαταθήκην τῆς πίστεως»! (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 8).

Τί ἐστὶ ταῦτα; Ὁμολογία τοῦ Παπισμοῦ. Ἄρνησις τῆς Ὁρθοδοξίας. Παράβασις τοῦ θείου Νόμου. Ἐξοδος ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Μετάθεσις εἰς τὴν αἵρεσιν. Ἀνταλλαγὴ τοῦ φωτός διὰ τοῦ σκότους, τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ ψεύδους, τῆς Χάριτος διὰ τοῦ ἀναθέματος. Ἀσεβῆς ἀναγνώρισις τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα καὶ ἔνωσις μετὰ τῆς παπικῆς αἵρέσεως, τῆς ὁποίας τὸ μέρος «εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός καὶ τοῦ θείου», καθ' ὅτι «ψευδοπροφήτης» (Ἀποκ. κ' 10).

Ὅντως! «Πῶς ἔπεσαν δυνατοί;» (2 Βασ. α' 27). Πῶς «οἱ τοὶ Σιών οἱ τίμιοι... ἐλογίσθησαν εἰς ἀγγεῖα δοτράκινα, ἔργα χειρὸς κεράμειος;» (Θρ. Ἱερ. δ' 2). Ἐσοπούδασαν γὰρ «ἐγκαταμίξει τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν ἀσεβείαν» (Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρείας, ΡG. 18, 573). Σκοτισθέντες «οὐδὲν ἠγήσαντο (ἔθεώρησαν) τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ διαφέρειν εὐσέθειαν ἀσεβείας ἐνάμισαν» (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 285) οἱ δυστυχεῖς, ὡς καὶ πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος αἱρετικοί, οἵτινες τῷ «Ἀντιχριστῷ τὴν ὁδὸν παρασκευάζουσιν» (Μ. Ἀθανασίου, αὐτόθι).

Τί πρὸς ταῦτα; Ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἀρπαγες» (Ματθ. ζ' 15). Διὸ «ἐκάστος ἀπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ φυλάξασθε» (Ἱερ. θ' 4), καὶ ἀκούσατε τὴν «ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν ἔξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάθητε» (Ἀποκ. ιη' 4). Ἐάλω ἡ Πόλις, ἐπειδὴ πάντες οἱ φιλοῦντες αὐτὴν ἠθέτησαν ἐν αὐτῇ, ἐγένοντο αὐτῇ εἰς ἐχθρούς» (Θρ. Ἱερ. α' 2).

(Κ.Ο. 1-3-78).

Διακοπή μνημοσύνου

«Καιρός τῷ παντὶ πράγματι.» (Ἐκκλ. γ' 1). Καὶ νῦν, καιρός θρήνου, καιρός ὁμολογίας, καιρός ἀποφάσεως σωτηρίας.

«Συντετέλεστα» (1 Βασ. κ' 33) ἤδη ἡ πτώσις ἐν τῇ πίστει τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Δὲν ὑπολείπεται πλέον, πρὸς πλήρη κοινωνίαν τούτου μετὰ τῆς αἵρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, εἰμὴ ἀπλῆ συνιουργία μετὰ τοῦ ἀμετανοήτου αἰρεσιάρχου Πάπα καὶ τὸ κοινὸν μετ' αὐτοῦ ποτήριον ἐν ἀσεβείᾳ, ἅτινα ἐπιποθοῦνται παρ' ἀμφοτέρων καὶ ἐπιδιώκονται δημοσίᾳ!

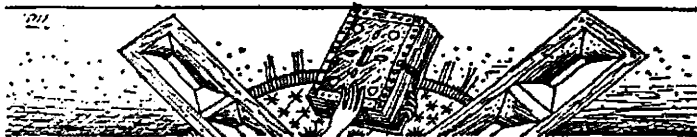
Κλαύσατε καὶ ἀναγγεῖλατε: Πέπτωκε Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, καὶ διαθέσει καὶ φρονήματι καὶ λόγῳ καὶ πράξει. Ἠθέτησεν, ὁ δυστυχής, καὶ θεοπαράδοτα δόγματα καὶ θείους νόμους καὶ ἁγίους Πατέρας καὶ ἱερὰν Παράδοσιν καὶ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ γενικῶς τὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁμολόγησε τὴν μετὰ τῆς παπικῆς αἵρέσεως ἔνωσιν ἐν τῇ οἰκουμενιστικῇ παναιρέσει, «δημοσίᾳ... γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» (1Ἐ' Κανὼν ΑΒ Συνόδου), καὶ παραμένει γηθασύνως ἀμετανόητος.

Καιρός τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημα Κυρίου, ὡς τοῦτο ὀρίζεται διὰ τοῦ ΛΑ' Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τοῦ 1Ἐ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, π ε ρ λ χ ω ρ ι σ μ ο ὺ καὶ διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ πεπτωκότος Ἐπισκόπου. Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ αἰρετίζοντος Δημητρίου εἶναι ἐπιταγὴ Θεοῦ καὶ καθήκον παντός Ὁρθοδόξου, μάλιστα δὲ κληρικοῦ καὶ δι' Ἐπισκόπου ἀξίου. Διότι «ὁ φιλῶν πατέρα... ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἀξιος», λέγει Κύριος (Ματθ. ι' 37).

Ὁ κοινωνῶν Δημητρίῳ αἵρέσει κοινωνεῖ. Ὁ μνημονεύων Δημήτριον συναπάγεται μετὰ τούτου τῇ αἰρετικῇ ἀπωλείᾳ. Ὁ μὴ μνημονεύων Δημήτριον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀποτεριχίζει ἑαυτὸν ἐκ «ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων», λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (1Ἐ' Κανὼν ΑΒ Συνόδου). Οἱ μὴ κοινωνοῦντες Δημητρίῳ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ εἶναι «τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀξιοί, ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι», παραγγέλλουσιν οἱ Ἅγιοι διὰ τοῦ ἁγίου Σωφρονίου Ἱεροσολύμων (PG. 87, 3369 - 3372) καὶ τοῦ 1Ἐ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

«Σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν», εἶναι καὶ νῦν ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς πάντα Ὁρθόδοξον (Γεν. ιθ' 17).

(Κ.Ο. 1-1-'80).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΓΕΡΟΝΤΑ, ΓΙΑΤΙ ΚΛΑΙΣ;

Με θήματα κάπως ἀνήσυχα αὐτὴ τῇ βραδυᾷ ὁ νεαρὸς Μοναχὸς πλησίασε τὸ κελλί τοῦ Γέροντά του, τοῦ γνωστοῦ σ' ὄλο τὸ Ὅρος ἀσκητοῦ καὶ πνευματικοῦ παπα - Ἀγάθωνα, γιὰ νὰ τοῦ ἀναφέρῃ σύμφωνα μὲ τὴν μοναχικὴ τάξιν τὰ «πεπραγμένα» τῆς ἡμέρας, τὶς πτώσεις καὶ τὶς νίκες του στὸν ἀόρατο πόλεμον τῶν λογισμῶν, ἀπ' τὸν ὁποῖο, ὡς γνωστόν, ἐξαρτᾶται ἡ κατὰ Θεὸν προκοπὴ κάθε μοναχοῦ. Ὅταν ἄκουσε τὸ «ἀμὴν», μετὰ τὸ διακριτικὸ κτύπημα καὶ τὸ: δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων», μπήκε στὸ κελλάκι καὶ κατευθύνθηκε στὸ συνηθισμένον σκαμνάκι του, καὶ ἀφοῦ κάθισε σεμνὰ ἀπέναντι στὸν Γέροντά του, ἔρχισε πολὺ διαφορετικὰ αὐτὴ τῇ φορᾷ τὸν διάλογόν τους.

— Γέροντα, γιατί κλαίς; Μέρους τώρα σὲ παρακολουθῶ νὰ ἔχῃς συνεχῶς δακρυσμένα τὰ μάτια σου καὶ δὲν γνωρίζω τὸ γιατί. Τί συμβαίνει;

— Πῶς νὰ μὴ κλαίω, παιδί μου Ἰλαρίων, βλέποντας αὐτὰ πού γίνονται στὸ Ὅρος, στὸ περιθῶλι τῆς Παναγίας μας;

— Ἐννοεῖς τοὺς δρόμους Γέροντα, καὶ τὸ πλῆθος τῶν αὐτοκινήτων, ἢ τὴν Ἐξαρχία τοῦ Πατριαρχείου πού ἦλθε καὶ ζητᾷ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ μνημόσυνο, ὅπου δὲν ἀκούγεται μέχρι σήμερα τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου;

— Καὶ αὐτὰ παιδί μου, εἶναι φοβερὰ, ἀπήντησε ὁ ἀγαθὸς ἀσκητής, ἀλλὰ τὸ φοβερώτερο εἶναι ἄλλο· ἢ πτώση τῶν Ἀγιορειτῶν ἱερέων, αὐτῶν πού διευθύνουν τὸν τόπον μας καὶ φοροῦν τὸ πετραχίλι.

Ὁ Ἰλαρίων δὲν ἔκατάλαβε τί ἐννοοῦσε ὁ Γέροντάς του, γι' αὐτὸ τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά, δείχνοντας ἔτσι τὴν ἀπορία του.

— Θέλω νά πῶ, συνέχισε ὁ παπα - Ἄγαθων, γιά τήν εὐθύνη τῶν ἱερέων ἀντιπροσώπων καί εἰδικῶς τῶν ἡγουμένων καί Προϊσταμένων τῶν Μοναστηρίων, οἱ ὁποῖοι τίς τελευταῖες ἡμέρες ὑπέγραψαν τίς πιό παράνομες ἀποφάσεις ἐναντίον Ἁγιορειτῶν συναδέλφων των. Διότι, χωρίς κανένα φόβο παιδί μου, ἐδέχθησαν σάν ἔγκυρη τήν παράνομη καί ἀντικανονική ἀπόφαση τοῦ Πατριαρχείου, πού τό 1974 διέταξε τόν ἀποσχηματισμό τριῶν Ἐσφιγμενιτῶν μοναχῶν καί τήν καθαίρεσιν τοῦ ἡγουμένου τους κυροῦ Ἀθανασίου († 1975). Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλ' ἀπεφάσισαν πρό ἡμερῶν καί τήν ἀπέλαση τοῦ νέου ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἀρχιμ. Εὐθυμίου μαζί μέ δύο ἄλλους συνεργάτες του μοναχοῦς, διότι ἐπιθυμοῦν ὁμοῦ μέ ὁ λ ο υ ς τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς τοῦ Μοναστηρίου νά κρατήσουν ὁ λ α ὀ σα μᾶς παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Θεέ μου, συνέχισε μέ τρεμάμενη φωνή ὁ ἀσκητικὸς ἄνδρας, πῶς εἶναι δυνατὸν μετὰ ἀπὸ τέτοιες πράξεις νά πλησιάζουν τὸ ἅγιον θυσιαστήριον... «νίπτοντες ἐν ἁθώοις τὰς χεῖρας» των καί νά τολμοῦν συγχρόνως νά δημοσιογραφοῦν περὶ νοερᾶς προσευχῆς, δακρύων καί συνεχοῦς Θ. Μεταλήψεως, ὡς «μέσων καθάρσεως καί θεοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου»; !.. Πῶς δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι μέ τὰ ἔργα τους αὐτὰ ὑπηρετοῦν τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας;

— Καί τί θὰ γίνεи τώρα; ρώτησε μέ πόνο ὁ Ἰλαρίων δὲν ὑπάρχει κανεὶς νά τοὺς ἐλέγξει;

— Παιδί μου, εἶσαι πολὺ νέος, γι' αὐτὸ καί ἀγνοεῖς πολλά. Ἐγὼ σὲ λίγο θὰ φύγω, διότι πέρασα πιά τὰ ὀγδόντα, γι' αὐτὸ πρέπει νά σοῦ πῶ σήμερα, μιά πού μου ἔδωσες τὴν εὐκαιρία, μερικά πράγματα γιά νά τὰ γνωρίζης. Αὐριο θὰ μείνης μόνος καί θὰ πρέπει νά ἔχης σάν πολύτιμα ἐφόδια στή ζωὴ σου μερικά ἀπὸ τὰ διδάγματα πού χάρισες σὲ μᾶς ἡ πείρα, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια παραμονῆς στὸ ἀγίασμένο αὐτὸ βουνό.

Ἄλλοτε καὶ τώρα

Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Ἰλαρίων, ἄκουσε. Μέχρι τὸ 1920 περίπου τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶχε πολλοὺς ἐργάτες ἀρετῆς καί εὐσεβείας νά ἐπιδείξη. Σὲ κάθε Μοναστήρι, ἀλλὰ ἰδιαίτερος σὲ κάθε κελλάκι πού βλέπεις ζοῦσαν ἄνθρωποι ἀφιερωμένοι στὸ Θεὸ μ' ὄλη τους τὴν καρδιά. Οἱ Σκῆπτες ἀνθοῦσαν ἀπὸ ἐργάτες τῆς προσευχῆς καί τῆς ἡσυχίας. Σιγά - σιγά ὁμως ἤλθε ἡ φθορά. Μετὰ τὸν θάνατο τῶν παλαιῶν

Γερόντων οί θέσεις τους Ξμειναν κενές· οί νέοι πού ηλθαν ησαν ελάχιστοι. Ἀκολούθησε τὸ γνωστὸ ημερολογιακὸ σχίσμα. Οί πατέρες ἐδιχάσθησαν. Οί ἀγαπῶντες τὴν ἀκρίβεια καὶ τὰς Παραδόσεις ἀπετέλεσαν τοὺς γνωστοὺς ζήλωτὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, αὐτοὺς πού μέχρι σήμερα ἀποκαλοῦν περιφρονητικῶς «σχισματικούς», καὶ στοὺς ὁποίους ἀνήκεις καὶ σὺ καὶ ἐγώ, παιδί μου. Οί πατέρες αὐτοί, πρὸ πάντων οί παλαιοί, ἐτράβηξαν πολλὰ γιὰ νὰ θροῦμε, ἢ μᾶλλον νὰ θρῆτε ἐσεῖς, αὐτὸ πού σᾶς παραδώσαμε. Ἐξορίες, ταπεινώσεις, χλευασμούς... Συνεχῶς πατριαρχικὲς Ἐξαρχίες μᾶς ἀπειλοῦσαν, ἀλλὰ ἡ Παναγία μᾶς σκέπαζε πάντοτε. Τὰ χρόνια κυλοῦσαν καὶ οί καινοτομίες καὶ κακοδοξίες τοῦ Πατριαρχείου συνεχῶς μεγάλωναν. Ὡσπου τὸ 1971 ἡ Ἱερά Μονὴ Ἐσφιγμένου ἀντέδρασε δυναμικὰ καὶ πατερικὰ στὰ οἰκουμενικὰ κηρύγματα τοῦ Φαναρίου μὲ τὴν διακοπὴ πάσης κοινωνίας μὲ τὸ Πατριαρχεῖο καὶ ὄσους κοινωνοῦν μ' αὐτό. Τὸ Φανάρι δὲν ἀργήσε ν' ἀντιδράσῃ μὲ ἀποσχισματισμούς καὶ καθαιρέσεις, πρῶγμα πρωτάκουστο στὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικά, ὁ ἀποσχισματισμὸς δηλαδὴ τῶν μοναχῶν! Βέβαια σ' αὐτὸ συνέβαλε τὰ μέγιστα καὶ ἡ εἰσήγηση τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας τοῦ 1973, ἡ ὁποία μὲ πρόεδρο τὸν ἐπίσκοπο Στρυρόπουλο ὡς Μάξιμο, καὶ κατόπιν δυστυχῶς ἀγαστῆς συνεργασίας μὲ τοὺς Ἀγιορειτικούς παράγοντας, θέλησαν νὰ πατάξουν κάθε ἀντίδραση. Ἔτσι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς παραπάνω ἀποσχισματισμούς τοῦ Πατριαρχείου, διὰ τοὺς ὁποίους φέρουν μεγάλη πσοστὸ εὐθύνης οί Ἀγιορεῖται ἠγούμενοι, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ δίδουν πλέον κελλιὰ σ' ὄσους θέλουν νὰ μονάσουν χωρὶς νὰ μνημονεύουν τὸν Πατριάρχη, ὄσοι δὲ ζηλωταὶ ὑπάρχουν στὸ Ὄρος νὰ μὴ ἔχουν δικαίωμα νὰ πάρουν ὑποτακτικὸς στὴν συνοδεία τους, καὶ ἄλλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα δὲν κατῶρθωσαν νὰ ἐφαρμόσουν. Ὅλα ἀπέβλεπαν σ' ἓνα τὸν ἀφανισμόν τοῦ Ἀγιορειτικοῦ ζηλωτισμοῦ.

— Καὶ σεῖς, Γέροντα, τί κάνατε γιὰ ὄλα αὐτὰ; Δὲν ἀντιδράσατε;

— Τοὺς ἀπαντήσαμε παιδί μου ἐγκαίρως καὶ καταλληλῶς, ἀλλὰ κανεὶς τους δὲν τόλμησε, οὔτε ἀπὸ τοὺς πατριαρχικούς, οὔτε ἀπὸ τοὺς Κοινοτικούς ν' ἀνταπαντήσῃ (!). Προτιμοῦν νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους χωρὶς διαλόγους, ἐλπίζοντες πολλὰ στὴν ἀγνοία τοῦ λαοῦ. Ὄταν ὁμως θέλουν τὸν κόσμο μὲ τὸ μέρος τους, τότε ἔχουν ὄλη τὴν τέχνη νὰ παρουσιάζουν κάθε ἓνα πού ἀντιδρᾷ στὰ ἀντικανονικὰ ἔργα τους, ὡς «σχισματικόν» καὶ «ἀντάρτην», ὥστε νὰ

καλύπτουν την ένοχή τους και τό... άφεντικό, τόν Πατριάρχη. Μόνον οί «άσθενείς συνειδήσεις» διακηρύττουν, κατηγορούν τό Οίκ. Πατριαρχεία, οί «ού κατ' έπίγνωσιν» ζηλωταί' ό άμααής όχλος... Εύτυχώς πού οί πιστοί άρχισαν πιά νά τούς παίρνουν είδηση...

Τά κατορθώματα του σεβ. κ. Μαξίμου

— Αύτός λοιπόν ό Μάξιμος, παιδί μου, προτού έλθει τό 1973 στο "Άγιον Όρος σαν πατρ. "Εξάρχος μαζί με δύο άλλους συναδέλφους του, στην "Αθήνα θρήκε την εύκαιρία νά δώση συνέντευξη σε γνωστό οικουμενιστή δημοσιογράφο για τό θέμα της ένώσεως, όπου μεταξύ τών άλλων είπε και τά έξης φοβερά: «Ή ένότης και ή ένωσις τών "Εκκλησιών ή όποία άποτελεί τό τελικόν και πολυπόθητον τέρμα του Διαλόγου, δέν δύναται νά έπιτευχθή, όταν έκάστη εκκλησία άποκλείει δι' έαυτήν τό ένδεχόμενον της πλάνης. Ή πεποιθήσις έκάστης εκκλησίας ότι μόνον αύτή κατέχει την άλήθεια και ότι ούδέποτε πλανάται, άποκλείει τόν διάλογον, και κατά συνέπειαν, άδυνατεί νά τση καθάραν την άλήθειαν. Ό διάλογος δέν ζητεί νά έπιβάλλη την άλήθειαν, αλλά νά την άνακαλύψη».

— "Ακοϋς "Ιλαριών; συνέχισε με έκδηλη πιά όργη ό γηραιός πνευματικός. Κατά τόν έπίσκοπο αυτόν και ή "Ορθοδοξία είναι πολύ φυσικό νά πλανάται, γι' αυτό και είναι άπαραίτητος ό διάλογος με τούς ύπολοίπους... αίρετικούς της Δύσεως, για ν' άνακαλύψουν από κοινού την άλήθεια! Τά ίδια έλεγε και όταν ζούσε ό "Αθηναγόρας(2), τά αυτά έπανέλαθε και στους "Αθηναίους τώρα. Ούτε ό "Αρειος δέν είχε προσβάλλει με τέτοιο καθολικό τρόπο την θεία "Αποκάλυψη! "Αλλά τό τραγικότερον είναι ή όποκρυσία του άνδρός, γιατί έρχόμενος στο "Άγιον Όρος μίλησε στους πατέρες περί μοναδικής άληθείας πού κατέχει ή "Ορθοδοξία(3), μιμούμενος σ' αύτή την τακτικήν του τόν προηγούμενο προϊστάμενό του, τόν "Αθηναγόρα, ό όποιος και αυτός συμβούλευε τούς "Αγιορείτας ούτε μιá εικόνα νά μη δεχθούν νά μετακινήσουν από την θέση της, διότι όλα στην "Ορθοδοξία είναι τέλεια, ένώ αυτός κορόιδευε και δόγματα και παραδόσεις και θεολογία! Είναι στο πρόγραμμα του Οικουμενισμού νά κηρύττουν πού και πού οί όπαδοί του και καμμιά άλήθεια, έτσι για νά θολώνουν τά νερά και νά κάνουν πύ εύκολα τή δουλειά τους. Βλέπεις οί άφελείς πάντοτε θά ύπάρχουν και έτσι τίποτα δέν χάνουν οί κύριοι

αὐτοὶ νὰ λένε ὅ,τι τοὺς ἔλθει βολικό, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀκρο-
ατήριό τους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μάξιμος μίλησε στὴν Ἱ. Κοι-
νότητα γιὰ προβολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τοῦ διαλόγου,
ἀντὶ νὰ πῆ π ρ ο σ θ ο λ ῆ αὐτῆς καὶ ἐξουθένωση, μὲ
τις γνωστὲς παπικὲς συμπροσευχές, τὰ μνημόσυνα τοῦ πά-
πα, καὶ τὶς ἀναγνωρίσεις του ὡς «πρώτου ἐν τῇ καθόλου
Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ»! Ἰδοὺ τὸ κατάντημα, παιδί μου
Ἰλαρίων, τῶν θεολογούντων νεοπατερικῶς (3α), μακρὰν
δηλαδὴ τῆς ἀγιασμένης τῶν πατέρων διδαχῆς. Ἐνῶ ἀρ-
νοῦνται ἢ μᾶλλον φονεύουν, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦς,
τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας, νομίζουν οἱ
ταλαίπωροι ὅτι τὴν διακονοῦν, ὅπως οἱ ἐσκοτισμένοι Ἐ-
βραῖοι τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ ἐφόνευσαν τοὺς ἀποστόλους
του νομίζοντας ἔτσι ὅτι προσφέρουν λατρείαν στὸν Θεό!

Καὶ δὲν θρέθηκε οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς 40 μεγαλοσχή-
μους ἡγουμένους καὶ Πραισταμένους τῶν Ἱ. Μονῶν πού
τὸν ἄκουγαν, νὰ τὸν καθίση στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορου-
μένου λέγοντάς του: Ὑποκριτά, ἐκ τῶν λόγων σου κρινῶ
σε. Ἐὰν εἶναι μοναδικὴ ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς μὰς
λέγεις, γιατί τότε πρὸ ἐτῶν στὴν Ἀθήνα δημόσια ὑπεστή-
ριζες τὰ ἀ ν τ ῖ θ ε τ α, καὶ ἐπὶ χρόνια στὸ Φανάρι, μα-
ζὶ μὲ τὴν λοιπὴ σύνοδο καὶ τὸν Πατριάρχη, ἀνακηρύσσετε
τὸν πάπα «ὁμόζηλον καὶ ὁμότιμον τῶν Ἀποστόλων», ἐτοι-
μάζοντες συγχρόνως καὶ θεολογικὸν διάλογον, γιὰ νὰ συ-
ζητήσετε τί; ἀ φ ο ὕ ἐ κ τ ῶ ν π ρ ο τ ῆ ρ ω ν δε-
χθήκατε τὸν παπισμὸν ἰσότημον τῆς Ὁρθοδοξίας;! Αὐτὰ
ἔπρεπε νὰ τοῦ ποῦν, παιδί μου, καὶ ὄχι νὰ ἀφήσουν ν' ἀπει-
λῆ μὲ ἀπελάσεις καὶ ἀποσχηματισμοὺς πολιοῦς ἀγιορείτας
πατέρας ἓνας πεπετωκῶς ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπίσκοπος. Νὰ
χαίρωνται τὸ αὐτοδιοίκητον τοῦ Ὄρους, ἔτσι πού τὸ κα-
τήνησαν!

Δυστυχῶς, ὅμως, οἱ ταπεινώσεις τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν
προέρχονται μόνο ἀπὸ τὸ Φανάρι. Νὰ φαντασθῆς ὅτι μέχρι
προχθὲς στὴν Κρήτη, ἐνώπιον 400 μελῶν διαφόρων Ἐκκλη-
σιῶν τῆς Εὐρώπης, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἱκανῶν ὀρθοδό-
ξων Ἐπισκόπων, ἱερέων καὶ λαϊκῶν θεολόγων, τὴν Βιβλικὴν
μελέτη τὴν «ἔκαμε μιὰ γυναίκα - πάσωρ ἐκ Γερμανί-
ας»!!(4). Καὶ κατόπιν τολμοῦν καὶ ὀμιλοῦν περὶ προβολῆς
τῆς Ὁρθοδοξίας. Θεέ μου, ὅποια κατάπτωσις!

Ἡ εὐθύνη τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου καὶ τῶν λογίων τοῦ Ἁγ. Ὁρους

— Ἔτσι ὁμως, Γέροντα, τὸ Πατριαρχεῖον ἀποδεικνύει ὅτι δὲν πιστεύει πᾶς στὴν μοναδικότητά τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ λατιναφρονεῖ τόσο ἐπίσημα καὶ ἀπροκάλυπτα.

— Περὶ αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία, τέκνον! Οἱ ἐπίσκοποι τοῦ ἔχουν γίνει πλέον ἕνα μὲ τὸν πάπα καὶ προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν καὶ μᾶς στὴν ἀφρεσί τους. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Μάξιμος στὴν Ν. Σκήτη ἐτόλμησε νὰ κηρύξη ἐνώπιον τῶν πατέρων τῆς, ὅτι ὁ παπισμὸς ἔχει κανονικὴ ἱερωσύνη καὶ ἔγκυρα μυστήρια! Εὐτυχῶς πού εὐρέθη καὶ ἔ ν α ς εὐλογημένος ἱερομόναχος καὶ τὸν ἤλεγξε κατὰ πρόσωπον γι' αὐτὴ του τὴν βλασφημία. Καὶ μετ' ὀλίγον εἶχε τὸ θράσος, αὐτὸς ὁ ἴδιος κακὸδοξος ἐπίσκοπος, νὰ διακηρύξη ἐν μέσῳ Πρωτότω περι τῆς μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας!.. Δόκτορες... τῆς κακοδοξίας, παιδί μου, ἀδίστακτοι καὶ ἀδιάντροποι... Ἄλλ' ὅπως λέει κι ἕνας ἅγιος, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων)λεως ἔχει γίνει συνήθεια πλέον νὰ πέφτη σὲ αἰρέσεις, γι' αὐτὸ δὲν μᾶς παραξενεύει καὶ τόσο· τὸ θέμα ὁμως εἶναι τί κάνουν οἱ λοιποὶ Ὁρθόδοξοι, καὶ εἰδικά γιὰ μᾶς, οἱ ἀρχές τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἱ ἡγούμενοι καὶ οἱ δεκάδες προϊστάμενοι τῶν ἱερῶν Μονῶν. Δυστυχῶς, ἀντὶ ν' ἀντιδράσουν κατὰ τοῦ Φαναρίου, διώκουν... τοὺς ζηλωτὰς, ὥστε νὰ σβύση κάθε στοιχεῖο πού θὰ ἐπρόδιδε τὴν ἔνοχη στάση τους.

— Καὶ οἱ μορφωμένοι θεολόγοι, ἐρώτησε μὲ ἀγωνία καὶ ἀγανάκτηση ὁ Ἰλαρίων, συμφωνοῦν καὶ αὐτοὶ μὲ τὶς βλασφημίες αὐτῆς τοῦ Ἐξάρχου;

— Ἀπ' αὐτούς, παιδί μου, μὴ περιμένεις τίποτα, ἀπάντησε μὲ ταραγμένη κάπως φωνὴ ὁ ἀγαθὸς πνευματικὸς. Θέλεις ἀποδείξεις; Ἄκουσε νὰ σοῦ διαβάσω κατ' ἀρχὴν τὶς γνώμες τριῶν ἐκ τῶν ἡγουμένων τῶν νέων ἀδελφοτήτων, ἀναφορικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου, γιὰ νὰ καταλάβῃς καὶ μόνος σου τί πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γιὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ ζηλωτισμοῦ εἰς τὸν Ἄθωνα. Σηκώθηκε ἀργά, πῆρε τὰ γυαλιά του καὶ ἕνα φάκελλο μὲ πολυγραφημένες κόλλες τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἐξαρχίας καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ μὲ τὴν ἱεροπρεπῆ φωνή του. «Συμμερίζομαι πλήρως ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία μέχρι σήμερον ἐπέδειξε τὴν ἐνδεικνυμένην χριστιανικὴν ἐπιείκειαν καὶ ἀνοχήν. Μήπως ὁμως σήμερον ἡ χρησιμοποίησις βίας καὶ ἡ καταδίωξις ἐνίων πρωταίτιων «ζηλωτῶν» θὰ ἐδημιούργει

θόρυβον καὶ κατὰ τινὰ τρόπον θὰ ἠρωποιοῦσε τὰ πρόσωπα ταῦτα, ἐνῶ ἔχομεν πληροφoρίας, ὅτι ὁσημέραι ἢ παράταξις αὐτῶν φθίνει καὶ ὀδηγεῖται εἰς αὐτοδιάλυσιν» (5).

Καὶ ποιὸς τὰ λέει αὐτά, παιδί μου Ἰλαρίων; ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Γρηγορίου π. Γεώργιος, αὐτὸς ποῦ μέχρι προχθὲς ἔγραφε ὅτι ἡ «ένωσις σχεδὸν ἔχει γίνεαι» καὶ καλοῦσε σὲ ἐγρήγορη τoὺς πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους! Βλέπεις πόσο εὐκόλα εἶναι τὰ λόγια καὶ δύσκολη ἡ πράξις; Μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα μίλησε, συνέχισε ὁ πνευματικὸς, καὶ ὁ ἡγούμενος τοῦ Σταυρονικήτα π. Βασίλειος. «Νομίζω, ὅτι ἄπαντες, εἶπε, εἴμεθα σύμφωνοι εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῆς δευτέρας τιμωρίας εἰς τοὺς πρωταίτιους τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου. Πλὴν δεόν ὅπως εἴμεθα ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τὴν ἑτέραν φάσιν, ἥτοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληφθησομένης σχετικῆς ἀποφάσεως. Θὰ ἔδει ὅπως σοβαρῶς ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὁ ἐνδεικνύμενος τρόπος τιμωρίας καὶ ἀπομακρύνσεως τῶν ἐν λόγῳ προσώπων» (6).

Ἄκριβῶς ὅπως ἤθελαν νὰ ἐνεργήσουν οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Κυρίου, συνέχισε ὁ παπὰ - Ἀγάθων, νὰ γίνῃ δηλαδὴ μὲ τρόπον «ἵνα μὴ θόρυβος γένηται παρὰ τῷ λαῷ»! Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ κλαῖω, Ἰλαρίων, μετὰ ἀπὸ τέτοια κατὰστασι; Βλέπεις μὲ τί ἀνέντιμον τρόπον προσπαθοῦν ὅλοι τοὺς νὰ παρουσιάσουν διχασμένους τοὺς πατέρας καὶ τὴν Μονὴ δῆθεν «παρὰσυρμένη» ἀπὸ μερικοὺς «πρωταίτιους ζηλωτάς», ἐνῶ ἐπανειλημμένως ὅλοι μαζί, ἐν συνάξει, ἔχουν ὑπογράψει τὰ κείμενα καὶ τὴν ὁμολογίαν τοὺς ἐνώπιον τοῦ πατρ. Ἐξάρχου ἤδη ἀπὸ τὸ 1972. «Ἡ ὅλοι μαζί ἔξορία, ἢ κενεῖς», ἐδήλωσαν καὶ δηλώνουν μέχρι σήμερα.

— Νὰ σοῦ διαβάσω τώρα, συνέχισε ὁ Γέροντας καὶ τὴν σχετικὴν γνώμην τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ξενοφώντος, ἐνὸς χ θ ε σ ι ν ο ὕ ἀγιορείτου, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ παραδειγματισθῇ ἀπὸ τὴν σῶφρονα σιωπὴν ἄλλων παλαιότερων συναδέλφων του, θέλησε κι αὐτὸς νὰ δώσῃ τὸ παρὸν μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς θεολόγους ἡγουμένους, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρξῃ ἐξαίρεση στὴν θλιθερῆ τους διακονία... «Εἶναι τελειῶς ἀπαράδεκτον, εἶπε, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου ἐπὶ τόσα ἔτη εὐρίσκεται μακρὰν τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ ἀγνοεῖ τὰς ἐν προκειμένῳ ὑποχρεώσεις αὐτῆς. Ἡ συνέχισις τῆς καταστάσεως ταύτης οὐδόλως τιμᾷ τὴν ἀγιορειτικὴν Πολιτεῖαν καὶ ἡμᾶς προσωπικῶς» (7).

— Μὰ Γέροντα, αὐτὸς καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁμολογεῖ ὅτι τοὺς... ἀτιμάζει στὰ μάτια τῶν Ὁρθοδόξων ἡ πορεία

τῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῶν λοιπῶν ζηλωτῶν πατέρων, ἀφοῦ, ὡς καὶ οἱ ἱ. Κανόνες γράφουν, καθῶς πολλές φορές διαβάσαμε μαζί, ὅτι τ ἱ μ ἦ καὶ ἔ π α ι ν ο ς ἀνήκει σ' ὀποιον ἱερέα καὶ πιστὸν δὲν ἀκολουθεῖ κακὸδοξον ψευδοποιμένα, ἀλλὰ διακόπτει τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν. Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτοὶ θέλουν νὰ τὴν συνεχίζου, τότε ὡς χαίρωνται τὸν... Ἐλεγχον καὶ τὴν ἐξουδένωση πού τοὺς ἀρμόζει, κὶ ὡς ἀφήσουν γιὰ τὴν Μονὴ Ἐσφιγμένου τὸν ἔπαινον πού μόνη τῆς διάλεξε ὑπακούοντας στὴν ἱερὴ φωνὴ τῶν Πατέρων.

— Δυστυχῶς, Ἰλαρίων, τὸ λέω καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω, ἀλλὰ τὸ ἔχουν γιὰ τιμὴ τους πού ὑπακούουν σὲ μιὰ τέτοια Ἐκκλησία, ὅπως δυστυχῶς κατήντησε τὸ Φανάρι τελευταῖα. Ἄκουσε πῶς τὴν θαυμάζει ἓνας ἄλλος θεολόγος ἠγαύμενος, ὁ π. Αἰμιλιάνος τῆς Σιμωνόπετρας, καὶ φρῖξον διὰ τὴν «μόρφωσιν τῆς εὐσεβείας» τῶν νέων ἀγιορειτικῶν ἀδελφοτήτων(8). «Δι' αὐτὸ ἐνώπιον Ὑμῶν, Ἄγιε Πρόεδρε, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς μου πρὸς τὴν Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν εἶναι τοιαύτη, ὥστε θὰ προετίμων νὰ πλανῶμαι, ἀλλὰ νὰ ἔχωμαι στερρῶς τῆς Ἁγίας Μητρὸς Ἐκκλησίας, παρὰ νὰ ἀληθεύω ἀνεξαρτήτως ἀπ' αὐτήν, διότι δὲν θὰ ἔχω τὴν θεσθαλιότητα ὅτι πατῶ σὲ ἔδαφος ἀσφαλές»(9).

— Μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερό, Γέροντά μου! Τέτοια ὁμολογία ἀγιορείτου ἠγουμένου ἐνώπιον ἐνὸς τέ το ι ο υ ἐπισκόπου, ὑπὲρ μιᾶς τέ το ι α ς ἐκκλησίας, χωρὶς κα μ μ ι ᾶ διαμαρτυρία τῶν ἄλλων παρόντων συναδελφῶν του, σημαίνει καθαρὰ πλέον ὅτι τὸ ἐπίσημον Ὅρος ἔ π ε σ ε, ὅπως καὶ τὸ Φανάρι πρὸ ἐτῶν. Δὲν ἀπομένει πιά παρὰ ἡ τιμωρία μας ἀπὸ τὸν Θεόν.

— Καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω αὐτό, ἀπήντησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ γηραιὸς πνευματικὸς. Τὸ πιστεύω, διότι δὲν εἶναι μόνον οἱ παραπάνω ἠγουμένοι πού συνεφώνησαν πλήρως μὲ τὴν Ἐξαρχία πρὸς ἐξόντωσιν τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Ὡς ἐπληροφορήθην, πλὴν μιᾶς Μονῆς, ὅ λ ε ς οἱ ἄλλες ὑπέγραψαν τὴν ἀπέλαση τῆς Γερωντίας καὶ τοῦ ἠγουμένου! Τ ᾶ μ ἔ τ ω π α, ὡ ς θ λ ἔ π ε ι ς, ἔ χ ο υ ν χ ω ρ ῖ σ ε ι π ι ᾶ. Φοβοῦμαι ὅτι «ἐγγύς ἐστὶν τὸ τέλος», δηλαδὴ ἡ ἔνωσις. Ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ τότε νὰ λάθωμεν ἕκαστος κατὰ τὴν καρδίαν του(10).

Τελευταῖαι ὑποθήκαι

Παιδί μου Ἰλαρίων, ἦλθε πλέον ἡ ὥρα νὰ πάρης καὶ σὺ τὴν σκυτάλη τῆς ὁμολογίας πού τόσα χρόνια μὲ πολλές

δοκιμασίες και πίκρες κρατήσαμε εμείς οι γεροντότεροι. Μή δειλιάσεις για τὸ θάρος και τὴν εὐθύνη, οὔτε νὰ γογγύσης. Λίγοι στὴ ζωὴ αὐτὴ ἀξιῶνται νὰ ὁμολογήσουν, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ θεωροῦν ὑμίστη τιμὴ τους. Οὔτε νὰ νομίσῃς ὅτι ἡ ἀρετὴ σου, ἢ τὰ τυχόν χαρίσματα σου ἔγιναν αἰτία νὰ σὲ διαλέξῃ ὁ Θεὸς γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολή. Ὁ Θεὸς πολλές φορές καλεῖ τὰ πιὸ «ἐξουθενημένα» γιὰ νὰ κατασχύνη τὰ «λοχυρά» τὸν ἀμαθῆ ὄχλο, γιὰ νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ἐν ὑπερηφανίᾳ και φυσιώσει θεολογοῦντας... Ὅπως ἀγωνίζεσαι γιὰ τὴν καθαρότητα τῶν λογισμῶν σου, ἔτσι θέλω ν' ἀγωνισθῆς και γιὰ τὴν καθαρότητα τῆς πίστεώς σου. Τὰ πάντα νὰ προτιμήσῃς νὰ χάσῃς παρά νὰ ὑποχωρήσῃς στὸν ἐνωπικὸ ὑστερισμὸν τῆς ἐποχῆς μας, μολύνοντας ἔτσι τὸν γλυκὺ τῆς Ὁρθοδοξίας μας οἶνον, πού μὲ τόσες θυσίες ἔφθασε μέχρι ἐσένα ἄκρατος και ἡδύς. «Κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάθῃ τὸν στέφανόν σου», τέκνον, και ὁ Θεὸς θὰ μείνη παντοτεινὴ σκέπη γιὰ σένα και τὴν συνοδία σου. Στὸν κόσμον αὐτὸ μόνο τὴν ἀμαρτία νὰ φοβᾶσαι, ὅπως λέει και τὸ χρυσὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα, νὰ τὰ βλέπεις ὡς μάταια και παρερχόμενα, «κἂν χρηστὰ ἦ, κἂν λυπηρά». Ὅσο δὲ γιὰ τοὺς Ἁγιορείτας ἀδελφούς σου, πού μέχρι τώρα ἐπιμένουν νὰ καλύπτουν τὴν τραγωδία πού διέρχεται ἡ Ὁρθοδοξία ἐξ αἰτίας τοῦ Φαναρίου και τῶν συνοδοιπόρων του, μὴ στενοχωριέσαι, διότι ἔφθασε και γι' αὐτοὺς ἡ ὄρα. Τὸ «κοινὸν Ποτήριον» εὑρίσκεται ἤδη «ἐπὶ θύραις», και ὅταν ἡ ἀλλόκοτος μίξις θὰ ἔχει συντελεσθῆ, νὰ δοῦμε τί προφάσεις θὰ εὑρουν γιὰ νὰ καλύψουν τὴν ἐντροπὴ τους... Ἄς εὐχόμεθα ὁμως και γι' αὐτοὺς, διότι εἶναι ἀδελφοί μας και τὸ «αἷμα νερὸ δὲν γίνεται». Ἐλπίζω νὰ δώσετε τὰ χέρια στὸ διωγμὸ —διότι ἐγὼ δὲν θὰ ζῶ πιά— ὅταν ἐσεῖς και ὅσοι ἐξ αὐτῶν σᾶς μιμηθοῦν, διωγμένοι ἀπ' τοὺς πολλούς πού θὰ μείνουν πιστοὶ στὴν ἀντίχριστο ἔνωση, θ' ἀποτελεῖτε τὴν συνέχεια τῆς γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μέσα στὴν σύγχυση τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

(Α, Νοέμ. '79).

Εἰρήνη και πίστις

Δεινὸν πόλεμον ἤγειραν οἱ οἰκουμενισταὶ ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὑποκρινόμενοι δέ, ἐπικαλοῦνται ὑπὲρ τοῦ ἀντιεκκλησιαστικοῦ τούτου σάλου και τὴν εἰρήνην. Διότι «δ-

δὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν» (Ρωμ. γ' 17), οἱ δυστυχεῖς.

«Οὐδὲν ἔστιν ἄμεινον (καλλίτερον) εἰρήνης» (Ἰγνατίου Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 267). Οὐχὶ ὁμοίως τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ἥτις «εὐκατάλυτός ἐστι καὶ πολλάς ἔχει τὰς μεταβολάς» (Χρυσόστομος, ΡΓ. 48, 816), καθ' ὅτι ψευδής. Ἄλλὰ τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης τῆς ψυχῆς (Ἄγγ. θ' 9), ἢ «ὑπερκόσμιόν ἐστι δῶρον» (Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 30, 513). Αὐτὴ ὑπερέχει «πάντα νοῦν» (Φιλ. δ' 7) καὶ εἶναι «καρπὸς τοῦ Πνεύματος» τοῦ Ἁγίου (Γαλ. ε' 22). Διὸ ὁ Κύριος ἔλεγεν: «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν» (Ἰω. ιδ' 27).

Ἡ «εἰρήνη τοῦ Θεοῦ» (Φιλ. δ' 7) εἶναι εἰρήνη τῆς «ὀγιαινούσης πίστεως» (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 128). Διὸ εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ, ἥγουν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἥτις ἐστὶν αὐτὸς ὁ Χριστὸς (Ἰω. ιδ' 6). «Ποῖαν εἰρήνην» εὐαγγελίζονται ἡμῖν οἱ Ἅγιοι; ἐρωτᾷ Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας. «Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν, ὃν ἔτεκε Μαρία, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἀπαντᾷ (Μ. 4, 1253). Διὸ «εὐρήσουσιν εἰρήνην» (Παρ. ιστ' 8) μόνον οἱ «ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτὸν» (αὐτόθι), δηλαδὴ διὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Τότε ὁ Θεὸς «εἰρήνην ποιεῖ ἐν σοί», λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, «ὅταν διὰ τῆς καλῆς διδασκαλίας κατειρηνεύσῃ τὸν νοῦν σου καὶ καταλλάξῃ τὰ πάθη, τὰ πρὸς τὴν ψυχὴν στασιάζοντα» (ΡΓ. 31, 336). Εἰρήνη διὰ τοὺς Χριστιανοὺς εἶναι «ἢ ἐν τῷ ἀγαθῷ συμφωνία» (Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, ΡΓ. 95, 65), διὰ τῆς ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς «κανονικῆς εὐταξίας» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ΡΓ. 77, 361). Διὸ ὁ θεὸς λόγος θεῶν: «καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εἰρήνην ἀγαπήσατε» (Ζαχ. η' 19).

Τὴν εἰρήνην καταλύει ἡ αἵρεσις. Ἡ αἵρεσις ἀρνεῖται τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀντιμάχεται τὴν ἀλήθειαν καὶ φθείρει «ἐν κακῇ διδασκαλίᾳ» «τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ», «ὑπὲρ ἧς Ἰησοῦς Χριστὸς ἕσταυρώθη» (Ἰγνατίου Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 267). Ἡ κοινωνία τῆς αἵρέσεως εἶναι «ἀλλοτριώσις Χριστοῦ» (Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ. 99, 1276), ἀπομάκρυνσις «ἀπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Χάριτος», πῶσις εἰς τὴν κατάραν καὶ «εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον» (Δαλματίου, Μ. 4, 1257), ἐνθα οὐκ ἔστιν εἰρήνη. Ἡ αἵρεσις δόραται ἀκοντίζει κατὰ τῆς εὐσεβείας «ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, τουτέστιν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ» (Κελεστίνου

Ρώμης, Μ. 4, 1048). Διὰ τῆς αἰρέσεως, τέμνεται ἐπὶ σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἰς μυρίας δόξας διαιρούμενον» (Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ. 99, 1473), σαλεύονται αἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι (Μ. Βασιλείου, ΡΓ, 32, 212), διεγείρεται λύσσα ἐπὶ κόσμῳ» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ΡΓ. 77, 993), καὶ διὰ τῶν ψευδοδοξίων ὁ ἐχθρὸς Διάβολος «κακῶς τὰ ἡμέτερα» ταλαντεύει (Γρηγορίου Θεολόγου, ΡΓ. 36, 476).

Διὸ οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἄνευ πολέμου ἐναντίον τῆς αἰρέσεως τῆς καταλυούσης τὴν εἰρήνην. Δυνάμεθα «εἰρήνην ἔχειν πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τοῦ πολεμίως προστεθῆναι πρὸς τὸν ἀντίπαλον» (Γρηγορίου Νύσσης, ΡΓ. 44, 749). Οἱ Ὁρθόδοξοι «εἰρηνεύομεν ἐννόμως μαχόμενοι» κατὰ τῆς ψευδοδοξίας (Γρηγορίου Θεολόγου, ΡΓ. 36, 473). Διότι «κρείσσων ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 91, 905) καὶ καταργούσης τὴν ἀληθινὴν εἰρήνην. Ὁ «Θεὸς τῆς εἰρήνης» (Ρωμ. ιε' 33), διδάσκει ἡμᾶς, χάριν τῆς εἰρήνης, «εὐτόνους εἶναι καὶ φιλονεικοῦς ἐν πίστει» (Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 31, 1332), διὰ τῆς ὁμολογίας. Τὴν εἰρήνην «ἀρπάζομεν, ἐὰν ὁμολογηθῇ ἡ πίστις ἡ ὀρθή» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Μ. 1005, 1008), δι' ἧς καταλύεται ἡ ἐχθρὰ τῆς εἰρήνης ἀρεσίς, ἡσυχάζουσιν αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιστρέφουσιν οἱ αἰρετικοί. Ἐν Ἐκκλησίᾳ, «τοῦτο μάλιστα εἰρήνη, ὅταν τὸ νενοσηκὸς ἀποτέμνηται, ὅταν τὸ σπασιάζον χωρίζηται» (Χρυσοστόμου, ΡΓ. 57, 405). «Εἰρηνοποιοὶ εἶσι καὶ οἱ τοὺς ἀπίστους μεταπειθόντες πιστεύσασα» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ΡΓ. 72, 373) καὶ «διὰ διδασκαλίας τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ ἐπιστρέφοντες» (Ζιγαθηνοῦ, ΡΓ. 130, 196). Ἡ δὲ «πρὸς τοὺς θλαθεροὺς (αἰρετικούς) συμφωνία ἐν εἰρήνῃ προσχῆματι τὰ τῶν πολεμίων τοὺς προσδεχόμενους ἐργάζεται» (Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32, 932). Οἱ πιστοὶ Κυρίου δὲν «εἰρηνεύομεν» μετὰ τῶν αἰρετικῶν «κατὰ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας, ὑφιέντες τι διὰ δόξαν ἐπικειίας· οὐ γὰρ κακῶς τὸ καλὸν θεραπεύομεν» (Γρηγορίου Θεολόγου, ΡΓ. 36, 473), ὅπερ ἁμαρτία ἀπιστίας καὶ ἀπουσία εἰρήνης. Ἀλλὰ περιπατοῦμεν ἐν εἰρήνῃ, «τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας, συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (2 Κορ. δ' 2).

Οἱ δὲ τάλανες οἰκουμενισταὶ καὶ ἐν τῷ μέρει τούτῳ πολὺ πλανῶνται, γινόμενοι καταγέλαστοι. Διότι ἐπὶ τῆς εἰρήνης, καλὸν «ἐν τῷ ὀνόματι τῆς εἰρήνης» περιγράφουσι μόνον (Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32, 932). Ἀληθῶς ὁμῶς, τάρπτουσι τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, ἐχθρεύονται τοὺς

Ὁρθοδόξους καὶ συνάπτονται ἁμαρτωλῶς πρὸς τοὺς τὴν εἰρήνην καταλύοντας» αἰρετικούς (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 297), «ὦν τὸ τέλος ἀπώλεια» (Φιλ γ' 13). «Χριστομαχοῦσι γὰρ οἱ δυστυχεῖς, ἐπὶ τῷ τῆς εἰρήνης δυνάματι» (Μ. Φωτίου, ΡΓ. 102, 873).

Οἱ Ὁρθόδοξοι, ὅμως, φεύγωμεν τὰς «αἰρέσεις ἀπωλείας» (2 Πέτρ. θ' 1) καὶ «κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας» (Ἔθρ. δ' 14) τῆς πατροπαραδότου πίστεως τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰρηνεύοντες δι' αὐτῆς ἀληθῶς.

(Κ.Ο. 1-7-80).

Ἐκπεσὼν Ἐπίσκοπος

Τίς ἢ στάσις ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὸν πεπτωκότα εἰς ἀρεσιν ἐπίσκοπον;

Ἐπὶ τούτου, ὁ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ ἀπαντᾷ: «ἐάν ἡμεῖς, ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, εὐαγγελίζεται ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α' 8). «Εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε», ἐπαναλαμβάνει ὁ Λέων Ρώμης, «ἀνάθεμα ἔστω» (Μ. 6, 33). «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου (Παύλου)», γράφει Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, «ἐάν τις δογματίζῃ, ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς», «παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν» ὀρίζουσιν, «ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν» καὶ «μηδὲ λογίζεσθε αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων» (ΡΓ. 99, 988). Διό, «ἐάν ὁ ἐπίσκοπος, ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καὶ σκανδαλίζουσι τὸν λαόν», λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «χρὴ αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι» (ΒΕΠΕΣ, 33, 199). Διότι εἰς τοιοῦτος κληρικός, «οὐκ ἔστιν οὗτος ἱερεὺς, οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ δυσμενής, δόλιος, ἐμπαίκτης ἑαυτοῦ καὶ λύκος ἐπὶ τὸν θεῖον λαόν, τῷ κωδῖφ καθωπλισμένος», τονίζει ὁ μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης (ΡΓ. 3, 1092).

Διὰ τοῦτο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διὰ τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, ἐπαινεῖ τοὺς Χριστιανούς, οἵτινες διαστέλλουσιν ἑαυτοὺς «τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας», «πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως», ὅτε οὗτος κηρύσῃ «δημοσίῳ καὶ διδάσκῃ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκ-

κλησίας» «αἵρεσίν τινα, παρά τῶν ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην». Οὗτοι ὄχι μόνον δὲν τιμωροῦνται, «ἐαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες», ἀλλὰ, τοῦναντίον, «καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθόδοξοις ἀξιωθήσονται». Διότι «τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀξιαί (εἰσίν), ὡς οἱ ὀρθόδοξοι» λέγει ὁ ἅγιος Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, γράφων τὰ αὐτὰ δύο περίπου αἰῶνας πρὸ τῆς εἰρημένης ΑΒ' Συνόδου (PG. 87, 3372). «Οὐ γὰρ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν» οἱ τοιοῦτοι (ΙΕ' Κανὼνος ΑΒ Συνόδου). Οὗτοι, τὸν αἰρετίζοντα ἐπίσκοπον ἀποκηρύσσοντες, «οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον», ἀλλὰ, ἀντιθέτως, διὰ τῆς ἀκοινωνήσεως τῶν ταύτης, «σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι» (αὐτόθι).

Οἱ δὲ μὴ διακόπτοντες τὴν κοινωνίαν πρὸς τὸν αἰρετίζοντα μερίζουσι, σχίζουσι καὶ κατατέμνουσι «τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας» (αὐτόθι), χάριν «ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων» (αὐτόθι), μεθ' ὧν συναπέρχονται τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ τιμωρηθήσονται. «Πᾶς ἄνθρωπος», γράφει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «τὸ διακρίνειν παρά Θεοῦ εἰληφώς, κολασθήσεται ἐξακολουθήσας ἀπειρῶ ποίμενι καὶ ψευδῇ δόξαν ὡς ἀληθῆ δεξιόμενος» (ΒΕΠΕΣ, 33, 214). Λέγει δὲ ὁ αὐτός, περὶ αἰρετίζοντος ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ὁμῶν: «Συμφέρον γὰρ ἄνευ αὐτῶν συναβροῖζεσθαι εἰς εὐκτῆριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄνα καὶ Καΐάφα, εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός» (ΒΕΠΕΣ, 33, 199).

Τὴν σωτήριον ταύτην στάσιν ἐτήρησαν οἱ πρὸ ἡμῶν ὄντως Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, μετὰ τὰς εἰς τὴν ἀρειανοκρατουμένην Κωνσταντινούπολιν, εἰρε τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον «καὶ ἀνεπίσκοπον» (Μ. 3, 532), διότι ἀπεκήρυσε τοὺς αἰρετικούς ἐπισκόπους. Ὁ δὲ Κύριος, ἀμείψας τοῦτο, ἔδωκε γέρα. Ἐπίσκοπον ἅγιον, θεόπνευστον καὶ ἐπισκόπων ἄριστον, καὶ τὴν λαμπρὰν νίκην τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τὸ αὐτὸ ἐποίησαν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀρθόδοξοι καὶ ἐπὶ αἰρεσιάρχου Νεστορίου, ἀμειφθέντες παρά Θεοῦ ὁμοίως. Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας διεβεβαίωσε τούτους, ὅτι «τοῖς δέ... διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοις, ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ (τοῦ Νεστορίου), κοινωνοῦμεν ἡμεῖς» (Μ. 4. 1096). Ἐγένετο ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ἔλαβον ἐπίσκοπον Ὀρθόδοξον.

Οἱ κοινωνοῦντες μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ «σπουδάζοντες ἐγκαταμίξει τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν ἀσέβειαν, οὐκ ἰσχύουσι. Νικᾷ γὰρ ἡ ἀλήθεια» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Μ. 2, 796). Ἡτῶνται πορευόμενοι «εἰς κόλασιν αἰώνιον» (Ματθ. κε' 46). Οἱ δὲ πιστεύοντες εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τηροῦντες τὰς θείας ἐντολάς ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸν Κύριον (Ἰω. ιδ' 21, 23), ἐν ᾧ πάντα ἰσχύουσι, καθάπερ οἱ Ἀπόστολοι (Φιλ. δ' 13).

(Κ.Ο. 1-1.'81).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ ΜΕ «ΚΑΤ' ΕΠΙΓΝΩΣΙΝ ΖΗΛΟΝ»...

Σε προηγούμενο «Ἄγιορείτη», σέ κύριο άρθρο μας, πλὴν τῶν ἄλλων, ἐλέγξαμε καί τοὺς κληρικοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἰδιαίτερος μάλιστα τοὺς λογίους ἀρχιμανδρίτας, οἱ ὅποιοι οὐδὲν ἐτόλμησαν νὰ πράξουν ἢ νὰ γράψουν διὰ τὴν ἀντικανονικὴν συμπροσευχὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου των κ. Σεραφεῖμ ἐντὸς τοῦ παπικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Διονυσίου Ἀθηνῶν! Μαχητικὸν περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὸ νέον ἡμερολόγιον, καὶ δὲν δειλιᾷ νὰ ἐλέγῃ συνεχῶς τὴν ἐπιτελουμένην προδοσίαν τῶν τιμίων τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὸ τῶν φύσει καὶ θέσει ταγῶν αὐτῆς, ἔγραψε τὰ ἐξῆς σημαντικὰ ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἀνωτέρω γεγονός: «Τρεῖς ἐπίσκοποι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, ὁ Ταλαντίου Ἀμφρόσιος καὶ ὁ Ἀνδρούσης Ἀναστάσιος, συμπροσευχήθησαν ἐν Ἀθήναις μετὰ τῶν αἰρετικῶν παπικῶν, ἐντὸς τοῦ κεντρικωτέρου ναοῦ τῶν τελευταίων. Τοῦτο δὲ πρὸς κατάφωρον παράθεσιν τῶν θείων νόμων, οἵτινες ὀρίζουσιν, "ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι" (ΛΓ' Κανὼν Συνόδου Λαοδικείας), καὶ "εἴ τις κληρικός... εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἢ αἰρετικῶν προσεύξασθαι καὶ καθαιρεῖσθαι καὶ ἀφοριζέσθαι" (ΞΕ' Κανὼν Ἁγίων Ἀποστόλων). Διὸ οἱ ἀνομήσαντες κατὰ μὲν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας εἰσὶν καθηρημένοι (Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 997), καθαιρετέοι δὲ διὰ τὸ ἀρμόδιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον, ὃ, ἐὰν μὴ ποιῆσῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ὑπὸ κρίσιν ἐστίν» («Καλὴ Ὁμολογία», Νοεμ. 1978).

Ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ἐπι-

θυμῶν νά ἀμνηστεύσῃ τὴν ἀνωτέρω κατάκριτον πράξιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου —καὶ συνεπῶς ν' ἀθωώσῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς συναδέλφους του διὰ τὴν ἔνοχον σιωπὴν των— ἀπέστειλε σχετικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον», ὁ ὁποῖος, δυστυχῶς, ἀνευ τινός ἐνδοιασμοῦ τὴν ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν πρώτη σελίδα του μὲ κτυπητοὺς τίτλους καὶ τεράστια γράμματα, καίτοι ἡ ἰδίᾳ ἡμέρα πρὶν ὀλίγους μῆνες εἶχε καταδικάσει τὴν ἀνωτέρω πράξιν γράφουσα: «Ὁρθόδοξοι καὶ Φράγκοι συμπροσεύχονται: Τρεῖς ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι... Εἶναι ἡ π ρ ὶ τ ῆ φ ο ρ ᾶ, κατὰ τὴν ὁποῖαν προσέρχονται εἰς τὸν παπικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι καὶ συμπροσεύχονται μὲ τοὺς Φράγκους. Τὸ γεγονός αὐτό... προκαλεῖ ἀληθῆ ὀδύνην εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους... Ταῦτα πάντα, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἐντάσσονται εἰς τὸ σχέδιον τῶν γνωστῶν κύκλων διὰ τὴν σύναψιν "Κογκορδάτου"!» (20-9-'78).

Κατόπιν τούτου τί νά πῆ κανεῖς διὰ τὴν ἀσυνέπειαν τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτοῦ φύλλου; Πῶς τολμᾷ, μετὰ ἀπὸ δημοσιεύσεις συνεργασιῶν, ὡς ἡ τοῦ π. Ἐπιφανίου, νά διαμαρτύρεται συγχρόνως διὰ τὸν ἐρχόμενον εἰς Ἀθήνας παπικὸν νούτσιον; Πότε θά παύσῃ νά προσωποληπτῆ εἰς θάρος τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του; Καιρὸς ὅμως νά ἴδωμεν λεπτομερέστερον τὸ περιεχόμενον καὶ τὸ ἦθος τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς.

Ἡ τέχνη τῆς δημαγωγίας ἐν δράσει

Ἐν ἀρχῇ, μεθ' ἱκανοῦ στόμφου παραθέτει ὀλόκληρον κατηγορητήριον ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ζηλωτῶν, διότι ὁ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζηλος» τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸ σημεῖον νά «ἀνατρέψουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν» καὶ νά καταστοῦν «σχισματικοὶ» μὲ «προβληματικὴν τὴν σωτηρίαν» των! Δὲν ἐδίστασε μάλιστα νά ὀνομάσῃ τὸν Οἰκουμενισμὸν Σκύλλα καὶ τὸν Ζηλωτισμὸν Χάρυβδι, παραλληλῆσας οὕτω τοὺς ἔχθρους τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τοὺς τιμίους ἀγωνιστὰς τῶν Ἱ. Παραδόσεων! Ὅποιαν ὄντως ἐμπάθεια καὶ μεροληψία!

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ ἀναρωτιέται κανεῖς: τί σχέσι μπορεῖ νά ἔχουν ὅλα τὰ ἀνωτέρω κατηγορῶ μὲ τὸ παρελθὸν ἄρθρον τοῦ «Ἀγιορείτου»; Καὶ ὅμως ἔχουν, διότι ὁ «Ἀγιορείτης» εἶναι ζηλωτικὸν φυλλάδιον καὶ ὁ Παν)τος δὲν ἀνέχεται νά τὸν ἐλέγχῃ εἰς... «σχισματικὸς μὲ ἀμφίβολον ψυχικὴν σωτηρίαν». Μὰ ἂν ὁ ἐλέγχων γράφῃ τὴν ἀλήθειαν; Δὲν θα-

ριέσαι, «τί ἐστὶν ἀλήθεια;» σημασία ἔχει νὰ ταπεινωθοῦν οἱ Παλαισημερολογῖται καὶ ἂν γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν γράψῃ κανεὶς καὶ μερικά φέμματα ἢ δημαγωγίῃ με περισσή τέχνη, δὲν χάθηκε ὁ κόσμος! Προέχει νὰ προστατευθῇ ἡ ὑπόληψις τῶν Νεοσημερολογιτῶν ποιμένων ὥστε νὰ συγκρατηθῇ τὸ ποιμνιον «ἐντὸς τῶν τειχῶν»... Ἔτσι λοιπὸν με λόγια ἀληθῆ στὴν ἀρχή, ἢ ἔστω ἀληθοφανῆ, θὰ προσφέρεται στὴν συνέχεια τὸ ψεῦδος πῶ εὐκολα καὶ πῶ ἐπαγωγὰ στὸν ἀναγνώστη...

Ἐὰν «ὁ Ἁγιορείτης» εἶχε συστήσει στὸν Παν)τον νὰ ὑπαχθῇ εἰς τοὺς Παλ)τας, προκειμένου νὰ διακόψῃ τὴν μετὰ τῶν κακοδοξούντων κοινωνίαν του, θὰ εἶχε ἴσως κάποια δικαιολογία νὰ γράψῃ ἐναντίον των, ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀρνήσιν του. Ἐφ' ὅσον ὁμως τίποτε τέτοιο δὲν τοῦ γράψαμε, οὔτε ἐγκώμια στὸν ζηλωτισμὸν ἐμπλέξαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας, εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι οὐδένα ἄλλο σκοπὸν ὑπηρετοῦν αἱ κατὰ τοῦ ζηλωτισμοῦ ἐπιθέσεις του, παρὰ τὴν μετάρθεσιν τῆς προσοχῆς τοῦ ἀναγνώστου, δημαγωγικῶ τῷ τρόπῳ, πρὸς συσκοτίσιν τῆς ἀληθείας καὶ δικαιολόγησιν τῆς ἐνοχῆς του.

Τό, ποῖοι ἐπίσης τυγχάνουν σχισματικοὶ ἢ Παλαισημερολογῖται ἢ οἱ Νεοσημερολογῖται, τὸ ἔχουμε ἀναπτύξει ἐν πλάτει εἰς τὴν μελέτην μας «Κανονικὴ θεώρησις τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος», Ἀθῆναι '76, τὴν ὁποίαν σημειωτέον ἤρνηθη νὰ δημοσιεύσῃ ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» σὲ καιρὸ μάλιστα πού διενεργοῦσε σχετικὸ διάλογον μετὰ τῶν Παλαισημερολογιτῶν καὶ Νεοσημερολογιτῶν «χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας», καίτοι τὴν ἐθεώρησε, ὡς ἔγραψε ἐξ ὀστέρου, ὅτι ἦτο «ἴσως ἡ ἀξιολογωτέρα» ἐξ ὄλων τῶν συνεργασιῶν πού ἐστάλησαν ἀπὸ πλευρᾶς Παλαισημερολογιτῶν. Ἄς δημοσιεύσῃ λοιπὸν πρῶτα ἡ ἀνωτέρω ἐφημερίς τὴν μελέτην αὐτὴν με σχολιασμὸν ἐν συνεχείᾳ τοῦ π. Ἐπιφανίου, καὶ τότε θὰ ἀπαντήσωμεν καὶ ἡμεῖς δεόντως εἰς τὸ αὐτὸ θῆμα, ὥστε ὅλοι οἱ ἐνδαιφερόμενοι νὰ ἴδουν τὰς ἀπόψεις μας. Εἰς δὲ τὴν παρατήρησιν τοῦ Παν)του περὶ 4-5 Ἐκκλησιῶν τῶν Παλ)τῶν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν τὰ ἑξῆς: Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ἀμνηστεύσωμε τὸ κ α κ ὀ τῶν ἀνωτέρω διαιρέσεων —περὶ αὐτοῦ ἔχομε γράψει ἱκανά— εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τονίσωμεν ὅτι ὅλοι αἱ παρατάξεις ἀγωνίζονται καὶ διατηροῦνται μακρὰν τῆς αἰρέσεως καὶ καινοτομίας τῶν Νεοσημερολογιτῶν καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικόν. Ὅστε νὰ πιστέψῃ ποτὲ ὁ Πανοσιολ)τος ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ συνοχὴ τῶν Νεοσημερολογιτῶν ἐπισκόπων

ἀποτελεῖ καρπὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κάθε ἄλλο! Ἄς λείψῃ ὁ χωροφύλακας γιὰ λίγο καὶ τότε θὰ δῆ πῶς γίνονται οὐκ 5, ἀλλὰ 55 αἱ παρατάξεις τῶν ἐπισκόπων του...

Ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε αὐτὰ

Ἀκολούθως ὁ π. Ἐπιφάνιος δέχεται «ὡς αὐτόχρημα κωμικόν» τὸν ἰσχυρισμὸν μας διὰ τὴν ἀνωτέρω συμπροσευχὴ ἀποτελεῖ μοναδικὸν γεγονός διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ ὡς εἶδομεν, καὶ ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» ὡς τοιοῦτο τὸ ἐχαρακτήρισε, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἄκων αὐτὸ ὁμολογεῖ, ἀφοῦ σὲ κανένα «παρόμοιον προηγούμενον» δὲν ἠμπόρεσε νὰ μᾶς παραπέμψῃ, ἀλλὰ κατέφυγε στοὺς Ἀγγλικανούς καὶ τὴν προσέλευσιν ἀλλοθρήσκων καὶ αἰρετικῶν πρεσβευτῶν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν, πράγμα ὅπως ἀσχετὸν πρὸς τὸ θέμα μας! Ἀλλὰ καὶ ἀληθὴς νὰ ἦτο ὁ ἰσχυρισμὸς του, μήπως αὐτὸ παρέχει κανένα δικαίωμα εἰς τὸν κ. Σεραφεῖμ νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ καὶ στὶς ἡμέρες μας; Ἐκτὸς ἐὰν ἀσθάνεται μειονεκτικὰ ὁ Μακαριώτατος ἀπέναντι τῶν ἐν Φαναρίῳ καὶ ἀλλαγῶν συναδέλφων του ποὺ δὲν ἔχουν ἀφίσει τίποτα ὀρθιον...

Ἐν συνεχείᾳ δέχεται διὰ τὸν δὲν ἀποτελεῖ συμπροσευχὴ τὸ γεγονός, ἀλλ, ἀπλῆ «κοινωνικὴν ἐκδηλώσιν» διὰ τὴν ὁποῖαν μόνον «ἀσθενεῖς τῇ πίστει» θὰ ἐσκανδαλίζονται! Τώρα, ἐὰν οἱ ἱ. Κανόνες ἐπιβάλλουν καθαιρέσιν διὰ παρομοίας ἐνεργείας, αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία, καὶ ἀφορᾷ εἰς... συμπροσευχομένους μετὰ αἰρετικῶν, ἐνῶ ἐδῶ πρόκειται περὶ ἀπλῆς κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως, λές καὶ ἦτο καντίνα ἀναψυκτικῶν ὁ ἅγιος Διονύσιος καὶ πῆγαν νὰ πιῶν τὴν λεμονάδα τους οἱ Σεβασμιώτατοι...

Ἔτσι μὲ τὰς νέας θεωρίας α') ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε αὐτὰ, καὶ β') τὰ ἀποτελοῦνται κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις τυγχάνουν ἀνάξια οἰασθήποτε προσοχῆς, ὁ π. Ἐπιφάνιος «ἀμνήστευσε» τὸν κ. Σεραφεῖμ καὶ ἐφανέρωσε καὶ εἰς ὅλους μας διὰτὶ δὲν ἀντέδρασεν καὶ ὁ ἴδιος. Θὰ ἦτο ἄλλως τε κωμικὸν νὰ φωνάζῃ εἰς λόγιος ἀρχιμανδρίτης γιὰ κάτι τέτοια ψιλοπράγματα...

Μὲ θάσι τὴν ἀνωτέρω τακτικὴν τοῦ Παν)του, ἂν αἴρισ ὁ κ. Σεραφεῖμ —μετὰ τὴν ὀλοκάρδιον ἀποδοχὴν ποὺ εὑρε τὸ ἔγγραφόν του περὶ συνεργασίας μὲ τὰς κακοδόξους Ἐκκλησίας τῆς ΕΟΚ— ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸ πλήρωμά του νὰ ἐξομολογηθῇ ἀδιακρίτως καὶ εἰς τοὺς... παπικοὺς ἱερεῖς τῶν Ἀθηνῶν, καθόλου παράξενο νὰ θεωρηθῇ καὶ αὐτὸ «ἄνευ

οὐσιώδους τινός σημασίας», ἀφοῦ ἤδη ἀπὸ τὸ 1651 ὁ ὀρθόδοξος ἀρχιεπίσκοπος Παροναξίας κ. Ἰωσήφ Δόξας εἶχε προτρέψει διὰ σχετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ κληρῶν καὶ λαῶν τῆς ἐπισκοπῆς του νὰ ἐξομολογοῦνται εἰς τοὺς «ἱερούς ἀνδρας Καπουτζίνους», ἔνεκα τῆς μεγάλης λογιότητος καὶ ἀρετῆς των... (Π. Γρηγορίου, Σχέσεις Καθολικῶν καὶ Ὁρθόδοξων, σελ. 11, Ἀθῆναι 1958).

Ὁ ἐκ τοῦ μνημοσύνου μολυσμὸς

Δυστυχῶς ὁμοίως δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ὁ ἀνωτέρω ἀρχιμανδρίτης ἐπιχειρεῖ νὰ διαστρέψῃ οὕτω θαναύσως τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἐπὶ τοῦ προηγουμένου ἀρχιεπισκόπου κ. Ἰερωνόμου, μὲ τὴν τόσον πλουσίαν οἰκουμενιστικὴν πολιτικὴν του, δὲν ἀπέδειξε τὴν αὐτὴν νοστοροπίαν καὶ διαγωγὴν, ἀποδίδων τὰς ἀντικανονικὰς ἐνεργείας του εἰς τὴν μεγάλην του εὐγένειαν καὶ ἀθροφροσύνην; Ἡ μὲν αὐτὴν τακτικὴν ὡς ὁδηγὸν δὲν ἠθέλησεν ἀπὸ τὸ 1969 διὰ τριῶν πολυγραφημένων ἐπιστολῶν του (σύνολον σελ. 60!) νὰ σταματήσει κάθε μελετωμένην ἀντίδρασιν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει καὶ ἀλλαχοῦ, διαστρέφων κατὰ κυριολεξίαν χειροπιαστὰς ἀλήθειαι καὶ γεγονότα; (Περὶ αὐτῶν ἐγράψαμε ἱκανὰ καὶ εἰς τὴν Β' Ἀνοικτὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν μας ἐκ 41 σελίδων ἤδη ἀπὸ τὸ 1970, ἀλλ' ἀκόμη ἀναμένομεν τὴν ἀπάντησίν του...).

Εἰς τὴν Γ' λοιπὸν ἐπιστολὴν του πρὸς τινὰ Ἀγιορείτην Μοναχόν, γράφει τὰ ἐξῆς ἀνατριχιαστικὰ διὰ πᾶσαν ὀρθόδοξον συνείδησιν:

«Ἄλλ' ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου "πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως" καὶ καταδίκης, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ἀποφυγῆς μολυσμοῦ ἐκ τῆς κηρυττομένης αἰρέσεως! Ὁχι, ἀδελφέ μου! Ἄν εἶχε αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, τότε οἱ Κανόνες δὲν θὰ παρεῖχον ἀπλῶς δικαίωμα παύσεως μνημοσύνου δι' αἵρεσιν «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως» ἀλλὰ θὰ ἐθέσπιζον ρητὴν καὶ σαφῆ ὑποχρέωσιν μετ' ἀπειλῆς βαρυτάτων ποινῶν σὲ ἐναντίᾳ περιπτώσει... Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κίνδυνος νὰ... μολυνθῶμεν, οὐτε μνημονεύοντες τοῦ Πατριάρχου (ἐφ' ὅσον ἀκόμη δὲν κατεδικάσθη), οὐτε πολλῶ μᾶλλον, δεχόμενοι εἰς κοινωνίαν τοὺς μνημονεύοντας αὐτοῦ. Τὰ ἀντιθέτως λεγόμενα εἶναι ἀνόητοι «ζηλωτισμοί»!!!

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι μνημόσυνον = κοινωνία. Περὶ τούτου οὐδεὶς εἶναι δυνατὸν νὰ φέρῃ ἀντίρ-

ρησιν. «Ἄνωθεν γάρ ἡ τοῦ Θεοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν ἐπὶ τῶν ἀδύτων ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως συγκοινωνίαν τελείαν ἐδέξατο» (Ἐπιστ. Ἁγιορ. Πατέρων). Ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ μνημονεύων τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν ΚΟΙΝΩΝΕΙ τῇ αἵρέσει αὐτοῦ, καὶ ἀσφαλῶς ὄχι μόνον ὁ μνημονεύων ἀλλὰ καὶ τὸ ποιμνιον ποῦ τὸν ἀκολουθεῖ. Οὕτως ὁ μὲν ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός γράφει: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θείαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωρίας διίστασθαι», (PG. 160, 105 C)· ὁ δὲ ὁμολογητὴς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης προσθέτει: «Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφάνητο» (PG. 99, 1049 A). Καὶ οἱ Ἁγιορεῖται Πατέρες γράφοντες πρὸς τὸν λατινόφρονα αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγον: «Καὶ πῶς ταῦτα ἀνέξεται ὀρθοδόξου ψυχῆ, καὶ οὐκ ἀποσπῆσεται τῆς κοινωρίας τῶν μνημονευσάντων αὐτίκα, καὶ ὡς κατηλεύσαντας τὰ θεῖα τούτους ἠγήσεται;... Πλὴν ὅτι μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωρία, ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρει αὐτόν, κἂν ὀρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων» (Κριτικὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς ἐν: V. Laurent J. DARROUZES, DOSSIER GREC DE L'UNION DE LYON (1273 - 1277), P. 376 - 403, Παρις 1976). Καὶ πάλιν ὁ μέγας Θεόδωρος τὰ ἐξῆς σπουδαιότατα: «Οὐδ' ἂν ὄλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴη τῇ αἵρέσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός», PG. 99, 1205 A... «Φυλάξατε ἔτι ἑαυτὰς τῆς ψυχοφθόρου αἵρέσεως, ἧς ἡ κοινωρία ἀλλοτριώσις Χριστοῦ» (Αὐτόθι, 1275 C)... «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ· καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωρίᾳ τῆς αἵρέσεως σὺν ὁ λ λ υ ν τ α ι!» (1164 A). Καὶ τὸ ἔτι σπουδαιότερον κείμενον, ὅπου σαφέστατα διαγράφονται οἱ ἀθληταὶ τῆς ὁμολογίας καὶ οἱ διὰ τοῦ μνημοσύνου πεπτωκότες: «Τοὺς ἄπαξ ἐαλωκότας τῇ αἵρετικῇ κοινωρίᾳ ἱερωμένους εἰρᾶ τῆς ἱερουργίας διώρισταί, ἕως δηλονότι καιροῦ ἐπισκοπῆς τῆς ἀνωθεν προνοίας... Ποῦ γὰρ φανεῖται τὸ διάφορον τῶν π ρ ο δ ω σ ἄ ν τ ω ν τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; τῶν γενναίως ἐνηθληκότων, καὶ μηδαμῶς ἐλομένων ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τληπαθεῖν;...» (1636 D ἐξ.).

Καὶ πότε ἐγράφητο ὄλα αὐτά; Ὅταν δὲν εἶχε ἀκόμη συνέλθει ὀρθ. σύνοδος διὰ τὴν καταδικαστὴν τὴν ἐκ νέου ἀναμφεῖσαν εἰκονομαχίαν, ἢ μᾶλλον εἶχε συνέλθει (815),

ἀλλά εἰκονομάχων ἐπισκόπων κατά παντός εἰ-
κονοφίλου, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ!

Ἐν τούτοις ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀνωτέρω σαφεῖς λό-
γους τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ πολλὰς ἄλλας παραμοίαις
μαρτυρίας, τὰς ὁποίας δύναται ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ εὑρῇ
εἰς τὴν μελέτην ἡμῶν: Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμε-
νιαμοῦ, σ. 194 - 239, ὁ π. Ἐπιφάνιος διακηρύττει μὲ στόμ-
φον καὶ παρρησίαν ὑπερσυνόδου, ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρ-
χει νὰ μολυνθῶμεν κοινωνοῦντες τῇ αἵρέσει διὰ τοῦ μνη-
μοσύνου τοῦ αἱρετικοῦ, καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν «σατανοκι-
νήτων καὶ ἐπαράτων», ὡς τοὺς ἐχαρακτήρισε, οἰκουμενι-
στῶν, διότι, οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρει ὁ ἸΕ' Κανὼν τῆς Πρω-
τοδευτέρας συνόδου! Ὁ διαφόρως φρονῶν πρὸς τὸν Παν)-
τον εἶναι «εἰς ἀνόητος ζηλωτής»!!! Ἴδου ποῦ ὀδηγεῖ τὸν
ἄνθρωπον ἢ αὐτοπειποίθησις καὶ ὁ δῆθεν κατ' ἐπίγνωσιν
ζηλος, στήν δὲ οὐσία ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀ-
πόφασίς του νὰ χαρακτηρίσῃ, ὅπως ἢ ἄλλως, ὡς πλανε-
μένους σχισματικούς τοὺς διαφόρως πρὸς αὐτὸν φρονοῦν-
τας! Τοῦ εὐχόμεθα νὰ ζῆσις ἀκόμη ἔτη πολλὰ ὥστε νὰ μπο-
ρέσῃ νὰ κλαύσῃ δεόντως τὴν φρικτὴν αὐτὴν πεῶσιν του.

Τὰ γνωρίσματα τῆς ἀληθοῦς ὁμολογίας

Καὶ κάτι τελευταῖον: Ὁ Παν)τος ἐχαρακτήρισε ὡς
σχισματικούς τοὺς συντάκτας τοῦ «Ἀγιορείτου» (καὶ συνε-
πῶς πάντας τοὺς Ζηλωτὰς καὶ Παλαισημερολίτας), διότι,
ὡς τονίζει, γράφομεν καὶ ἐλέγχομεν οὐχὶ δι' ἄλλον τινα
λόγον, ἀλλὰ διὰ νὰ «καθησυχάσωμεν τὴν ὁπωσδήποτε τε-
ταραγμένην συνειδήσιν» μας. Ὁ ψαλμωδὸς ὁμοῦς ἀντιθέτως
πρὸς αὐτὸν πιστεύει ὅτι ὑπάρχει εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγα-
πῶσι τὸν νόμον» τοῦ Κυρίου καὶ τὰ δικαιώματα Αὐτοῦ καὶ
τῶν ἁγίων Του. Καὶ κάποιος ἄλλος μὲ τὸν αὐτὸν «κατ' ἐπί-
γνωσιν ζηλον» τοῦ π. Ἐπιφανίου εἶχε ἀπευθύσει στὸν μέγαν
Θεόδωρον τὸν Στουδίτην τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τοῦ «χι-
σματικοῦ», ὅταν ἀντέδρασε διὰ τὸν παράνομον γάμον τοῦ
βασιλέως, καὶ ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπὸ τὸν ἅγιον ἀπάντησιν:
«Οὐκ ἐσμέν ἀποσχισταί, ὧ θαυμάσιε, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
κλησίας... Ἀντιθέτως τὸ νὰ μὴ ἐναντιοῦται κανεὶς εἰς τὰ
κακόδοξα ἦθη καὶ λόγια, συμφώνως πρὸς τὸν θεολόγον
Γρηγόριον, τυγχάνει προδοσία σαφῆς καὶ παράλυσις τῶν
ἱερῶν Κανόνων...» (Αὐτόθι, 997, 1001). Καὶ ἄλλαχού ὁ αὐ-
τὸς ἅγιος πρὸς τινα καθηγούμενον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη ἐκ

δειλίας τὸ μνημόσυον καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν εἰκονομάχων, καὶ προσεπάθει κατόπιν νὰ δικαιολογηθῆ.

«Καὶ τῶρα δέξαι με, τιμώτατε πάτερ, ὁμιλοῦντα πρὸ ἐλευθερα. Δὲν τυγχάνεις ἐκτὸς εὐθύνης, τὸ νὰ συλληφθῆς δηλαδὴ ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ βασιλέως καὶ νὰ παραμείνης μετὰ ταῦτα ἐλευθερος... Καὶ λέγω τοῦτο, διότι, ἀπὸ καιρὸ ἔχει γνωστοποιηθῆ ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρνηθέντων ὑπακοῆν εἰς τοὺς οἰκονομάχους θὰ παραμείνη ἀνευ φυλακῆς καὶ ἐξορίας... Ἐάν ἡ Ὁσιότης σου αὐδὲν ἔπαθε μετὰ τὴν σύλληψιν, συγχώρα με, ἀλλ' ἔ π λ α ν ἔ θ η ς ἄ δ ε λ ι φ ἔ. Καὶ μὴ μοῦ δικαιολογήσαι ὅτι διατηρεῖς ἀσφαλῶς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀγιογραφίας, ὡς καὶ τὸ μνημόσυον τοῦ πατριάρχου. Τὰ παρόμοια καὶ ἄλλοι π ε π τ ω κ ό τ ε ς φλυαροῦσι. Τὰ ἀνωτέρω δὲν δύνανται νὰ διατηρηθοῦν, ἐκτὸς ἐάν ἐγένετο π ρ ο δ ο σ ί α τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ ἐντάσεως» (1364 D).

Αὐτὰ λέγομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ Ζηλωταὶ πρὸς ὑμᾶς τοὺς συντηρητικοὺς «μέ τὸν δῆθεν κατ' ἐπίγνωσιν ζήλον, Παν)τε, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀληθεύετε ὅταν γράφετε ὅτι «ἀντιδρᾶτε ὑγιῶς, φανερώς καὶ ἀφανῶς» κατὰ τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ, ἐνῶ συγχρόνως κοινωνεῖτε με τοὺς πρωταγωνιστὰς καὶ συμμάχους τῆς ἀνωτέρω αἵρέσεως! Μ π α σ τ ο ὑ ν α καὶ τεκνία καὶ δόξα τοῦ κόσμου μαζί με ὁμολογία δὲν γίνεται! Αὐτὸς ποῦ θὰ λοχυρισθῆ ὅτι μπορεῖ νὰ τὰ συνδυάζῃ ὅλα μαζί συγχρόνως, ὅπως ἐπλανέθη κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἀγίου Θεοδώρου.

Οἱ καρποὶ τῆς πονηραῖς οἰκονομίας

Δύνασθε ἐπίσης νὰ μᾶς πῆτε ὅλοι σεῖς, οἱ ὄπαδοὶ τῆς οἰκονομίας καὶ τοῦ δῆθεν κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου, εἰς τί ἐβουθήσατε τὴν πολεμουμένην Ὀρθοδοξίαν ἀπὸ τὸ 1923 καὶ ἐξῆς, ἀπὸ τὸ ἔτος δηλαδὴ ποῦ δειλά - δειλά ὁ Οἰκουμενισμὸς διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου τῆς συμπεριλήψεως τοῦ ὀνόματος τοῦ πάπα ἐν τοῖς διπτύχοις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ὡς «ὁμοζήλου καὶ ὁμοτρόπου τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων»!, τῆς δὲ «ἐκκλησίας» του ὡς ταμειούχου τῆς Θ. Χάριτος, με ἀποστολικὴν διαδοχὴν, μυστήρια κλπ.; (Βλέπε: Ἐπίσκεψις, Νο 139, 159, 214 Ὁρθ. Τύπον, 1 Δεκ. 1969 σ. 3 Ἰουλι. 1978). Ὅχι μόνον δὲν τὴν ἐβουθήσατε, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἥρωικά της τέκνα εἶπαν τὸ ΟΧΙ

στοὺς συγχρόνους Βέκκους τοῦ Φαναρίου, ἠθελήσατε διὰ ποικίλων τρόπων νὰ τὰ ἀποτρέψετε τῆς ὁμολογιακῆς των πορείας, ἐλεγχόμενοι ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν στάσιν των, ὡς πάλαι οἱ λατινόφρονες τοῦ Βυζαντίου ἠσχύνοντο καὶ ἀπεστρέφοντο συγχρόνως τοὺς ζηλωτὰς Ὁρθοδόξους. Ἡ μὴπως διακρίνει ὁ Παν)τος διαφορὰν τινα μεταξὺ τῆς τότε καὶ νῦν καταστάσεως; Ἡμεῖς διαφορὰν βλέπομεν μόνον εἰς τὴν στάσιν τῶν συγχρόνων ὀρθοδόξων καὶ δὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὸ ὁποῖον ἀντὶ σύσσωμον νὰ εἶχε διακόψει πᾶσαν κοινωνίαν μετὰ τῆς ὑποπεσούσης εἰς αἵρεσιν Ἐκκλησίας τῆς Κων)λεως, αὐτὸ οὐ μόνον συνεχίζει νὰ κοινωνῇ ἀδιαφόρως μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ διώκῃ ποικίλως τοὺς Ζηλωτὰς Ἁγιορείτας Πατέρας, ὡς δῆθεν σχισματικούς, ἐκτὸς ἐκκλησίας, κλπ. Ἀλήθεια, πόσον ὁμοιάζετε, Πανοσιολογιώτατε!

Ὅχι μόνον, λοιπόν, δὲν ἐβοηθήσατε τὴν πολεμουμένην Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐναγώνιον προσπάθειάν της ν' ἀποφύγῃ τὸν θανάσιμον ἐναγκαλισμὸν τοῦ παπικοῦ πτώματος, μὲ σαδισμόν θὰ ἔλεγε κανεὶς, τῆς ἀπαντούσατε κάθε φορά: Ὑπαμονή, ὦ Μῆτερ, ἄχρι καιροῦ, ἄχρι τοῦ κοινοῦ Ποτηρίου, καὶ τότε θὰ ἴδῃς ὅποια ἡρωικὰ τέκνα ἔχεις. Πανοσιολογιώτατε,

Οὐδέποτε νὰ νομίσετε ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἔνευ ὑμῶν καὶ τῶν 2-3 «συντηρητικῶν» ἐπισκόπων σας καὶ «ἀγωνιστικῶν» ἐντύπων, ὡς τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου», ἀδυνατεῖ νὰ συνεχίσῃ τὴν αἱματώδη πλὴν ἐνδοξον πορείαν της. Πάντοτε θὰ εὐρίσκωνται «οἱ πένητες τοῦ Χριστοῦ», ὁ πιστὸς λαὸς μὲ τὸν ἐλάχιστον πλὴν θεοφοβούμενον κληρὸν, αὐτοὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἀλήθειαν χωρὶς σοφιστεῖες καὶ διαβολές, γιὰ ν' ἀνταγωνίζωνται, χάριτι Θεοῦ, κατὰ τῆς ποικίλης πλάνης καὶ κακοδοξίας. Ἀλλοίμονον ὅμως εἰς τοὺς δῆθεν κατ' ἐπίγνωσιν ζηλωτὰς, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Παν)τητά σου, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸ στάδιον τῆς ὁμολογίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ εἰσέλθουν ἐμποδίζουν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προχωρᾷ πῶς ἐλεύθερα ἡ αἵρεσις καὶ ἡ παράταξις τοῦ Κυρίου νὰ ἀποδυναμοῦται. Ἀσφαλῶς μερικοὺς ὁμοίους σας θὰ εἶχε ὑπ' ὄψει τοῦ ὁ Μ. Βασίλειος, ὅταν ἔγραψε τοὺς παρακάτω ἀληθεστάτους λόγους του: «Ἡμῖν δὲ πρὸς τῷ φανερῷ πολέμῳ τῶν αἰρετικῶν ἔτι δὲ καὶ ὁ παρὰ τῶν δοκούντων ὀρθοδόξεϊν ἐπαναστάς, πρὸς ἔσχατον ἀσθενείας τὰς ἐκκλησίας κατήγαγε». Ἐπιστ. 92.

(Α, Ἰούν. '79).

Ποιναὶ αἰρετικῶν ἄκυροι

Ποιναί, ἐπιβαλλόμεναι ὑπὸ ἐπισκόπου, κηρύττοντος, «δημοσίᾳ», «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καὶ «ἐπ' ἐκκλησίας», αἰρεσιν «παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην» (ΙΕ' Κανόνος ΑΒ Συνόδου), οὐκ ἰσχύουσιν.

Διὸ ὁ ἅγιος Κελεστίνος Ρώμης γράφει περὶ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου, ὅτι οὗτος «οὐδένα ἢ καθελεῖν, ἢ ἀποκινήσαι ἠδύνατο, ὅς, ἐν τῷ κηρύττειν τοιαῦτα (αἰρετικά), ἀσφαλῶς οὐχ εἰστήκει» ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει (Μ 4, 1045). Ἐπὶ τότε δὲ οὐκ ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν καθαιρέσεως, ἀφορισμοῦ κ.ἄ. ὁ Νεστόριος; «ἄφ' οὗ τοιαῦτα (αἰρετικά) κηρύττειν ἤρξατο» (αὐτόθι). Ἡ δὲ τιμωρητικὴ «ἀπόφασις» τοῦ αἰρεσιάρχου κατὰ τῶν μὴ πειθαμένων εἰς αὐτὸν οὐδὲ πρόσκαιρον ἰσχύον ἔσχεν (αὐτόθι). Καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐλέγχει τὸν Νεστόριον, ἐπιστέλλων πρὸς αὐτόν: «Κλῆρον ἅγιον πρεσβυτέρων καὶ διακόνων ἀποσυναγωγῶς (κακῶς) ἐποίησας, ἐλέγχοντά σου τὴν ἄκαιρον μανίαν, μὴ τὰ Ἀρείου φρονεῖν» (Μ. 4, 1256). Ὁ Νεστόριος ἔδει νὰ μετανοήσῃ ἐκ τῆς κακοδοξίας του, καὶ οὐχὶ οἱ ἐλέγξαντες τοῦτον ὡς αἰρετικὸν νὰ καθαιρεθῶσι καὶ ἀφορισθῶσι παρ' αὐτοῦ, οἷτινες ἦσαν ἄξιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ (ΙΕ' Κανόνος ΑΒ Συνόδου).

Ἴδου διατί οἱ τιμωρηθέντες ὑπὸ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου, ὡς μὴ τιμωρηθέντες ἐλογίσθησαν παρὰ τῶν Ἁγίων, καὶ παρέμειναν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κοινωνοῦντες μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν. «Τοῖς δὲ γε τῶν κληρικῶν, ἦτοι (ἢ) λαϊκῶν, διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοις, ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ», γράφει Κύριλλος Ἀλεξανδρείας πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, «κοινωνοῦμεν ἡμεῖς» (Μ. 4, 1096). «Οὗτοι πάντες», λέγει καὶ Κελεστίνος Ρώμης, «ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ καὶ ἐγένοντο (καὶ πρὸ τῆς τιμωρίας τῶν ὑπὸ τοῦ Νεστορίου) καὶ ἄχρι τοῦ παρόντος εἰσὶν (παρὰ τὴν κατ' αὐτῶν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου)» (Μ. 4, 1045).

«Ἀποσυναγωγῶς ποιήσουσιν ὑμᾶς», εἶπεν ὁ Κύριος (Ἰω. ιστ' 2). Ἀλλὰ «μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδίᾳ πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε» (Ἰω. ιδ' 1). Τὰ φόβητρα τῶν αἰρετικῶν οὐδὲν ἐστὶ. Διότι, ἐφ' ὅσον «κατὰ

ἄνθρωπον γίνεται ταῦτα, οὐδὲν γίνεται» κατὰ Θεὸν καὶ Ἐκκλησίαν (Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32, 1029). Τοῦναντίον, «οἱ διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν πάσχοντες τι δεινὸν καὶ ὑβριζόμενοι, οὗτοι μάλιστα εἰσιν οἱ τιμώμενοι» (Χρυσοστόμου, ΡΓ. 59, 321). Ὡς δὲ ἐκ γενετῆς τυφλός, θν οἱ αἰρετικοὶ Ἰουδαῖοι (Συμεὼν Μεταφραστοῦ, ΡΓ. 116, 701) «ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω» (Ἰω. θ' 34). Καὶ ὁμοίως, τότε «ἔβρεν αὐτὸν ὁ Δεσπότης» (Χρυσοστόμου, ΡΓ. 59, 321), «δεικνύς ὅτι οἱ καταδικάσαντες αὐτὸν, οὗτοι εἰσιν οἱ καταδικασμένοι» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 59, 323).

•

«Τοιαῦτα τὰ τῆς ἀληθείας ἔπαθλα» (Χρυσοστόμου, ΡΓ. 59, 321), διὰ τοὺς μὴ ὑποκύπτοντας τῇ αἰρέσει, καὶ ποινὰ παρὰ αἰρετικῶν καταφέρωνται.

(Κ.Ο. 1-7-'81).

Μὴ κοινωνεῖτε

Τί θέλει ὁ Θεός, νὰ πράξουν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος αὐτῶν κηρύσσει, «δημοσίᾳ» «καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» (ΙΕ' Κανὼνος ΑΒ Συνόδου), αἰρεσιν, «παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην»;

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παραγγέλλει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, προκειμένου περὶ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου: «ἀσπίλους», γράφει, «καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μὴτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι, μὴτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος» (Μ. 4, 1096).

(Κ.Ο. 1-9-'81).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΤΟ ΚΑΤΑΚΡΙΤΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Τί ζητεῖ ὁ Θεός καὶ ἡ Ἐκκλησία του νὰ πράξουν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ (κληρικοὶ καὶ λαϊκοί), ὅταν ὁ ἐπίσκοπός των δὲν κηρύσσει μὲν αἵρεσιν, κοινωνεῖ ὁμως μὲ κηρύσσοντας ἔργῳ καὶ λόγῳ κακοδοξίαν τινά, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι (οἱ κηρύσσοντες) δὲν ἔχουν ἀκόμη κριθῆ ὑπὸ Συνόδου;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἀνωτέρω σοβαρὸν ἐρώτημα δὲν δύναται ἀσφαλῶς νὰ εἶναι ὀλιγόλογος καὶ ἀπλή. Συνοπτικῶς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ τὴν κλιμακώσωμεν ὡς ἀκολούθως:

Α) Ἐὰν ἡ αἵρεσις κηρύσσεται δι' ὀλίγον χρόνον (μῆνας τινάς), οἱ πιστοὶ ἀναμένουν καὶ παρακολουθοῦν ἐναγωνίως νὰ ἴδουν πῶς θὰ ἀντιδράσῃ ὁ ἐπίσκοπός των, ἢ οἱ συνεπίσκοποί του, ἢ οἱ ἐπίσκοποι ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. (Διότι ὡς μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τὰς ἐπὶ μέρους διοικητικὰς διακρίσεις τῆς εἰς πατριαρχεῖα καὶ ἀρχιεπισκοπὰς, οὕτω μία καὶ ἡ αὐτὴ εὐθύνη θαρῦνει πάντας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ἕναντι τῆς κηρυττομένης κακοδοξίας ποικίλουσα μόνον ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ τὸν βαθμὸν ἐκάστου). Καὶ ἂν μὲν ἀντιδράσῃ ὁ ἐπίσκοπός των πατερικῶς, τότε ὑποχρεοῦνται νὰ τοῦ συμπαρασταθοῦν πάσῃ δυνάμει, ἀναμένοντες τὴν ἔκθεσιν.

Β) Ἐὰν ὁμως παρ' ἐλπίδα δὲν ἀντιδράσῃ ὁ ἐπίσκοπός των, ἀλλ' οἱ συνεπίσκοποί του, ἢ ἔστω εἰς ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος, τότε ὑποχρεοῦνται νὰ συμπαρασταθοῦν εἰς αὐτόν, ἐλέχοντες οὕτω ἐμμέσως, τὸ κατ' ἀρχάς, τὴν σιωπὴν τοῦ

ποιμένος των, μὴ διακόπτοντες ὅμως τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν.

Ἐάν ὅμως αἱ ἀντιδράσεις τοῦ ἐπισκόπου πού ἀγωνίζεται κατὰ τῆς αἰρέσεως κλιμακωθοῦν καὶ καταλήξουν εἰς τὸν πρέποντα χρόνον εἰς τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας μετὰ τοῦ κακοδοξοῦντος (ἐφ' ὅσον ἐκεῖνος θὰ παρέμενε ἀνένδοτος εἰς τὰ κακόδοξα φρονήματά του), τότε οἱ πιστοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ κοινωνοῦν μ ὀ ν ο ν μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ἀγωνιζομένου ἐπισκόπου, ἀπομακρυνόμενοι τῶν συνάξεων τοῦ ἰδικοῦ των, ὅστις διὰ τῆς σιγῆς του ἢ χλιαρᾶς ἀντιδράσεώς του δὲν παύει νὰ κοινωνῇ μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ, συμπράττων οὕτω καὶ ἐ ν ι σ χ ὺ ω ν τὴν κακοδοξίαν. Ὁ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πατερικὸς λόγος εἶναι σαφέστατος: «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δὲ ἢ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως σ υ ν ὀ λ λ υ ν τ α ι» (11).

«Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινέουσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι (12).

Καὶ συμπληροῖ ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης: «Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο» (13).

Αἱ ἀνωτέρω ἀντιδράσεις τοῦ καλῶς ἀγωνιζομένου ἐπισκόπου δὲν θὰ πρέπη νὰ διακοποῦν μέχρι συνοδικῆς καταδίκης τοῦ αἰρετικοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἢ ἀντίδρασις του θὰ πρέπη νὰ συνεχισθῇ ἄχρι θανάτου, δεσμῶν καὶ φυλακῆς, εἰς περίπτωσιν δηλ. πού ὁ κακοδοξῶν διαθέτει πολιτικὴν ἢ ἐκκλ. ἰσχὺν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς πολλάκις τοῦτο συνέθῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐννοεῖται ὅτι τὴν θέσιν τοῦ ὀρθοδόξως ἀντιδρῶντος ἐπισκόπου δύναται νὰ ἔχη κληρικὸς τις ἢ μοναχός, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε ἀντιδράσῃ ἐγκαίρως ἢ ἀποτελεσματικῶς οὐδεὶς ἐπίσκοπος. Τὰ παραδείγματα εἶναι πολλά (14).

Βασικώτατον καὶ πρωτεύοντα ρόλον διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω θὰ παίζουν πάντοτε οἱ παράγοντες χ ρ ὀ ν ο ς καὶ γ ν ῶ σ ι ς, ἦτοι ἐπὶ πόσον χρόνον κηρῦσσεται ἡ κακοδοξία καὶ κατὰ πόσον ἐγένετο αὕτη γνωστὴ εἰς τὸ πᾶν ῥωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Δέον ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ παράγων γνῶσις εἰς τὰς ἡμέρας μας ἔχει μὴ βενισθῇ, λόγῳ τῶν ὑπαρχόντων μέσων ἀναμεταδόσεως ὁμιλιῶν καὶ γεγονότων, ἐνῶ ὁ παράγων χρόνος, καίτοι κατὰ πολὺ συντετμημένος, ἐν συγκρί-

σει πρὸς τὸ παρελθόν, ἐν ταύτοις συνεχίζει καὶ θὰ συνεχί-
ζη νὰ παίξῃ θεασικὸν ρόλον ἕνεκα τῆς ἀπαιτουμένης μεθο-
δεύσεως τῆς ἀντιδράσεως ἄχρι τῆς Συνοδικῆς καταδίκης.
Κλασικὴ πάντως περίπτωσις ἐν προκειμένῳ, πρὸς τὴν ὁποί-
αν δύναται νὰ προσβλέπουν πάντες οἱ καλοὶ ποιμένες, τυ-
χάνει ἡ καταδικὴ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου, πατριάρχου
Κων)λεως, ὑπὸ τῆς Γ' Οἰκ. Συνόδου, μὲ πρωταγωνιστὰς
τῆς καθαιρέσεώς του οὐχί τινὰς ἐκ τῶν συνεπισκόπων τοῦ
αἰρετικοῦ, ἀλλὰ τοὺς μακρὰν σφόδρα κειμένους πατριάρ-
χας Ἀλεξανδρείας καὶ Ρώμης! (15).

Πρὸ «Συνοδικῆς Διαγνώμης»

Γεννᾶται ὁμως ἀκολούθως τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Εἶ καὶ
καλῶς διὰ τοὺς οὕτω ἀντιδράσαντας καὶ καθελόντας τὸν
αἰρετικόν' τιμὴ καὶ ἔπαινος τοὺς ἀνήκει συμφώνως πρὸς
τοὺς λόγους τῶν Ι. Κανόνων.

Ἄλλ' οἱ ἄλλοι, οἱ μὴ διακόψαντες τὴν μετὰ τοῦ αἰρετι-
κοῦ κοινωνίαν καὶ μέχρι τῆς συνοδικῆς του καταδίκης κοι-
νωνοῦντες αὐτῷ, πῶς πρέπει νὰ θεωρῶνται, ἀφοῦ οὐδὲν
περὶ αὐτῶν ἀναφέρουν οἱ σχετικοὶ ἱεροὶ Κανόνες;

Ἐάν οἱ Ι. Κανόνες (16) δὲν ὁμιλοῦν περὶ τῆς τύχης τῶν
συνεχισάντων τὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ αἰρεσιάρχου μέχρι
τῆς συνοδικῆς καταδίκης αὐτοῦ, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ
φύσις τῶν ἀνωτέρω κανόνων τυγχάνει **δ υ ν η τ ι κ ῆ** καὶ
κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ κοινωνία ἀκα-
τάκριτος ἢ ἀδιάφορος' πᾶν τούναντίον!

Ἀπόδειξις τὰ Πρακτικά τῶν ἱερῶν Συνόδων, ἡ Ἱερά
δηλ. Παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκ τῶν ὁποίων περιτρά-
νωσ πιστοποιεῖται τὸ κατάκριτον, ὑπόλογον καὶ κολάσιμον
τῆς διαγωγῆς τῶν τοιοῦτων ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν γενι-
κώτερον. Τὸ ἀκριθῶς ἀντίθετον ἐτόλμησε νὰ ἰσχυρισθῆ μόνον ὁ ἀρχιμ. π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ἀδιαφορῶν πλή-
ρως διὰ τὴν τολμουμένην παραποίησιν τῆς ἀληθείας. Γρά-
φει λοιπόν: «Ἄλλ' ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου "πρὸ συνοδι-
κῆς διαγνώσεως" καὶ καταδίκης, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ἀ-
ποφυγῆς μολυσμοῦ ἐκ τῆς κηρυττομένης αἵρέσεως! "Ὅχι,
ἀδελφέ μου! "Ἄν εἶχεν αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, τότε οἱ Κανόνες
δὲν θὰ παρεῖχον ἀπλῶς δικαίωμα παύσεως μνημοσύνου δι'
αἵρεσιν "πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης", ἀλλὰ θὰ ἐθέσπιζον
ρητὴν καὶ σαφῆ ὑποχρέωσιν μετ' ἀπειλῆς βαρυτάτων ποι-
νῶν ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει... Δὲν ὑπάρχει λοιπόν κίνδυνος
νὰ... μολυνθῶμεν, οὔτε μνημονεύοντες τοῦ Πατριάρχου (ἐφ'

δσον ἀκόμη δὲν κατεδικάσθη, οὔτε πολλῶ μᾶλλον δεχόμενοι εἰς κοινωνίαν τοὺς μνημονεύοντας αὐτοῦ... «Ὁ κοινῶν εἶναι δυνητικός καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτικός»...

«Ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθές», συνεχίζει ὁ Πανοσιολογιώτατος, «πείθει καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἐνῶ ἐν τῇ μακρῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καθηρέθησαν ἀναριθμητοὶ ἐπίσκοποι ἐπὶ αἵρεσει, οὐδέποτε ἐτιμωρήθη κληρικός τις ἢ κἂν ἀπλῶς ἐπετιμήθη διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἔσπευσε νὰ ἀποσχισθῆ πάραυτα ἀπὸ τοῦ αἵρετικοῦ ἐπισκόπου, ἀλλ' ἀνέμενε τὴν ὑπὸ Συνόδου καταδίκην αὐτοῦ...». «Τὰ ἀντιθέτως λεγόμενα εἶναι ἀνόητοι ζηλωτισμοὶ» (17).

Διατὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κύριλλος προέτρεπε, ἀντιθέτως πρὸς τὸν π. Ἐπιφάνιον, τοὺς πιστοὺς τῆς Κων)λεως, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, νὰ ἀπέχουν τῆς κοινωνίας τοῦ αἵρετικῆ κηρύσσοντος Νεστορίου, καίτοι δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη Σύνοδος πρὸς καταδίκην του (18); Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅταν ἔγραφε τὰ ἀνωτέρω ὁ θεῖος Κύριλλος, οἱ τελείστοι τῶν πιστῶν καὶ τῶν κληρικῶν τῆς Κων)λεως εἶχον ἤδη διακόψει κοινωνίαν πρὸς τὸν κακόδοξον ποιμενάρχην τῶν πλὴν ὀλίγων ἐλαφροτέρων καὶ τῶν κολακευόντων αὐτόν» (18α).

Διατὶ ὁ ἅγιος Ὑπάτιος, μόλις ἐπληροφόρηθη τὴν κακοδοξίαν τοῦ Νεστορίου, διέκοψε τὸ μνημόσυνόν του, πρὶν κἂν συνέλθῃ ἡ Σύνοδος πρὸς καταδίκην τοῦ κακοδόξου (19);

Διατὶ ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς διέκοψε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν πρὸ «συνοδικῆς διαγνώμης», μεθ' ὅλων σχεδὸν τῶν θρόνων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἕνεκα τῆς αἵρεσεως τοῦ μονοθελητισμοῦ, ὥστε νὰ θεωρῆται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» (20);

Διατὶ οἱ πρὸ τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου ἀθλήσαντες εἰκονόφιλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, διετέλεσαν ἐν ἀκοινωνήσει πρὸς τοὺς εἰκονομάχους ἐπὶ δεκαετίας ὀλοκλήρους, ἐν φυλακαῖς καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαιοῖς ὑπάρχοντες διὰ τὴν καλὴν ὁμολογίαν (21);

«Ἀνόητος ζηλωτὴς» ἦτο καὶ ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς μερίδος τῶν εἰκονοφίλων Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὅστις ἔγραφε: «ὅτι μ ο λ υ σ μ ὸ ν ἔχει ἡ κοινωνία ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν (τὸν εἰκονομάχον δηλ. ἐπίσκοπον), κἂν ὀρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων» (22); «Ἡ ὅταν διὰ πολὺ κατώτερον τῆς εἰκονομαχίας θέμα, τὸν παράνομον ἦτοι γάμον τοῦ αὐτοκράτορος, μετὰ ἀφθάστου παρρησίας διεκηρύσσειν: «Πάντα ἡμῖν φορητὰ μέχρι θανάτου, ἢ μετασχεῖν τῆς ἐκει-

νου κοινωνίας (Ιερέως Ἰωσήφ) καὶ τῶν ἐκείνω συλλειτουργούντων»; (PG. 99, 972).

Ἄποια ὁμως ἀναλήθεια, Ἐλλειψις λαγικῆς καὶ σοβαρότητος καὶ ἰδιατέρως ἀντορθόδοξον πνεῦμα ὑπάρχει εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀνωτέρω ἀρχιμανδρίτου, θὰ δειχθῆ λεπτομερέστερον κατωτέρω.

* * *

Ἐν πρώτοις εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξη κανὼν ποῦ νὰ τιμωρῆ τὸν ἱερέα ἢ τὸν ἐπίσκοπον, διότι δὲν διέκοψεν κοινωνίαν μὲ τὸν αἱρετικὸν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης. Διατί; Διότι ἡ Σύνοδος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί ρόλον θὰ παίξῃ ἀφοῦ θὰ ἔρχεται νὰ δώσῃ τὸ παρὸν πάντοτε... «κατόπιν ἐορτῆς»; Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀληθῆς σύνοδος, διεκδικούσα ἥτοι τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ δὲν θὰ προστατεύῃ αὐτὴ τὸν ὑπ' αὐτῆς ποιμανόμενον κληρὸν καὶ λαόν, ἀλλὰ θὰ προστατεύεται ὑπ' αὐτῶν; Διότι ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει αὐτὸ σημαίνει ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀντίδρασις πάντων τῶν ἄλλων, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς ἀίρεσεως, ἐξαίρεσει τῆς Συνόδου ἥτις θὰ ἔρχεται νὰ δώσῃ τὸ παρὸν τελευταία!

Ἐνας τοιοῦτος Κανὼν, ἐὰν ὑπῆρχε, θὰ ὁμοίαζε πρὸς τὸν σχετικὸν πολιτικὸν νόμον ποῦ θὰ διέταζε πάντας τοὺς στρατιώτας καὶ ἀξιωματικούς νὰ μάχωνται ἀνευδῶτως ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἐχθροῦ, πλην τῶν στρατηγῶν καὶ ἐπιτελαρχῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ συνήρχοντο εἰς σύσκεψιν τελεωταίῳ, διὰ νὰ ἀνακοινώσουν ὅτι κακῶς ἐπετέθη ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐπραξάν πολὺ καλῶς ποῦ ἀντέδρασαν ἐγκαίρως στρατὸς καὶ ἀξιωματικοί!..

Δυστυχῶς τέτοιους κανόνας ἀναζητεῖ ὁ π. Ἐπιφάνιος εἰς τὸ Πηδάλιον, καὶ ἀφοῦ δὲν τοὺς εὕρισκει... βαπτίζει ὡς δυνητικὸς τοὺς ὑπάρχοντας, τῶν ὁποίων τὴν ἔνοιαν θανατώσας παρερμηνεύει!

Ἄλλὰ καὶ οἱ σύγχρονοι συνοδικοὶ πατέρες δὲν φαίνονται νὰ διαφέρουν τῆς ψυχολογίας τοῦ αὐτοκλήτου δικηγόρου των, ἀφοῦ ἐπὶ ὀλοκλήρους δεκαετίας τώρα, ἐνῶ βλέπουν τὴν ἀρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ αὐξανομένην καὶ προκλητικῶς καταλύουσα τὰ τῶν ἐπατέρων δρῖσα, τὰ ὁποῖα ὑποτίθεται ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι πρέπει νὰ φυλάττουν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αὐτοὶ ὅταν συνέρχωνται, ἀντὶ νὰ καταδικάσουν τὴν κακοδοξίαν, δῶκουν τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν πιστῶν ποῦ ἐτόλμησαν νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὴν ἀρεσιν διεκ-

δικοῦντες τὴν φωνὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων! Ὅντως ἀκριβῆς ἐπανάληψις τοῦ ἀντορθοδόξου παρελθόντος τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ἄλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Κατὰ ποίαν λογικὴν θὰ ἀπῆται ὁ ὑποτιθέμενος οὗτος κανὼν νὰ καθαιρῆ ἡ Σύνοδος τοὺς μὴ πρὸ αὐτῆς ἀντιδράσαντας κληρικούς, ὅταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Συνοδικοὶ ποὺ θὰ ἐνήργουν τὴν καθάρεισιν θὰ εὐρίσκοντο εἰς τὸν αὐτὸν θαθμόν ἐνοχησί, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς πρὸ αὐτῶν ἀντιδράσαντας;!

Τοιοῦτος κανὼν θὰ εἶχε θέσιν, ΜΟΝΟΝ ὅταν οἱ ἐπίσκοποι τῆς «συνοδικῆς διαγνώμης» εἶχον ἀντιδράσει ἐγκαίρως καὶ πατερικῶς εἰς τὴν κακοδοξίαν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συνέλθουν ἐν συνόδῳ πρὸς καταδίκην τοῦ κακοδόξου, λόγῳ ἐπεμβάσεως τῆς Πολιτείας καὶ ὑπερασπίσεως τοῦ αἰρετικοῦ, ὡς ἐγένετο πολλάκις, καὶ ἴδια ἐπὶ Εἰκονομαχίας. Τότε ἀσφαλῶς συνερχόμενοι οἱ ἐν λόγῳ ἐπίσκοποι ἔχουν ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάσουν τοὺς μὴ μιμηθέντας τὴν διαγωγὴν τῶν κληρικών, ὡς ἐγένετο ἐν τῇ Ζ' Οἰκ. Συνόδῳ. Τότε θεθαίως δὲν δοκιμάζονται, δὲν προλαμβάνουν νὰ δοκιμασθοῦν, καὶ αἱ συνειδήσεις τῶν λοιπῶν κληρικῶν, μὲ τὸ ποίαν δηλ. στάσειν θὰ πρέπη νὰ τηρήσουν ἔναντι τῆς κακοδοξίας κλπ.

Ἄς μὴ, λοιπόν, ματαιοπονῆ ὁ Πανοσιολογιώτατος, προσπαθῶν νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν συνείδησίν του, ὡς καὶ πάντων τῶν κοινωνούντων ἐν γνώσει καὶ πρὸ «συνοδικῆς διαγνώμης» τῇ κηρυττομένῃ αἵρέσει, διότι πανταχόθεν στενὰ δι' αὐτὸν καὶ τοὺς προστατευομένους του... (22α).

Ἡ προᾶξις τῆς Ἐκκλησίας

Ἄλλὰ μήπως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ΠΡΟ τῆς δημιουργίας τῶν σχετικῶν ἱερῶν Κανόνων, δὲν ἀντιμετώπιζεν ἐπιτυχῶς τὰς ἐμφανιζομένας αἵρέσεις, θάσει τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς⁽²³⁾ καὶ τῶν ἁγίων τέκνων τῆς⁽²⁴⁾, ὡς σαφῶς μαρτυρεῖ τοῦτο καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος; «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίξῃ ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παιρελάθωμεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροῦς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογιζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων» (PG. 99, 988A).

Τοῦτο ἀκριβῶς ἐφήρμοσαν καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου κατὰ τὴν δίκην καὶ καταδίκην τῶν εἰκονο-

μάχων, παρά τὰ ἀντιθέτως γραφέντα ὑπὸ τοῦ π. Ἐπιφανίου, ὅτι δηλ. «οὐδέποτε ἐτιμωρήθη κληρικός τις, ἢ κἂν ἐπειμήθη διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἔσπευσε νὰ ἀποσχισθῆ πάραυτα ἀπὸ τοῦ αἰρετικοῦ ἐπίσκοπου...». Παραθέτομεν εὐθὺς ἀμέσως ἀντιπροσωπευτικὰ κείμενα ἀπὸ τὰς συνεδρίας τῆς Συνόδου.

Α΄) **Ταράσιος** ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης τῷ ἐπισκόπῳ Νεοκαισαρείας εἶπεν: ὡς ἀγνωστός σοι παρήλθεν ἡ ἀλήθεια ἕως τοῦ νῦν, ἢ ὡς ἐγνωσμένης κατεφρόνησας; Καὶ ἐάν ὡς ἀγνωστός σοι παρήλθεν, μὴ αἰδεσθῆς τὸν ὀρθὸν λόγον μαθεῖν, ὥσπερ οὐκ ἠσχύνθης τὸν διεστραμμένον.

Γρηγόριος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας εἶπε: πίστευσον, Δέσποτα, ὡς ἀγνωστός· αἰτῶ δὲ μαθεῖν, καὶ ὡς κελεύει ὁ δεσπότης καὶ ἡ ἀγία Σύνοδος.

Ταράσιος: Λέγε τί θέλεις μαθεῖν;

Γρηγόριος εἶπε: Ἦνίκα πᾶσα ἡ ὁμήγουρις αὐτῆ τὸ ἐν λαλεῖ καὶ φρονεῖ, ἔμαθον καὶ ἐπληροφορήθην ὅτι ἡ ἀλήθεια αὕτη ἐστίν, ἡ νυνὶ ζητούμενη καὶ κηρυσσομένη. Καὶ διὰ τοῦτο καγὼ αἰτῶ συγγνώμην τῶν πρώην μου κακῶν, καὶ θέλω μετὰ πάντων καὶ φωτισθῆναι καὶ διδαχθῆναι· τὰ πλημμελήματά καὶ ἀμαρτήματά μου ὀμιτροῦ ἐστὶ καὶ ὡς ὁ Θεὸς καταλύξει τὴν ἱεράν Σύνοδον καὶ τὸν πανάγιον δεσπότην...

Ταράσιος: Ὡφείλες ἐκ τῶν ἀνέκαθεν χρόνων ἀνοιξῆσαι σοὺ τὰ ὄρα καὶ Παύλου τοῦ θείου Ἀποστόλου ἀκούσαι λέγοντος: «στήκετε, κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς παρελάβετε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» καὶ πάλιν Τιμοθέῳ καὶ Τίτῳ γράφοντος: «τάς θεθήλους κενοφωνίας παραιτεῖσθαι». Τί θεθιλλότερον ἢ τί κενοφωνότερον τοῦ λέγειν Χριστιανούς εἰδωλολατρῆσαι;

Γρηγόριος: Κακὸν ἦν καὶ ὁμολογοῦμεν, κακὸν ἦν, ἀλλ' οὕτως ἐπράχθη καὶ οὕτως ἐπράξαμεν· καὶ διὰ τοῦτο αἰτοῦμεν συγγνώμην τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν. Ὁμολογῶ, Δέσποτα, ἔμπροσθεν τῆς τιμωτάτης ἀγιωσύνης ὑμῶν, καὶ πάντων τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀγίας Συνόδου, ὅτι ἡμᾶρταμεν καὶ ἠνομήσαμεν καὶ κακῶς ἐπράξαμεν καὶ συγγνώμην αἰτοῦμεν περὶ τούτου...

Β΄) **Βασίλειος** ἐπίσκοπος Ἀγκύρας εἶπεν: Ὁθεν καὶ ἐγὼ ἐπίσκοπος Ἀγκύρας τῆς πόλεως, προαιρούμενος ἐνωθῆναι τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ.. ταύτην τὴν παροῦσαν ἔγγραφόν μου ὁμολογίαν ποιοῦμαι καὶ προσάγω ὑμῖν τοῖς ἐξ ἀποστολικῆς αὐθεντίας λαβοῦσι τὴν ἐξουσίαν. Ἐν ταύτῳ δὲ καὶ συγγνώμην ἔξαιτοῦμαι παρὰ τῆς

Θεοσυλέκτου ὑμῶν μακαριότητος ὑπὲρ ταύτης μου τῆς
θ ρ α δ υ τ ῆ τ ο ς. Δέον γάρ ἦν μὴ ὑστερηκέναι με πρὸς
τὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογίαν' ἀλλὰ τῆς ἄκρας μου ἀμα-
θείας καὶ νωθρείας καὶ ἡμελημένης διανοίας ἐστὶ τοῦτο».

Γ') Τῇ ἀγία καὶ οἰκουμενικῇ Συνόδῳ Θεοδόσιος
(ἐπίσκοπος Ἀμορίου) ὁ ἐλάχιστος Χριστιανὸς ὁμολογῶ καὶ
συντίθεμαι καὶ δέχομαι καὶ ἀσπάζομαι... καὶ διὰ τοῦτο πα-
ρακαλῶ ὑμᾶς ἀγιοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ θεῶ' ἡ μα ρ τ ο ν εἰς
τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιον ὑμῶν δέξασθέ με ὡς ἐδέξατο ὁ
Θεὸς τὸν ἄσωτον καὶ τὴν πόρνην καὶ τὸν ληστήν' ζητήσατέ
με καθὼς ἐζήτησεν ὁ Χριστὸς τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, ὃ
ἀνέλαθε ἐπὶ τῶν ὤμων.

Σάββας ὁ εὐλαθέστατος ἡγούμενος Μονῆς τῶν
Στουδίων εἶπε: Κατὰ τὰς ἀποστολικὰς διατάξεις καὶ Οἰκου-
μενικὰς Συνόδους, ἀξιὸς ἐστὶν ἀποδοχῆς...

Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης εἶπεν: οἱ
ποτε κατ' ἡγοροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας νυνὶ συνήγοροι
τῆς ἀληθείας ἐγένοντο...

Δ') Οἱ μοναχοὶ ἀναλαθόντες εἶπον: Ἀλλὰ τοὺς πα-
ραουρθέντας καὶ θίγα παθόντας ὁ πατήρ (Μ. Ἀθανάσιος)
προσίσταται. Εἰπάτωσαν οὖν ἢ παρεσύρησαν ἢ θίγαν ὑπέμειναν,
ὅτι ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας.

Ἐπίσκοποι καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐπίσκοποι εἶπον: «Ὅτι
ἡμεῖς οὔτε θίγαν ὑπέμειναμεν, οὔδ' παρεσύρημεν, ἀλλ' ἐν
ταύτῃ τῇ αἵρέσει ἡμῶν γεννηθέντες ἀνετράφημεν καὶ ηὔξη-
θημεν... Καὶ αὐθις Θαλάσσιος καὶ Εὐσέβιος καὶ Εὐστάθιος
οἱ εὐλαθέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον: π ά ν τ ε ς ἡ μ ά ρ-
τ ο μ ε ν, π ά ν τ ε ς σ υ γ γ ν ώ μ η ν α ἰ τ α ὁ-
μ ε ν... (24α).

Ἄδικαιολόγητος ἡ ἀναμονή

Τίς θὰ ἐπεθύμει καλλιτέραν ἐρμηνείαν ἐν τῇ πράξει
τῶν ἱ. Κανόνων; Τίς δὲν διακρίνει εἰς τὰ προηγηθέντα Συνο-
δικὰ κείμενα τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν πράξιν, ὡς
αὕτη ἐβιώθη μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν ἀνωτέρω συνέδρων;
Συμφωνοῦντες οὗτοι ἀπολύτως πρὸς τε τὸ γράμμα καὶ πὸ
πνεῦμα τῆς Γραφῆς, τῶν Κανόνων καὶ τῆς καθόλου Παρα-
δόσεως, θεωροῦν ὅτι ἡ συνέχισις κοινωνίας μετὰ κηρύ-
σσαντος κακοδοξίαν τινα, καθιστᾷ τὸν οἰονδήποτε μετὰ τῆς
μερίδος τοῦ κακοδόξου, ὡς τὸ ὁμολόγησαν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ
δικαζόμενοι ἐν τῇ Συνόδῳ, τῆς ὁποίας μερίδος ἡγεῖται ὡς
κορυφαῖος, ὁ ἐναρξάμενος τῆς αἵρέσεως «ψευδεπίσκοπος»
τοῦ Κανόνος. Ἀντιθέτως, οἱ μὴ κοινωνήσαντες τῷ κακοδό-

ξω, δημιουργοῦν τὴν ὑγιᾶ ἀντίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας, συνιστοῦν ἐν ἄλλοις λόγοις τὸ ὑγιές μέρος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ κρίνη, ὅτε δυνηθῆ, πάντας τοὺς προστεθέντας τῇ μερίδι τοῦ κακοδόξου, ὡς ἐγένετο καὶ μετὰ τὴν ἀνωτέρω Ζ' Οἰκ. Σύνοδον. Αὐτὰ διδάσκει ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ταῦτα παρελάθομεν πιστεύειν ὑπὸ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρω διδασκαλείου ἔπρεπε νὰ ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὁ π. Ἐπιφάνιος, μὴ σοφίζομενος περισσὰ καὶ ἄδικα, θλάπτων οὕτως ἑαυτὸν καὶ τοὺς καλῆ τῆ πίστει πιστεύοντας εἰς τοὺς λόγους του.

Συνεπῶς σήμερον, ὅταν ἡ αἵρεσις κηρύσσεται ἐπὶ δεκαετίας, ὅταν αἱ κακοδόξοι ἐνέργειαι καὶ πλάναί τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καθίστανται αὐθημερόν γνωσταὶ ὑπὸ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν οἱ πάντες ἀντιλαμβάνονται καὶ κατανοοῦν τὴν φοβερὰν παρατροπὴν τῶν ἐπισκόπων τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν συνοδοιπόρων του, ὅταν πάντα ταῦτα ἐνεργοῦνται ἐ π α ν ε ι λ η μ μ ε ν ω ς καὶ ἐκ π ρ ο μ ε λ ε τ η ς, πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἀπανταχοῦ γῆς Ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπ' αὐτῶν κληρὸς καὶ λαός, νὰ δικαιολογηθοῦν διὰ τὴν κατάκριτον σιωπὴν καὶ κοινωνίαν των μετὰ τῶν ἀνωτέρω πεπτωκότων;

Καὶ διὰ ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ τεθὲν ἐρώτημά μας, γράφομεν: Οὐδὲν ἕτερον ἐπιθυμεῖ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους, ἐν καιρῷ κηρυττομένης αἵρέσεως, ὡς τὴν σήμερον, ὅσον τὴν ἀπομάκρυνσιν των ἐκ τῶν αἵρετιζόντων καὶ τὴν μέχρι θανάτου ὁμολογίαν τῆς ἀληθείας, ἀχρι καιροῦ ἀναλάμπσεως τῆς Ὀρθοδοξίας.

Μέγα ζήτημα κοινωνίας

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, πανηγυρικὴ κοινωνία μετὰ αἰρετικῶν. Τὴν 6 - 7.6.1981, ὁ Πατριάρχης Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, δυστυχῶς, ἐκοινώνησαν μετὰ ἀμετανοήτων αἰρετικῶν, πατακῶν, πρᾶτεσταντῶν κ.ἄ. Ἐκοινώνησαν ἐν συνορειῇ, ἐν συμπροσευχῇ, ἐν τῷ συλλειτουργεῖσθαι, ἐν ἀλληλοευλογία, ἐν φιλίᾳ καὶ ἐνότητι, ἐκτὸς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως, μᾶλλον δὲ κατ' αὐτῆς. Διότι οἱ αἵρετικοὶς κοινωνοῦντες «οὐ... πιστοὶ» (Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ. 99, 1081).

Γίνεται, λοιπόν, σοβαρότερον καὶ ἐπιτακτικώτερον τὸ ζήτημα τῆς κοινωνίας. Ὡς πρὸς τὴν στάσιν ἔναντι τούτου,

πέντε κατηγορίες Ὁρθοδόξων διακρίνονται. Πρώτη, ἐκείνων, οἵτινες κοινωνοῦσι τοῖς αἵρετικοῖς καὶ ἀπόλλυνται, «ἐλέεον ναυαγήσαντες περὶ τὴν πίστιν» (Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ. 99, 1157). Δευτέρα, τῶν Ὁρθοδόξων, «οἱ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὁμῶς τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 99, 1164). Τρίτη, τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι ἀγωνιοῦσι διὰ τὰ τεκταινόμενα, «κατὰ νοῦν ὀρθοδοξοῦντες» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 99, 1164). Ἀποροῦντες ὁμῶς περὶ τοῦ πρακτέου, κοινωνοῦσι τοῖς αἵρετικοῖς, νοσοῦντες οὕτω καὶ «χραϊνόμενοι (ψαινόμενοι) τῇ αἵρετικῇ κοινωνίᾳ» (τοῦ αὐτοῦ, ΡΓ. 99, 1313). Εἰς τὴν τετάρτην κατηγορίαν ὑπάγονται οἱ κοινωνοῦντες τοῖς οὕτω χραϊνωμένοις. Πέμπτη κατηγορία ἐστὶν ἡ τῶν Ὁρθοδόξων, οἵτινες ὀρθοδοξοῦσι νοί καὶ πράξει. Οὗτοι ἀποτεριχίζονται ἐκ τῶν ἐπιμενόντων «φιλονείκως» (Μ. Βασιλείου, ΒΕΠΕΣ, 55, 330) τῇ κακοδόξῳ κοινωνίᾳ καὶ ὁδὸν ἀκριβείας πορεύονται, πρὸς σωτηρίαν.

«Τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομίας;» (2 Κορ. στ' 14). Ἀνομία ἢ αἵρεσις ἐστὶν (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 32, 294). «Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (2 Κορ. στ' 14). «Σκότος τὸ ἐξώτερον» ἢ αἵρεσις λέγεται (Δαλματίου, Μ. 4, 1257). «Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελιάλ;» (2 Κορ. στ' 15). Οἱ αἵρετικοὶ «τῆς ἐκείνου μερίδος εἰσὶν» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Μ. 4, 1117). «Ἡ τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;» (2 Κορ. στ' 15). Οἱ αἵρετικοὶ «φανερὰν ἔχουσι τὴν ἀπίστιαν» (Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 225).

Οἱ Ὁρθόδοξοι συντασσώμεθα τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ κοινωνίᾳ. Ἐμμένωμεν τῷ θείῳ φωτὶ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ τῆς Χάριτος, «ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ» ἐπιτύχωμεν (Ἰγνατίου Θεοφόρου, ΒΕΠΕΣ, 2, 275).

(Κ.Ο. 1-1-'80).

Ἐξελθε ὁ λαός μου

Τὴν 30.11.1979, ἡμέραν Παρασκευὴν, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐτελέσθη ἐνωτικὴ λειτουργία, χοροστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καὶ παρισταμένου τοῦ αἵρεσιάρχου Πάππα μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Κατόπιν τούτου, ἐδηλώθη ὅτι πρόθεσις ἀμφοτέρων εἶναι ἡ ἐν τῷ μέλλοντι συνιερουργία.

Ἡ παγκόσμιον δημοσιότητα λαβοῦσα αὕτη πράξις εἶναι αἵρετικὴ κοινωνία καὶ ἐξαισιον πτώμα πονηρῶν (Ἰωθ ιζ' 16). Διὰ τὸν πιστόν, «παντὶ πᾶσα κοινωνία παντὸς ἀπη-

γορευμένου πράγματος, κατά τε νοῦν καὶ λόγον καὶ πρά-
ξιν, ἐπιβλαβῆς καὶ ἐπικίνδυνός» ἐστὶ, τονίζει ὁ Μ. Βασι-
λειος (PG. 31, 1096). Διὸ «οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματι-
κοῖς (ὡς οἱ παπικοὶ) συνεύχεσθαι» ἐνομοθέτησε τὸ Πνεῦ-
μα τὸ Ἅγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τοῦ ΛΓ' Κανόνος τῆς
ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου. Ἰδιαιτέρως δέ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν
κληρικόν, ὀρίζεται ποινὴ ἀφορισμοῦ καὶ καθαιρέσεως, ἐν
ἣ περιπτώσει οὗτος συνευχηθῆ μετὰ αἰρετικοῦ, ἢ ἐπιτρέ-
ψη εἰς τοῦτον νὰ πράξῃ τι λειτουργικόν (ΜΕ' Κανὼν τῶν
Ἀποστόλων).

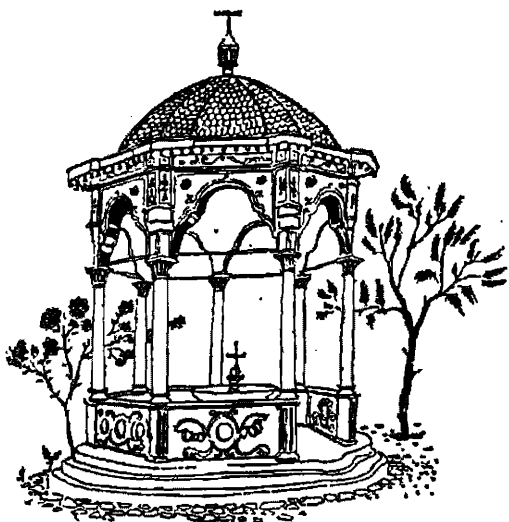
Ὁ κληρικὸς εἶναι ὑπεύθυνος καὶ διὰ κοινωνίαν ἀκόμη
μετὰ αἰρετικῶν ἐν «βρώματι καὶ πόματι καὶ φιλίᾳ», ὡς λέ-
γει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (99, 1205) καὶ ἀνταλ-
λαγῇ κανονικῶν γραμμάτων (Μ. Βασιλείου, PG. 32, 836).
Μέγα, συνεπῶς, εἶναι τὸ ἁμάρτημα τούτου εἰς τὴν περίπτω-
σιν τῆς κοινωνίας μετὰ αἰρετικῶν ἐν προσευχῇ (Μ. Βασι-
λείου, αὐτόθι), ἐν λειτουργίᾳ διαθέσει, εὐχῇ καὶ πράγματι,
καὶ ἐν συνιερουργίᾳ προθέσει, πόθῳ καὶ ἐπιδιώξει! Δ υ-
στυχῶς, ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἐν
τῇ Ὁρθοδοξίᾳ οὐχ ἴσταται, οὐδὲ οἱ
αὐτῷ συμφωνοῦντες καὶ συμπράττον-
τες. «Οὐδεμία γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος, οὐδὲ
συμφωνίαις ἁγίοις πρὸς ἀίρεσιάρχας» (Θεοδώρου Στουδί-
του, PG. 99, 1051). Οἱ οὕτω πεπτωκότες οὐκ ἔχουσι δικαίω-
μα τοῦ διδάσκειν τοὺς Ὁρθοδόξους. Θέσις τούτων εἶναι τὸ
«μένειν... ἐν ἡσυχίᾳ καθηκούση καὶ ἀτεισθαὶ συγγνώμην μέ-
χρι θίου παντός» (Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1469).

Ἀκούσωμεν, λοιπόν, τί παραγγέλλουσιν οἱ Ἅγιοι ἐν
προκειμένῳ. «Ἀσπίλους καὶ ἁμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε,
μῆτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι, μῆτε μὴν ὡς διδα-
σκάλῳ προσέχοντες», γράφει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξαν-
δρείας (Μ. 4, 1096). Οἱ ἀμφοτέρων μέτοχοι (Ὁρθοδοξίας
καὶ αἰρέσεως), λέγει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης,
«χόρτω ἰσότημοι (εἰσί), ξύλοις, καλάμη. Ἄ κατακαύσειε
τὸ δοκιμαστικόν πῦρ τῆς κρίσεως, τοὺς δ' αὐτῶν πράκτο-
ρας συντηρήσει, αἰδίως φλογιζομένους καὶ μὴ χωνευόμε-
νους» (PG. 99, 1205). Ὁ δὲ Μ. Φώτιος διαβεβαιώνει, ὅτι
«ἕκαστος τῶν εὐσεβῶν καὶ ἁγίων... μυριάκις αἰρεῖται (προ-
τιμᾷ) προπηλακίζεσθαι καὶ ἀναθεματίζεσθαι, ἢ τοῖς αὐτῶν
μισοχριστοῖς καὶ θεοσυγέσι, μετὰ λαμπρᾶς τῆς εὐφημίας,
κοινωνῆσαι πονηρεύμασιν» (PG. 102, 833).

●
«Σώθητε», τονίζουν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι διὰ τοῦ Πέ-

τρον, «ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης» (Πράξ. 6' 40), τῆς μιγνυμένης εἰς ἄλλην Βαβυλῶνα, εἰς καταγώγιον «παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου» ('Απ. ιη' 2). Διὰ δὲ τῆς ἄλλης φωνῆς τῆς Ἀποκαλύψεως ὁ οὐρανὸς παραγγέλλει: «Ἐξέλθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάθητε» (ιη' 4).

(Κ.Ο. 1-1-'80).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ε Κ Τ Ο Ν

«ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΑ ΑΝΩ ΤΟΙΣ ΚΑΤΩ ΣΥΝΕΟΡΤΑΖΕΙ...»

Κάποιος ζηλωτής, κατά την μαρτυρίαν του γνωστοῦ ἀντιζηλωτοῦ ἀρχιμ. π. Ἐπιφανίου, τοῦ ἔβασε κάποτε τὸ ἐρώτημα: «Πότε ἑορτάζει ὁ οὐρανὸς τὰς ἑορτάς; μὲ τὸ Παλαιὸν ἢ μὲ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον;» Καὶ ὁ λόγιος ἀρχιεπίσκοπος μετὰ πληθωρικὸν λόγον καὶ δεκάδας παραδειγμάτων «ἀπέδειξε» εἰς τὸν «ἀφελῆ» ζηλωτὴν τὸ ἔξης: «Ὅσακις "τὰ κάτω" ἑορτάζει, τοσαύκις καὶ ἐπὶ ἄνω συν-ἑορτάζει μετ' αὐτῶν. Ὁ Οὐρανὸς εἶναι ὑπεράνω χώρου καὶ χρόνου καὶ ἐναγκαλιζέται ὅλην τὴν γῆν, συμμετέχων συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἐν «πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λατρίαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅποτεδῆποτε καὶ ὅπουδῆποτε καὶ ὅφ' οἰαοδῆποτε γεωγραφικὰς καὶ ἡμερολογιακὰς συνθήκας καὶ ἀντελῆται αὐτῆ!» (Ὁρθ. Τύπος, 26 Δεκ. 1980, σ. 4).

Ἡ Ἐκκλησία ὁμοίως τῆς Ἑλλάδος ἔχει σαφῶς ἀντιθέτον γνώμην ἀπὸ αὐτῆν τοῦ π. Ἐπιφανίου! Ὅπως εἰς τὴν Εἰσήγησίν της ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος, τὴν ὑποβληθεῖσαν ἤδη ἀπὸ τὸ 1971 εἰς τὴν μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Μεγάλην Σύνοδον, γράφει τὰ ἔξης σημαντικὰ: «Μεταξὺ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ Νέον ὑπάρχει μόνιμος διαφορὰ 13 ἡμερῶν ὡς πρὸς τὴν τέλος ὁλοῦν ἀνεξαιρέτως τῶν ἀκινήτων λεγομένων ἑορτῶν. Τοῦτο ἀποτελεῖ γεγονός πρῶτοφανές εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον παρὰ τὴν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ποικίλαν ἡμερολογίων καὶ τὸ ἀκαθόριστον τοῦ ἑορτολογίου, ὁ ὁδὲποτε παρουσιάσθη χρονικὴ διαφορὰ ἑορτασμοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος (π.χ. κοι-

μήσεως ἁγίου), ὡς συμβαίνει σήμερον. Ἡ διαφωνία καθίσταται ἐντονωτέρα κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, Θεοφανείων, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Οἱ μὲν νηστεύουν, οἱ δὲ πανηγυρίζουν. Ἡ διαφωνία αὕτη ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἐρώτημα: «Τίς ἑορτάζει, ἡμεῖς ἢ ἡ Ἐκκλησία;». Ἡ ἀπάντησις ἡμεῖς, α ἱ ρ ε ι τ ῆ ν ἰ ε ρ ὀ τ η τ α τ ῶν ἑορτῶν, καθιστῶσα αὐτὰς ἀτομικὴν ἐκάστου ὑπόθεσιν. Ἡ ἀπάντησις ἡ Ἐκκλησία, ἀ π α ι τ ε ἰ ἓνα ἑορτασμὸν ὡς μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία»!! (σ. 10).

Βλέπετε ὀλόκληρη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ πάλιν δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ τὸν «μπακαλίστικο» συλλογισμό! Δὲν εἶναι δυνατόν, γράφει, νὰ ἔχη ἱερότητα ἡ ἑορτὴ ποὺ γίνεται ἐπὶ καταλύσει τῶν «πατρικῶν ὀρίων», διότι ἔτσι τὸ θέλησε τὸ γούστο καὶ ἡ πονηρὰ καὶ ἀντορθόδοξος διάθεσις ἐκάστου, προσθέτομεν ἡμεῖς, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἕκαστος εἶναι μιὰ ὀλόκληρος τοπικὴ Ἐκκλησία, ἢ ἂν θέλετε πᾶσαι αἱ ὀρθόδοξαι Ἐκκλησίαι πλὴν μιᾶς. Διότι ἔάν καὶ μία μόνον τοπικὴ Ἐκκλησία, ἢ ἔστω ὀλίγοι πιστοί, διαφωνήσουν διὰ τὴν ἀνωτέρω ἀ ν έ ο ρ τ ο ν ἑορτὴν τῶν καινοτόμων, παραμένοντες ἐν τοῖς «ὀρίοις τῶν πατέρων», αὐτοὶ θ' ἀποτελοῦν τὴν ἀληθεύουσαν πλειοψηφίαν καὶ συνεπῶς μετ' αὐτῶν θὰ εἶναι ἡ ἱερότης τῆς ἑορτῆς πᾶσα. Αὐτὸ πάλι σημαίνει ὅτι μόνον μετ' αὐτῶν συνεορτάζει ε ὕ α ρ έ σ τ ω ς ὁ Οὐρανός, εἰσακούων αὐτούς, ὁ Θεὸς Ἰλαρῶ πρόσωπῳ, ὅπως θὰ ἤκουε δηλαδὴ ἕνας πατὴρ τὸ κατὰ πάντα ὑπάκουον τέκνον του. Αὕτη εἶναι ἡ θεολογικὴ ἔννοια τῆς συνεορτῆς τῶν ἀνω καὶ κάτω. Καὶ μὲ τούς λοιποὺς τί συμβαίνει; δὲν εἰσακούονται; Συμβαίνει ὅτι εἶπε ὁ μέγας Χρυσόστομος διὰ τούς ἀναξίους ἱερεῖς: «Ὁ Θεὸς οὐ πάντας χειροτονεῖ, ἀλλὰ διὰ πάντων ἐνεργεῖ», τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι πολλοὶ ἱερεῖς τὸν ὑπηρετοῦν «κατὰ παραχώρησιν», ὀλίγοι ὁμῶς «κατ' εὐδοκίαν». Αὐτονόητον εἶναι ὅτι δὲν τυγχάνουν ἀμοιροὶ εὐθύνης καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες τούς ἐν ἐκάστη ἐποχῇ καινοτομοῦντας κληρικούς, ἐν προκειμένῳ δὲ τούς Νεοσημερολόγίτας.

*Ὅτι δὲ ἀποτελεῖ καθαρὰν καινοτομίαν, ἢτοι ἀντιπαρδοσιακὴν πρᾶξιν ἢ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὡς ἐγένετο, καίτοι ἔχομεν γράφει εἰδικὴν ἐπ' αὐτοῦ μελέτην, ἐν τούτοις θεωροῦμεν λίαν ἀναγκαῖον νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς: Ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωακείμ ἤδη ἀπὸ τὸ 1901 ἐχαρακτήρισε τὴν ἀλλαγὴν τῶν 13 ἡμερῶν: «ἀνόητον καὶ ἀσκοπον» καίτοι ἐνόει ταύτην ἀποδεκτὴ ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀξιολογοῦσα εἰς

στιγμάς νηφαλιότητος τούς άνωτέρω λόγους του πατριάρχου, έγραψε εις την άνωτέρω Εισήγησιν της τῷ 1971. «Ατυχώς ή φωνή αύτη τῆς συνέσεως ήγνοήθη και μη δε ν ὀ ς έκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθοῦντος διωρθώθη τὸ 'Ιουλιανὸν Ἡμερολόγιον και ή 'Εκκλησία διηρέθη εις δεχομένας την διόρθωσιν και άπορριπτούσας αὐτήν» (σ. 32).

'Εάν δέ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι διά μὲν τοῦ έορτολογίου ρυθμίζονται αἱ έορταί και λοιπαί λατρευτικάί έκδηλώσεις τῶν πιστῶν, διά δέ τοῦ ήμερολογίου έπιτυγχάνεται ή άπό ΚΟΙΝΟΥ έπιτέλεσις των, τότε διά τῆς ήμερολογιακῆς καινοτομίας και τῆς δημιουργίας οὕτω δύο ήμερολογίων ή άνωτέρω ρ ὄ θ μ ι σ ι ς καταστρέφεται σχεδόν ὅλοσχερῶς, ὡς άκριθῶς θά έγένετο, εάν εις ένα στρατεύμα διέτασσον ὁ ὄ σ άρχηγοί!

Διότι ὅταν δέν κατορθοῦται αὐτὸ τὸ έκ σ υ μ φ ῶ ν ο υ, και μάλιστα κατά τὰς μεγάλας έορτάς, τότε τὰ έξωτερικά γνωρίσματα τῆς Μιάς, 'Αγίας 'Εκκλησίας καταστρέφονται, και ή 'Εκκλησία, ὁ τύπος τῆς άνω Βασιλείας, έμφανίζει την εικόνα τῆς άκαταστασίας και άταξίας, ὅπερ οὐκ έστιν από Θεοῦ (Α' Κορ. 14, 33) και συνεπῶς οὐδὲ εύάρεστον εις Αὐτόν και την θριαμβεύουσαν 'Εκκλησίαν, την θεσμοθετήσασαν και θιώσασα την άνωτέρω εύταξίαν. Δέν είναι δυνατὸν ν' άποτελῆ αύτη λατρεία «έν ὄλη θείᾳ».

Διά τοῦτο άκριθῶς ή ήμερολογιακή καινοτομία τοῦ 1924 τυγχάνει ένέργεια συγγενῆς πρὸς την εικονομαχικήν μεταρρύθμισιν τοῦ βου αἰῶνος, ή ὅποια π ρ ο φ ά σ ε ι μιᾶς δῆθεν καθαρωτέρας και πνευματικωτέρας λατρείας έπεχείρησε την κατάλυσιν τῶν καλῶς παραδεδομένων. Οὕτω και ένταῦθα προφάσει μιᾶς άκριθεστερας χρονομετρικῆς άκριθείας, τῇ δέ οὐσίᾳ έκ κακοδόξου διαθέσεως ένώσεως μετά τῶν αίρετικῶν τῆς Δύσεως, τούς ὁποίους μόλις τὸ 1920 τὸ Οικ. Πατριαρχεῖον ειχε χαρακτηρίσει ὡς «συγκληρονάμους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»!, άναγνωρίσαν μετ' ὀλίγον και τὰς χειροτονίας τῶν αίρετικῶν 'Αγγλικανῶν (1922), ὅτε δηλ. άκριθῶς ὁ έλληνικός κόσμος έθρήνει διά την Μικρασιατικήν καταστροφήν, τότε λέγομεν, τὸ Οικ. Πατριαρχεῖον, τῇ άρωγῇ και συμμαχίᾳ, ίνα μη είπωμεν πρωτοβουλία τῆς 'Ελλαδικῆς 'Εκκλησίας, κατέλυε αἰωνόβιον τάξιν έν τῷ Ιερῷ θεσμῷ τῆς λατρείας επί Πανορθοδόξου πεδίου!

Λειτουργικὸς καὶ ἐγκόσμιος χρόνος

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἐρωτᾷ ὁ ἀπλοῦς μὲν, πλὴν οὐχὶ ἀφελής, ὡς ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου ζηλωτῆς: «Μὲ ποίους ἐορτάζει ὁ Οὐρανός; Μὲ τοὺς καινοσημύσαντας ἢ μὲ τοὺς ἀρνηθέντας ὑπακοὴν εἰς μίαν τοιαύτην ἀντιπαραδοσιακὴν πράξιν;» Εὐλογώτατον τὸ ἐρώτημά του.

Διότι ἐάν ἡ θριαμβεύουσα ἐν Οὐρανοῖς Ἐκκλησία εἶναι ὑπεράνω χρόνου, ἡ στρατευομένη δὲ ν ε ἰ ν α ι, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι στρατευομένη, ἦτοι ἐπὶ γῆς ἀγωνιζομένη καὶ ἐν χρόνῳ ἐπιτελοῦσα τὰ τῆς πνευματικῆς τῆς στρατείας, «εὐσημῶνως καὶ κατὰ τάξιν», κατὰ τὸ ἀποστολικόν (Α΄ Κορ. 14, 40). Τὸ ἂν ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς δὲν γίνεται δούλη τοῦ ἐγκοσμίου χρόνου, θιοῦσα μυστικῶς καὶ ὡς ἓνα διαρκές παρὸν τὰ ὑπερφυῆ γεγονότα τῆς σωτηρίας μας, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι κινεῖται ἀσχέτως τοῦ χρόνου. Ὡς εἶναι Θεανθρωπίνη ἢ ἰδίᾳ, ἔχουσα ὡς κεφαλὴν τῆς τὸν Χριστόν, μὲ σῶμα ἡμᾶς, τοὺς ὕλικους καὶ ἀμαρτωλοὺς, καὶ οὔτε θεία εἶναι μόνον, οὔτε ἀνθρωπίνη, οὕτω συμβαίνει ἐνταῦθα καὶ μὲ τὸν χρόνον. Οὔτε ἀδιαφορεῖ πρὸς αὐτόν, ὡς οὔσα ἐγκόσμιος, οὔτε πάλιν δεσμεύεται ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν θεϊαν λατρείαν τῆς, χρησιμοποιοῦσα τὸν ἑαυτῆς λειτουργικὸν χρόνον.

Μονομερῆς ἐφαρμογὴ τῆς ἀπόψεως τοῦ π. Ἐπιφανίου, ὅτι ἡ Ἐκκλησία κινεῖται ἐκτός χρόνου, καὶ συνεπῶς πᾶς τις δ π ο τ ε θούλεται δύναται νὰ ἐπιτελῇ τὰς ἐορτάς τῆς, θὰ τὴν μετέτρεπε ἀσφαλῶς εἰς πᾶν ἕτερον πλὴν Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια κατὰ τοὺς λόγους τῆς ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου θὰ πρέπη «κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην... μιᾶ κατακολουθεῖν τάξει» (Καν. 56), καθότι «οὐ γὰρ ἔστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλ' εἰρήνης» (Β' Κορ. 1Δ, 33). Καὶ μὲ ἀπλούστερα λόγια: Μετὰ τὸ «εὐλογητὸς ὁ Θεός» τοῦ ἱερέως ἡ Ἐκκλησία ἀρχίζει νὰ θιοῖ τὸν λειτουργικὸν τῆς χρόνον· σὸ νὰ προσέλθουν ὁμοῦ τὰ τέκνα τῆς εἰς αὐτὴν διὰ ν' ἀκούσουν τὸ ἀνωτέρω «Εὐλογητὸς ὁ Θεός...» καὶ νὰ λατρεύσουν ὁμοῦ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ τῆς χρειάζεται ὁ ἐγκόσμιος χρόνος. Καὶ μὲ μιᾶ πρότασι: Ἐ κ τ ὸ ς τῶν πωλῶν τῆς ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ τὸν ἐγκόσμιον χρόνον, ἐ ν τ ὸ ς δέ, τὸν ἑαυτῆς λειτουργικὸν χρόνον, μὲ τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα χαρακτηριστικά του. Ἄ μ φ ὸ τ ε ρ ο ι ἄ ν α γ κ α ἰ ο ι διὰ μίαν ἐν «πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λατρεία τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Συνεπῶς τὰ «ἐπιχειρήματα» τοῦ Πανοσιολογιώτατου καὶ ἡ κουραστικὴ ἀδολεσχία του περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ λειτουργικοῦ χρόνου καὶ τοῦ «σήμερον συνεορτάζει» οὐδόλως αἴρουν τὴν εὐθύνην τῶν καινοτομησάντων. Οὔτε ἐπίσης ἡ φυσικὴ διαφορά τῆς ὥρας εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς γῆς συνιστᾷ ἐπιχειρήματα κατὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰς Ἱ. Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας Παλαισημερολογιτῶν καὶ Ζηλωτῶν, ὡς θέλει νὰ πιστεύῃ ὁ κατηγορὸς των. Καὶ πρὸ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924 ὑπῆρχον αἱ διαφοραὶ αὐταί, οὐδὲ ἴσως ἕως ἐξάνεστη ἢ διεχώρισεν τὰς εὐθύνας του ἰσχυριζόμενος δηλ. ὅτι ὁ Οὐρανὸς συνεορτάζει μόνον μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος τὸ Πάσχα ἢ τὰ Χριστούγεννα, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ Καναδοῖς! Εὐτυχῶς ὑπάρχει εἰς ὅλους τὸ δῶρον τῆς κοινῆς λογικῆς! Ὅταν ἕως «μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθούντος», ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἤθελε ὁ μασῶνος Μεταξάκης καὶ ὁ φιλόδοξος Παπαδόπουλος ἀναγκάζονται τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ἀνωτέρω κυρίους εἰς τὴν καινοτομίαν τους, τότε ἀσφαλῶς θὰ εἶπουν εἰς αὐτοὺς τὸ **ὅχι** καὶ «στῶμεν καλῶς», τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθησαν καὶ λέγουν εἰς ὅλους πούς ψευδοποιημένας.

Δόγματα καὶ παραδόσεις

Ἐν συνεχείᾳ μακροθύμως ἀποφανόμενος ὁ Πανοσιολογιώτατος δηλοῖ ὅτι δὲν καταδικάζει τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τοὺς μὴ ὑπακούσαντας εἰς τὴν καινοτόμον φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας των, Παλαισημερολογίτας καὶ Ζηλωτάς. Διότι, ὡς σαφῶς ἀποφαίνεται, μόνον διὰ ἐδῶγματα πίστεως ὑποχρεούμεθα νὰ διακόπτωμεν κοινωνίαν πρὸς τοὺς ποιμένας, γενόμενος οὕτω διδάσκαλος νέων ἀντιπαραδοσιακῶν κηρυγμάτων!

Ἡμεῖς ἕως ἄλλως παρελάθομεν πιστεύειν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων. «Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου (Παύλου)», γράφει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, «εἴάν τις δογματίζῃ, ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παρελάθομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν, ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων» (PG. 99, 998A).

Καὶ διὰ νὰ γίνωμεν σαφέστεροι τὸν ἐρωτῶμεν τὸ ἐξῆς: Ἐάν μετ' ὀλίγον, πρὸ τοῦ κοινοῦ Ποτηρίου, οἱ οἴκου-

μενισται Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως σὲ κάποιον «Πανορθόδοξο» συνέδριό τους, ἀποφασίσουν τὸν κοινὸν συνεορτασμὸν τοῦ Πάσχα Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, παρὰ τὰς σχετικὰς Κανονικὰς Διατάξεις, καὶ πρὸς τοὺς διαμαρτυρηθέντας καὶ μὴ ἀποδεχθέντας τὴν ἀνωτέρω καινοτομίαν των ὀρθόδοξους ἀπαντήσουν μὲ τὴν ἴδιαν τακτικὴν καὶ μεθοδολογίαν του: «Τί στενοχωρεῖσθε ἀδελφοί; Καλλίτερον νὰ ἐορτάζωμεν ὁμοῦ παρὰ χωρῖα καὶ διηρημένως. Βεβαίως εὐκταῖον θὰ ἦτο νὰ μὴ συνέβαινε ὁ χωρισμὸς σας καὶ νὰ συνεορτάζετε καὶ σεῖς μεθ' ἡμῶν, ἀλλὰ τέτοιοι συνεορτασμοί, μὴ φοβεῖσθε, δὲν λυμαίνονται τὴν πίστιν, οὔτε τὴν λειτουργικὴν ἢ Κανονικὴν εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας. Λοιπὸν προτοῦ εἶναι ἀργά, ἀκολουθήσατε καὶ σεῖς τὴν ἐν συνόλῳ τῆς ἀκολουθήσασαν Ἐκκλησίαν, διότι ἄλλως θέτετε ἐν κινδύνῳ τὴν ψυχικὴν σας σωτηρίαν, δημιουργοῦντες σχίσματα καὶ κατασμήσεις χάριν μιᾶς δῆθεν ὀρθοτέρας ἐορτολογικῆς ἀκριθείας». Τὸν ἐρωτῶμεν: Τί θὰ ἀπαντοῦσε στὰ ἀνωτέρω ἐπιχειρήματα τῶν κυρίων αὐτῶν;

Εὐελπιστοῦμεν πάντως —διὰ νὰ μὴ μηκύνωμεν περαιτέρω τὸν λόγον— ὅτι ὁ π. Ἐπιφάνιος θὰ ἔχη τὴν σχετικὴν ταπείνωσιν νὰ ὁμολογήσῃ: α) ὅτι δὲν ἦτο τόσο... ἀφελής, ὡς ἐπίστευε, ἢ ἐρώτησις τοῦ ζηλωτοῦ μοναχοῦ καὶ β) ὅτι δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ λέγωμεν ὅτι «κακῶς ἐγένετο ἡ ἡμερολογιακὴ μεταβολή!». Διότι ἐάν καὶ οἱ πρό ἡμῶν πατέρες, διὰ τὰς διαφόρους καινοτομίας καὶ κακοδοξίας ποὺ συνήντησαν, ἤρκοῦντο ἀπλῶς εἰς ἓνα «κακῶς ἐγένετο», κατὰ τὸν τύπον τῆς... ὁμολογίας του, τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς σήμερα Ὀρθόδοξοι! Βεβαίως δὲν συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἀδόκιμον καὶ καταδικαστέαν θέσιν τῆς ἡγεσίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὅτι δηλ. ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἐγένετο αἰτία ἀπωλείας τῆς Θ. Χάριτος ἐκ τῶν καινοτόμων, οὐδὲ ἐγράψαμε ποτέ ὅτι καλῶς ἰσχυρίσθησαν τοῦτο· ἀντιθέτως πολλάκις τὸ ἐχαρκτηρίσαμεν ὡς ἀθεολόγητον ἐκτροπὴν καὶ πλάνην! Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι καὶ σεῖς, οἱ νεοημερολογίται ποιμένες, διεδραματίσατε πρωτεύοντα ρόλον διὰ τὴν γένεσιν καὶ διατήρησιν ἰδίως τοῦ ἀνωτέρω κηρύγματος, ἀφ' ἑνὸς μὲν, διὰ τῶν διωγμῶν ποὺ ἐξαπελεύσατε κατὰ τῶν κληρικῶν τοῦ παλαιοῦ, καθαιροῦντες αὐτοὺς καὶ χαρακτηρίζοντες σχισματικούς καὶ ἀνευ χάριτος! (διὸ καὶ οἱ κατὰ καιροὺς ἀναχειροτονίαι των ὑφ' ἡμῶν!), ἀφ' ἑτέρου δέ, διὰ τῶν ἀνοικείων μεθόδων ποὺ ἐχρησιμοποίησατε δι' εἰδικοῦ πράκταρος σας ἐπὶ μακρὸν δρᾶσαντος εἰς τὴν πα-

ράταξιν τῶν Ματθαϊκῶν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως καὶ ἐμπεδώσεως τοῦ τοιούτου φρονήματος (τίς δύναται, ἀλήθεια, νὰ μᾶς διαθεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἐπανελήφθη κάτι παρ ὁμοιοσιν καὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐγκυκλίου Νο 1191 τοῦ 1974, τὴν παρομοίου περιεχομένου ὁμολογίαν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1981, σελ. 14-15 καὶ τὸ πραξικόπημα τῶν Σεβ. Καλλίστου - Ἀντωνίου;), ὥστε ὁ ἱερός ἀγὼν τῶν Γ.Ο.Χ. νὰ διατηρῆται οὐ μόνον διχασμένος ἀλλὰ καὶ ἐστερημένος τῆς ἀπαιτουμένης σοβαρότητος καὶ θεολογικῆς ὑποστάσεως, ὑμεῖς δὲ νὰ διαρρηγνύετε ἐν συνεχείᾳ τὰ ἱμάτιά σας, φαρισαϊκῶ τῷ τρόπῳ, διὰ τὴν βλασφημίαν καὶ αἵρεσιν του!...

(Α, Ἰαν. '81).

Ἀντιαιρετικὸς ἀγὼν καὶ μοναχοί

«Ἀγωνίζεσθε», ἐνετείλατο ὁ Κύριος (Λουκ. ιγ' 24). Κατὰ παντός ἐχθροῦ Θεοῦ καὶ ψυχῆς. Συνεπῶς καὶ κατὰ τῆς αἵρέσεως. Πάντες ἄνθρωποι. Μάλιστα δὲ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες καὶ μοναχοί.

Διό, ἀφ' ὅτου ἠνδρώθη ὁ μοναχισμὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μοναχοὶ κυρίως πρωτοστατοῦσιν εἰς τοὺς ἀντιαιρετικούς ἀγῶνας. Κατὰ τῆς αἵρέσεως π.χ. τοῦ δυσσεβοῦς Νεστορίου, πρωταγωνιστοῦσιν ἐν μὲν Ἐφέσῳ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας (Μ. 4, 1212), ἐν δὲ Κωνσταντινουπόλει ὁ ἔγκλειστος μοναχὸς ἅγιος Δαλμάτιος (Μ. 4, 1257, 1260). Ἐναντίον τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, προεξάρχει ὁ μοναχὸς ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς (ΡΓ. 90, 84). Πρὸς τὴν αἵρεσιν τῆς Εἰκονομαχίας, προμάχεται ὁ καὶ μοναχὸς γενόμενος ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός (ΡΓ. 94, 452 - 453). Κατὰ τῆς Μοιχειανικῆς αἵρέσεως, ἐξεγείρεται πρῶτος ὁ μοναχὸς ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (ΡΓ. 99, 137). Ἐναντίον τῆς αἵρέσεως τῶν παπικῶν Βαρλαάμι καὶ Ἀκινδύνου, πρόμαχος καὶ προσγωνιστῆς τῆς εὐσεβείας ἀναδεικνύεται ὁ μοναχὸς καὶ κατόπιν Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς (Μ. 26, 191).

Διατί ἡ πρωτοπορία αὕτη τῶν μοναχῶν ἐν τοῖς ἀντιαιρετικοῖς ἀγῶσι; Διότι «ἔργον... μοναχοῦ (ἔστι) μηδὲ τὸ τυχόν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον» τοῦ Θεοῦ

(Θεοδώρου Στουδίτου, PG. 99, 1049). Τοῦτο δέ, καί «ἵνα μή, ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι (οἱ μοναχοί) αἰρέσεως καὶ αἰρετικῆς συγκοινωνίας, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν (τῶν λαϊκῶν) ἀπωλείας λόγον ὑφέξωσιν (ὀφείλωσι νὰ δώσωσιν ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως)» (αὐτόθι).

Σήμερον δέ, ὡς γνωστόν, πολλή ἡ καταδρομὴ τῶν αἰρέσεων. Μεγάλῃ ἡ πτώσις προϊσταμένων κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Πρωτοφανῆς ἡ ἀκηδία τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ἀναιδῆς ἡ ἀθέτησις τῆς πίστεως. Ἀδίστακτος ἡ παράβασις τῶν Κανόνων. Πεπαρρησιασμένη ἡ κακὴ κοινωνία μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Ποιμένες πίπτουσι, λαοὶ ἀποστατοῦσι καὶ Ὁρθόδοξοι εἰς ἀπώλειαν ὑπάγονται. Τοῦτων δέ γινομένων, «σιγᾶ μὲν... τὰ τῶν εὐσεβούντων στόματα, ἀνεῖτε (ἐγείρεται ἐπιθετικῶς) δὲ πᾶσα θλάσφημος γλῶσσα» (Μ. Βασιλείου, PG. 32, 480). Καί, «εἰ κατὰ τὴν αὐτὴν ὁρμὴν ὑπορρέει ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ πράγματα, οὐδὲν ἔσται τὸ κωλύον, εἰσω (ἐντός) ὀλίγου χρόνου, πρὸς ἄλλο τι σχῆμα παντελῶς μεταρμοσθῆναι τὰς Ἐκκλησίας (νὰ ἀλλοιωθῶσιν αἱ Ἐκκλησίαι)» (τοῦ αὐτοῦ, PG. 32, 424).

«Εἰ, οὖν, μοναχοὶ εἰσὶ τινες ἐν τοῖς νῦν καιροῖς, δεξιὰ τωσαν (τοῦτο) ἐπὶ τῶν ἔργων», λέγουσιν οἱ Ἅγιοι διὰ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Τῶν ἔργων, δηλαδή, ἀξιολόγου ἀντιαρετικοῦ ἀγῶνος (PG. 99, 1049).

(Κ.Ο. 1-9·81).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Π ρ ο ς

Τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἡφμερίδος
«Ὁρθόδοξος Τύπος»

Ἀναγνώσαντες μετὰ προσοχῆς τὰ γραφέντα ἄχρι στιγμῆς εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» καὶ τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ συμφωνοῦντες σχετικῶς μὲν πρὸς τὰς ἀπόψεις τῶν δημοσιογραφησάντων Παλαιοημερολογιτῶν, οὐδόλως δὲ πρὸς τὰς ὑμετέρας, ἀποστέλλομεν τὴν παροῦσαν συνεργασίαν «χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας», εὐελπιστοῦντες ὅτι οὕτως ἐρμηνεύομεν καλλίτερον ἀγνώστους καὶ παρεξηγημένας πτυχὰς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος.

Α'. Τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἀστρονομικῶς καὶ μόνον κρινόμενον δὲν ἀποτελεῖ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὴν προσκτηθεῖσαν ἱερότητά του ἕνεκα τῆς ὑπ' αὐτῆς χρήσεώς του. Συνεπῶς πᾶν ἡμερολόγιον δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀρκεῖ νὰ μὴ προσβάλλῃ τὸ ἑορτολόγιον αὐτῆς.

Β'. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον κατῆτιν σ υ μ φ ῶ ν ο υ γνώμης τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δύναται ν' ἀλλαγῆ ἢ διορθωθῆ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ ἐπιβάλλων τὴν ἀλλαγὴν ταύτην ποιμαντικὸς λόγος θὰ τυγχάνῃ τουλάχιστον ἰσάξιος τοῦ τολμουμένου ἐγχειρήματος.

Γ'. Διὰ τῆς γενομένης ὁμῶς ἀλλαγῆς (ἢ διορθώσεως, ὡς ἐπιθυμεῖτε) τοῦ 1924, ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἔξῃς: Διεσαλπῖσθη ἡ παντελής ἀπουσία ποιμαντικοῦ αἰτίου δικαιοῦντος

τὴν μεταβολὴν, πρᾶγμα ὅπερ ἀποδεικνύουν συνεχῶς βω-
σαι περὶ τούτου αἱ διακρατήσασαι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον
Ἐκκλησίαι, αἱ ἀρνηθεῖσαι καὶ αὐτὴν εἰσέτι τὴν συμμετο-
χὴν των εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ 1923, ἐνῶ διὰ τῆς δημιουργη-
θείσης διακοπῆς τῆς ἑορτολογικῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδο-
ξίας, ἀπεκαλύπτετο ὁ πονηρὸς τε καὶ πικρὸς καρπὸς τῆς
ἀλλαγῆς, ὁ ὑπηρετῶν σκοποὺς ὄλωσ ἀλλοτρίους καὶ ἀν-
τορθοδόξους. Ἀπόδειξις τῶν ἀνωτέρω βεβαιώσεων: 1) Ἡ ὁ
πατριαρχικὸν Διάγγελμα τοῦ 1920
«Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», χαρακτη-
ρίσαν τὰς χριστιανικὰς ὁμολογίας ὡς «Ἐκκλησίας» καὶ
τονίσαν ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ
πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζο-
μένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς
συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ
καὶ συγκληρονόμους καὶ συσσω-
μούς τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν
τῷ Χριστῷ!!! Πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀνωτέρω ἀγά-
πης προτείνοντο 11 λόγοι ἐξ ὧν πρῶτος ἐπὶ παραδοχῇ ἐπι-
αίου ἡμερολογίου...» (1. Καρμίρη, ΔΣΜΝ, 2, σ. 957-9).

Σημειωτέον ὅτι ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν τὸ
ἀνωτέρω Διάγγελμα θεωρεῖται ὡς «ὁ μέγας χάρτης τοῦ
Οἰκουμενισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας» (Εἰρηνοποιοί, σελ. 25,
ἐκδ. α'). Τὸ ἡμερολογιακόν, ἐν ἄλλοις λόγοις, ἐκινήθη ὑπὸ
τῆς προσπάθειας ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μόνον καὶ
ἀποτελεῖ τὰ προπύλαια καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν
ἐπακολουθησάντων θλιβερῶν, μετὰ τὴν κατάληξιν τὰς ἀντικαν-
ονικὰς καὶ προδιδούσας τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν πατέρων ἡμῶν
ποικίλας συμπροσευχάς, ἄρσεις ἀναθημάτων, αἰρετικὰς δη-
λώσεις κ.λπ., πρωτοστατοῦντος τοῦ Οἴκ. θρόνου Κων)λεως
τῆ συνεργασίᾳ δὲ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

2) Τὸ «ἀντορθόδοξον» (ὁ χαρακτηρισμὸς
ἀνήκει εἰς τὸν πολὺν Εἰρηναῖον Κασσανδρείας) Σύνε-
δριον τοῦ 1923, ὅπερ «συνῆλθε μετὰ σκοπὸν τὴν
προϋπόθεσιν τῆς ἐνότητος» (Πρακτικά, σ. 27). Ἐν αὐτῷ
ἀπεφασίσθη οὐ μόνον ἡ «μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου»
(σ. 21) ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Πασχαλίου καὶ τῆς θεο-
παραδότου ἑβδομάδος (σ. 53, 57), ἀνεξαρτήτως ἀν δὲν ἐ-
πέτυχε τῶν σκοπῶν του, λόγῳ τῆς ἀντιδράσεως τῆς ὀρθο-
δόξου συνειδήσεως.

Ἐάν δὲ ληφθῇ προσέτι ὑπ' ὀφθαλμοῦ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Μετα-
ξάκης ἀναφερόμενος εἰς τὴν σύστασιν τοῦ συνεδρίου τοῦ
1923 λέγει: «ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεκροτημένοι εἰς σύνο-

δον, ἥς αἱ ἀποφάσεις θά ἡξίουν νά ἐφαρμοσθοῦν ὡς Κανονικαί Διατάξεις» (σ. 36, 49), ὁ δ' ὀλίγον πρὸ τῆς καινοτομίας διαδεχθεὶς τοῦτον εἰς τὸν Οἶκ. θρόνον Γρηγόριος ὁ Ζ' «δ ι ε τ α χ θ η» ὑπὸ τοῦ Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου νά δεχθῆ τὴν ἀλλαγὴν, ὅστις μονομερῶς καὶ παρὰ τὸν δισταγμὸν καὶ φόβον τοῦ Γρηγορίου ἀπεφάσισε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν (Εὐστρατιάδου, «Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου», σ. 53 - 6), τότε ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις πόσον μικρὰν σημασίαν καὶ σοβαρότητα δύναται νά ἔχη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ «Ὁρθ. Τύπου»: «Ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὴν σύμφωνον γνώμην τοῦ πρωτοθρόνου Οἶκ. Πατριαρχείου ἀπεδέχθη ταυτοχρόνως μὲ ἐκείνο τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου».

Καὶ ποίαν σημασίαν ἔχει ἐάν, ἔστω καὶ ἐκ συμφώνου, δύο τοπικαὶ ἐκκλησίαι ἀπεφάσισαν καὶ ἐνήργησαν τὴν ἀνωτέρω διόρθωσιν; Ἡ ἀντίδρασις τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν παρὰ τὴν συνεχισθεῖσαν κοινωνίαν ἐκ μιᾶς οὐ καλῆς πάντως οἰκονομίας πρὸς ἀποφυγὴν καὶ μόνον σχίσματος, ἀποδεικνύει περιτράνως τὸ ἀντικανονικὸν τῆς ἀνωτέρω πράξεως. Συνεπῶς ἐνῶ ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλαγὴ ἢ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον θεαίμως ἐπιβάλλει τοῦτο ποιμαντικὸς λόγος, ὡς προείπομεν, ἀκριβῶς λόγος τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνωτέρω ποιμαντικοῦ λόγου π ἄ ν τ α τὰ τῆς διορθώσεως ἐκείνης ἐγένοντο κ α κ ῶ ς, διὸ καὶ ἡ εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἢ ὑποβληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1971 εἰς τὴν σχετικὴν ἐπιτροπὴν τῆς μελλούσης νά συνέλθῃ Πανορθοδόξου Συνόδου, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐσημείου καὶ τὰ ἐξῆς σημαντικά: «Μεταξὺ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ π. ἡμερολόγιον καὶ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ νέον ὑπάρχει μόνιμος διαφορὰ 13 ἡμερῶν ὡς πρὸς τὴν τέλεισιν ὄλων ἀνεξαίρετως τῶν ἀκινήτων λεγομένων ἑορτῶν. Τοῦτο ἀποτελεῖ γ ε γ ο ν ὁ ς π ρ ω τ ο φ α ν ἔ ς εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον παρὰ τὴν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους παικίλιαν ἡμερολογίων καὶ τὸ ἀκαθόριστον τοῦ ἑορτολογίου, οὐδέποτε παρουσιάσθη χρονικὴ διαφορὰ ἑορτασμοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος (π.χ. κοιμήσεως ἀγίου) ὡς συμβαίνει σήμερον. Ἡ διαφωνία καθίσταται ἐντονωτέρα κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων, Θεοφανείων, τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου. Οἱ μὲν νηστεύουν, οἱ δὲ πανηγυρίζουν. Ἡ διαφωνία αὕτη ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἐρώτημα: «Τίς ἑορτάζει, ἡμεῖς ἢ ἡ Ἐκκλησία;». Ἡ ἀπάντησις ἡμεῖς, ἀφρὶ

τὴν ἱερότητα τῶν ἑορτῶν, καθιστῶσα αὐτάς ἀτομικὴν ἐκ-
 στου ὑπόθεσιν. Ἡ ἀπάντησις ἢ Ἐκκλησία, ἀπαιτεῖ ἕν α
 ἑορτασμὸν ὡς μία εἶναι ἢ Ἐκκλησία» (σ. 10). Καὶ ἐνῶ καὶ
 ὁ Οἶκ. πατριάρχης Ἰωακείμ τὸ 1901 ἔχαρακτήρισε τὴν
 διόρθωσιν 13 ἡμερῶν «ἀνόητον καὶ ἄσκοπον» —καίτοι ἐνόει
 ταύτην ὁμόφωνον παρὰ ταῖς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας— ἐν
 τούτοις ἐγένετο, καὶ δὴ μονομερῶς, με ἀποτέλεσμα τὴν γέ-
 νεσιν τῶν ἀνωτέρω τραγικῶν. Ἡ εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας
 τῆς Ἑλλάδος ἀξιολογοῦσα τοὺς λόγους τοῦ Ἰωακείμ ἔ-
 γραψε: «Ἀτυχῶς ἡ φωνὴ αὕτη τῆς συνέσεως ἠγνοήθη καὶ
 μ η δ ε ν ὁ ς ἔ κ κ λ η σ ι α σ τ ι κ ο ὕ λ ὄ γ ο υ σ υ ν -
 ω θ ο ὕ ν τ ο ς διωρθώθη τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ
 ἡ Ἐκκλησία διηρέθη εἰς δεχομένας τὴν διόρθωσιν καὶ ἀ-
 πορριπτύσσας αὐτήν»! Καὶ μετὰ τινὰς σκέψεις καθ' ἃς ἡ
 Ἐκκλησία ἔχει ἐξουσίαν νὰ ρυθμίζῃ τινὰς ἀνωμαλίας εἰς
 τὰς μνήμας τῶν ἁγίων «πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πληρώματος
 τῆς Ἐκκλησίας» καταλήγει: «Ἀσφαλῶς ὁμως οὐδὲν εἶναι
 δυνατὸν νὰ λεχθῆ ὅτι γίνεται πρὸς ὠφέλειαν, ἐφ' ὅσον συν-
 δυάζεται με σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν»!
 (σ. 32).

Τὰ ἀνωτέρω κατὰ δικάζου σαφῶς τὰς θέ-
 σεις τοῦ «Ὁρθ. Τύπου» ὅτι δῆθεν εἶναι πλάνη τῶν Παλ. τῶν
 ἢ ἐπιμονὴ των εἰς τὸ νὰ δέχωνται ὅτι αἱ ἑορταὶ πρέπει νὰ
 τελῶνται ὑφ' ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ συμφώνου. (ἽΟρα
 σχετικῶς καὶ 56ον Κανόνα τῆς ΣΤ' Οἴκουμ.).

Τὰ ἰάσιμα ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας

Ἐξετάζοντες θαυτέρον καὶ προσεκτικώτερον τὸν πε-
 ρὶ σχισμάτων ὀρισμὸν τοῦ Μ. Βασιλείου «σχίσματα δὲ (κα-
 λοῦμεν) τοὺς δι' αἰτίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήμα-
 τα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας», παρατηροῦμεν τὰ
 ἑξῆς:

Α) Τὰ ἰάσιμα ζητήματα εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχων-
 ται ἐκ μέρους τῶν ἀποσχισομένων, ὡς ἔχομεν εἰς τὴν πε-
 ρίπτωσιν τῶν Εὐσταθιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπέρριπτον τὸν γά-
 μον καὶ τὴν κρεωφαγίαν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ ἰά-
 σιμον ζήτημα προεκλήθη καθαρῶς ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον, ἐκ
 παρερμηνείας καὶ ἀνυπακοῆς πρὸς τὴν διδασχὴν τῆς Ἐκ-
 κλησίας, ἐνῶ ὁ «πρὸς οὐδὲς διηνέχθησαν», ἦτοι ὁ ἐπίσκοπος,
 Σύνοδος κ.λπ. τυγχάνει ἀμέτοχος πάσης εὐθύνης καὶ διὰ
 τὴν γένεσιν τοῦ ἰασίμου ζητήματος καὶ διὰ τὴν ἐν συνε-
 χείᾳ ἕνεκα τούτου ἀπόσχισιν τῶν Εὐσταθιανῶν ἐκ τῆς ἐνό-
 ητος τῆς Ἐκκλησίας.

Β) Ἐχομεν ὁμως περίπτωσιν ὅπου τὸ ἰασιμον ζήτημα τὸ δημιουργεῖ ὁ ἐπίσκοπος (σύνοδος), θεβαίως οὐχὶ ἀκρίτως ἢ ἀντικανονικῶς ἐνεργῶν, ἀλλὰ διὰ ποιμαντικῆς προνοίας ἐπαινετῆς ἐπιχειρῶν νὰ διασώσῃ τμῆμα ἀσθενὲς τοῦ ποιμνίου του, ὅτε πιστοὶ τινες μὴ ἐρμηνεύοντες ὀρθῶς τὴν ἀνωτέρω ἐνεργείαν του (ἢ ὅποια πιθανόν γράμματι καὶ τύπῳ νὰ φαίνεται καινοτόμος καὶ ἀντιπαραδοσιακῆ, τῇ δὲ οὐσίᾳ νὰ εὑρίσκεται ἀνενοχος καὶ ἐπαινετῆ) ἀποσχίζονται τῆς κοινωνίας του.

Τοιαύτην περίπτωσιν κλασικὴν ἔχομεν ἐκ μὲν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τὸ σχίσμα τῶν Καθαρῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἐδέχοντο εἰς κοινωνίαν τοὺς διγάμους καὶ πεπτωκότας, ἐκ δὲ τῆς νεωτέρας τὸ σχίσμα τῶν Παλαιοπιστῶν τῆς Ρωσίας, ἀρνηθέντων ὀρθᾶς καὶ ἐπιβαλλομένης λειτουργικᾶς μεταρρυθμίσεις τῆς Ἐκκλησίας τῶν. Ἀμφότεροι, Καθαροὶ καὶ Παλαιοπιστοὶ, καίτοι ἐπεθύμουν τὴν διακράτησιν τῶν παραδεδομένων ἐν τούτοις κατεδικάσθησαν, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ ἀναγκαίας καὶ ἐπιβαλλομένης ἀνανεώσεως καὶ οὐχὶ καινοτόμου καὶ ἀξιοκατακρίτου ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας τῶν. Ἐννοεῖται ὅτι πρὸ τῆς ἀλλαγῆς θὰ πρέπη νὰ ἔχουν ἐξαντληθῇ ὅλα τὰ μέσα πρὸς σχετικὴν προετοιμασίαν τοῦ Ποιμνίου καὶ ἀποφυγὴν οὕτω σκανδαλισμοῦ του. Δυστυχῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Παλαιοπιστῶν δὲν ἐτηρήθη ἡ ἀνωτέρω ποιμαντικὴ πρόνοια.

Γ) Ὑπάρχει ὁμως καὶ ἕτερα περίπτωσις καθ' ἣν τὸ ἰασιμον ζήτημα δημιουργεῖ καὶ πάλιν ὁ ἐπίσκοπος (ἢ Ἐκκλησία), ἀλλὰ τυγχάνει ὄντως μικρὸν καὶ δυνάμενον νὰ θεραπευθῇ. Ἐχομεν δηλ. τὴν περίπτωσιν τῶν προσωπικῶν ἁμαρτιῶν καὶ παραβάσεων τοῦ ἐπισκόπου («ἐγκληματικαὶ αἰτιάσεις») διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐπιτρέπεται ὁ πιστὸς νὰ ἀποσχίζεται, ἀλλὰ νὰ ἐνεργῇ σεμνῶς καὶ ἱεραρχικῶς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προληφθῇ τὸ μείζον σκάνδαλον. Ἦτοι εἰς τὴν παρούσαν περίπτωσιν καίτοι ὁ ἐπίσκοπος τυγχάνει ἢ πηγὴ καὶ τὸ αἷτιον τοῦ ἰασιμου ζητήματος, ἐν τούτοις λόγῳ τῆς ἰδιωτικῆς φύσεως τῆς παραβάσεως ὁ ἀποσχιζόμενος τούτου κρίνεται ἔνοχος δημιουργίας σχίσματος, ἀνεξαρτήτως ἂν καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ ἰασιμου ζητήματος θὰ δώσῃ λόγον φοβερὸν εἰς τὸν Θεόν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω προκειμένου ὅπως κατατάξωμεν εἰς τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ θέσιν τὸ δημιουργηθὲν *de facto* σχίσμα μεταξὺ ΓΟΧ καὶ Νεοσημερολογιτῶν, ἀνάγκη ὅπως γνωρίσωμεν πλὴν τῶν ἀνωτέρω καὶ τὴν σχετικὴν περὶ σχισμάτων διδασχὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Παραδόσεως

γενικῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥστε ἡ τελικὴ ἡμῶν κρίσις νὰ εἶναι τὸ δυνατόν πλέον σύμφωνος πρὸς τὴν σεβασμιάν πρᾶξιν τῆς ἀρχαιότητος.

Τὰ ἐπιβαλλόμενα καὶ ἐπαινετὰ σχίσματα

Κατόπιν τῶν ὅσων ἐλέχθησαν ἀνωτέρω, γενῶνται τὸ ἐρώτημα: μόνον ἰασιμα ζητήματα εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσῃ ὁ ἐπίσκοπος, σύνοδος, κ.λπ.; Ἀσφαλῶς ὄχι, ὅπως καὶ οἱ ποιμαινόμενοι πολλάκις δὲν δημιουργοῦν μόνον ἰασιμα ἀλλὰ καὶ δεινὰς αἰρέσεις. Τίνι τρόπῳ λοιπὸν εἶναι δυνατόν ὁ ἐπίσκοπος νὰ γίνῃ δημιουργὸς μὴ ἰασιμοῦ ζητήματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Ἀπλούστατα, ὅταν κηρύξῃ ἢ πράξῃ τι δημοσίᾳ τὸ ὁποῖον προσβάλλει καριῶς τὴν εὐσέθειαν καὶ δικαιοσύνην, συμφῶνως πρὸς τὸν 31ον Ἀποστολικόν, γράφοντα: «Εἰ τις πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγει, καὶ θυσιαστήριον ἕτερον πῆξῃ, μηδὲν κατεγνώκως τοῦ ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ (ταυτὸν εἰπεῖν, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν πῶς εἶναι φανερὰ αἰρετικὸς ἢ ἄδικος, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Πηδαλίου), καθαιρεῖσθω ὡς φίλαρχος...».

Ἐρμηνεύων ὁ Ζωναρᾶς τὸν ὅρον «δικαιοσύνην» γράφει: «παρὰ τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον» (Σ, Β, 40) ὁ δὲ Βλάσταρης ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς δικαιοσύνης θεωρεῖ: «ἐτὸ κοσμίως ζῆν, ἄλλον μὴ θλάπτειν», (Σ, ΣΤ, 213). Συνεπῶς οὐ μόνον δι' αἵρεσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν «παρὰ τὸ καθῆκον καὶ τὸ δίκαιον» πρᾶξιν τοῦ ἐπισκόπου ὁ ὑπ' αὐτὸν κληρὸς καὶ λαὸς δύναται νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν, συμφῶνως πρὸς τὸν ἀνωτέρω Κανόνα. Διὰ τὰς προσωπικὰς τοῦ ἐπισκόπου ἁμαρτίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς τῶν Κανόνων ἰδιωτικὰς ἀθετήσεις ἐδέχθημεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ δημιουργῶνται σχίσματα. Ἐνταῦθα ὁμοίως ὁ Κανὼν ἀναφέρεται εἰς αἵρεσιν καὶ ἀδικίαν, ἦτοι πτώσεις μὴ περιοριζόμενας εἰς τὸν ἁμαρτάνοντα ἐπίσκοπον ἀλλὰ προσβαλλούσας, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ δίκαιον τοῦ ὑπ' αὐτὸν ποιμαινομένου λαοῦ. Καὶ τὸ μὲν γράμμα τοῦ Κανόνος τελευτᾷ ἐνταῦθα, τὸ πνεῦμα ὁμοίως αὐτοῦ προχωρεῖ περαιτέρω. Διότι ἐὰν τὸ δίκαιον τοῦ ποιμνίου προσβαλλόμενον δημιουργεῖ λόγον διαστάσεως πρὸς τὸν ποιμένα του, πῶς δὲν θὰ συμβῆ τὸ αὐτό, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος δημοσίᾳ κηρύττῃ τὴν καταφρόνησιν καὶ ἀθέτησιν γραπτῆς ἢ ἀγράφου παραδόσεως; Μήπως δὲν περιέχεται

εις τὸ καθήκον του καὶ τὰς ἀναληφθείσας κατὰ τὴν ἐπισκοπικὴν του ὀρκωμοσίαν ὑποχρεώσεις τὸ τηρεῖν πάσας τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Ἐκκλησιαστικὰς Διατάξεις καὶ Κανόνας, ἐγγράφους καὶ ἀγράφους κατὰ τὸ Ἀποστολικόν: «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις» ὅπερ συμπληροῦσαι ἀργότερον ἡ Ἐκκλησία μετεποίησεν εἰς τὸ: «Εἰ τις πᾶσαν ἔγραψεν ἢ ἀγραφὸν παράδοσιν ἀθετεῖ, ἀνάθεμα»;

Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν 31ον Ἀπ. Καν. παρατηροῦμεν νὰ διαγράφεται καὶ ὑπὸ τῶν 1Γ' καὶ 1Δ' Κανόνων τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου τοῦ 861. Κατ' αὐτοὺς πᾶσαι διακοπή κοινωνίας τοῦ κατωτέρω κληρικοῦ πρὸς τὸν ἀνώτερόν του τιμωρεῖται αὐστηρῶς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν θεθαίως ὅτι οἱ προϊστάμενοι δὲν τυγχάνουν «ἀσεβεῖς ἢ ἀδικοὶ» κατὰ τὸν λα' Ἀπ. Κανόνα, ἡ δὲ ἀπόσχισις τῶν ὕψιστα μένων ἐγένετο «διὰ μόνον τὸ λαληθῆναι τινα ἴσως ἐγκληματικὰ κατ' αὐτῶν» (Βαλσαμῶν, Σ, Β, 690). Ἐγκληματικὰ δὲ αἰτίαιματα ἢ αἰτιάσεις θεωροῦν καὶ ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Βαλσαμῶν «τὴν Ἱεροσυλίαν, σιμωνίαν, πορνείαν» καὶ γενικώτερον τὰς τῶν «Κανόνων ἀθετήσεις», αἵτινες δεόν νὰ νοοῦνται πάντοτε ὡς προσωπικαὶ παραβάσεις καὶ οὐχὶ ὡς ἐπ' Ἐκκλησίας ἀθέτησις ἢ καταφρόνησις τῶν Κανονικῶν Διατάξεων καὶ Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Συμπληροῦσα δὲ ἡ ἀνωτέρω σύνοδος τοὺς 1Γ' καὶ 1Δ' Κανόνας αὐτῆς ἔρχεται διὰ τοῦ 1Ε' Κανόνος τῆς ν' ἀναφέρει σαφῶς καὶ θετικῶς (καθόσον τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα περὶ «ἐγκληματικῶν αἰτιαιμάτων» τυγχάνουν φράσεις τῶν ἐρμηνευτῶν καὶ οὐχὶ τῶν Κανόνων) εἰς ποῖαν περίπτωσιν ὁ ἀποσχιζόμενος οὐ μόνον δὲν τιμωρεῖται, ἀλλ' ἀντιθέτως τυγχάνει καὶ ἐπαίνου ἀξίος. Ὡς τοιαύτην δὲ θεωρεῖ τὴν περίπτωσιν κηρύξεως αἰρέσεως ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἥτοι φανερῶς καὶ δημοσίᾳ.

Οἱ πατέρες ὁμοῦ τῆς ΑΒ' Συνόδου λέγοντες ἀφρασεῖν εἰς τὸν ἀνωτέρω 1Ε' Κανόνα ἐνόουν τὴν κυρίως ἔννοιαν τοῦ ὄρου, ἥτοι τὴν διαστροφὴν τῶν δογμάτων καὶ μόνον, ἢ κατὰ εὐρύτερον; Πρὸς τοῦτο δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ πολὺ ὁ Δ' Κανὼν τῆς αὐτῆς Συνόδου ἔνθα δις ἀναφέρεται ἡ λέξις ἀφρασεῖς, δηλοῦσα τὴν εἰκονομαχίαν. Ἐὰν ὁμοῦ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ εἰκονομαχία, εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς τουλάχιστον φάσιν, ἦτο ἀνατροπὴ τῶν τύπων τῆς εὐσεβείας τε καὶ λατρείας, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πολιτεύματος, τὰ ὁποῖα διασώζονται καὶ ἐκφράζονται εἰς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν Παράδοσιν γενικῶς τῆς Ὀρθοδοξίας, γίνεται εὐκόλως ἀντιληπτόν, ὅτι οἱ πατέρες τῆς Συνό-

δου τὴν λέξιν ἀφρῆσιν ἐνόουν μὲ τὴν εὐρυτέραν τῆς σημασίαν, συμπεριλαμβανόντες καὶ τὴν ἀθέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων(25). Διὰ τοῦτο ἄλλως τε ἢ Ἐκκλησία παραπέμπει εἰς τὸ ἀνάθεμα περομοίως αἰρετικούς καὶ καταφρονητάς τῶν Παραδόσεων τῆς, γνωρίζουσα καλῶς ὅτι πᾶσα ἀθέτησις ἢ καταφρόνησις αὐτῶν προσβάλλει εἰς τὰ καίρια τὸ κήρυγμα τῆς σωτηρίας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς Χάριτος. «Τοὺς οὖν τολμῶντας ἐτέρως φρονεῖν ἢ διδάσκειν», λέγει ἡ Ζ' Οἰκουμενική, «ἢ κατὰ τοὺς ἐναγεῖς αἰρετικούς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀθετεῖν καὶ καινοτομίαν τινὰ ἐπινοεῖν... καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν» («Ὅρος Ζ' Οἰκ.»). Ἦτοι ὑπὸ τῆς Συνόδου χαρακτηρίζονται καὶ οἱ καταφρονηταὶ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων ὡς αἰρετικοί!

Καὶ διὰ μὲν τὰς Ἀποστολικὰς Παραδόσεις οὐδεὶς ἀσφαλῶς θ' ἀπέλεγεν, ὅτι ἀθετούμεναι προκαλοῦν δίκαιον λόγον διακοπῆς κοινωνίας τοῦ ποιμνίου πρὸς τοὺς καταφρονητάς αὐτῶν· θὰ ἠδυνάμεθα ὁμῶς νὰ ἰσχυρισθῶμεν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς λοιπὰς, ἦτοι τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις; Ἀσφαλῶς ναί, καθότι πᾶσα ἀθέτησις τῶν συνηθῶν ἀφρῆσιν.

Συνεπῶς αὐτὸ πού ἠθέλησε νὰ εἴπῃ ὁ 31ος Ἀπ. Κανὼν διὰ τοῦ ὅρου: «εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη» δυνάμεθα κάλλιστα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι περιέχεται εἰς τὴν λέξιν ἀφρῆσις τοῦ ΙΕ' Κανόνος, τῆς ΑΒ' Συνόδου, συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω. Δὲν πρέπει ἄλλως τε νὰ λησμονῶμεν ὅτι «Οἱ ἱεροὶ Κανόνες δὲν ἀποτελοῦν αὐθύπαρκτον, ἀνεξάρτητον καὶ αὐτάρκες τμήμα τῶν πηγῶν τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀλλ' ἐντάσσονται ὀργανικῶς εἰς τὴν καθ' ὅλου Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐρμηνεύουσι τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ ἐρμηνεύονται δι' αὐτῆς καὶ διὰ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν καθ' ὅλου Ἱερὰν Παράδοσιν»(26). Καὶ ἡ ἐν προκειμένῳ πράξις τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκει ὅτι τὰ πιστὰ τέκνα αὐτῆς (Ἐκκλησίας) ἠγωνίσθησαν οὐ μόνον ὑπὲρ δογμάτων ἀλλ' ἐξ Ἰσοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν Παραδόσεων ὅσας αὐταὶ κατεφρονούντο ὑπὸ τῶν ποικίλων ἀσεβῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος εἶναι σαφέστατος ἐν προκειμένῳ. «Ὁ χρόνος δὲν θέλει μὲ φθάσει, γράφει, εἰς τὸ νὰ ἀπαριθμῶ μύρια παραδείγματα τῶν τῶν καὶ τῶν ἁγίων οἵτινες ἐκακοπάθησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς Θεσμούς καὶ Κανόνας». (Περὶ τῆς συνεχοῦς Μεταλήψεως, σελ. 108, ἔκδ. 1962).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω πᾶσα ἐμμονὴ εἰς μίαν τοῦ γράμματος καὶ μόνον ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ἀφρῆσις τοῦ ΙΕ'

Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὴν καθόλου πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μᾶς ὠδήγει εἰς τὸ σημεῖον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι διὰ πάσαν καταφρόνησιν καὶ ἀθέτησιν τῶν ἱερῶν Παραδόσεων ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου, ὁ ὑπ' αὐτὸν κληρὸς καὶ λαὸς δὲν δύναται νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν, ἔστω καὶ ἂν οὗτος κατήργει τὰς ἱεράς εἰκόνας, τὰ κωλύματα τοῦ γάμου, τὸν Μοναχισμόν, τὰς νηστείας, τὸ τῆς λατρείας κοινόν καὶ ὠρισμένον, κ.λπ. Ποῖος ὁμως θὰ ἠδύνατο νὰ ἰσχυρισθῇ ταῦτα χωρὶς νὰ καταστήσῃ Προτεστάντης;...

Τελικαὶ κρίσεις

Μετὰ ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω γενῶνται τὸ τελικὸν ἐρώτημα: Τὰ ἀποτελέσματα πού προεκλήθησαν διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἰσχυρὸν τι ζήτημα καὶ συνεπῶς μὴ ἐπιτρέπον τὴν ἀπόσχισιν τοῦ ποιμανίου ἐκ τῶν δημιουργῶν του, ἢ ἀντιθέτως ἐπεβάλλετο ἡ ἀπόσχισις αὕτη συμφώνως πρὸς τὰ ἀναφερθέντα; Ἐπιθυμοῦντες νὰ μηδενίσετε τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα γράφετε: «Τὸ ἑορτολόγιό μας, τὸ ἔχομεν τονίσει, εἶναι μίᾳ παράδοσις ἐκκλησιαστικῆ. Εἶναι ὄρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες, πού δὲν πρέπει νὰ μεταίρωνται, καὶ δὲν μεταίρονται. Καὶ εἰς ἐπιβεβαίωσιν ἐρωτῶμεν: μὲ τόλμην, θάρρος καὶ θράσος: Ποία, ἔστω καὶ μίᾳ, ἑορτὴ μετήρηθ; Ποία κατηργήθη; Ποία ἔπαυσε ὑπάρχουσα; Οὐδεμία, οὐδέποτε».

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι σας ἀποτελοῦν κατάκριτον μετάθεσιν τοῦ θέματος, καθόσον σκοπὸς τοῦ ἑορτολογίου δὲν εἶναι μόνον νὰ ὑποδεικνύῃ τοῖς πιστοῖς τὰς ἑορτάς τοῦ ἐνιαυσίου κύκλου τῆς Ἐκκλησίας, ρυθμίζον οὕτω καὶ τὰς συναφεῖς πρὸς αὐτάς νηστείας καὶ λοιπὰς ἐκδηλώσεις τῶν πιστῶν, ἀλλὰ νὰ ἐπιτυγχάνεται δι' αὐτοῦ καὶ ἡ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ἐπιτέλεισις πάντων τῶν ἀνωτέρω πράξεων, ὡς σαφῶς ὑπεστήριξε καὶ ἡ Εἰσήγησις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας! Μὴ ἐπιτυγχανομένου τούτου, ἦτοι ὁ ἐκ συμφώνου ἑορτασμός, ἔχομεν καθαρὰν ἀθέτησιν κατὰ 50ο/ο τουλάχιστον, τῆς ἱερᾶς παραδόσεως τοῦ ἑορτολογίου! Διότι, ὅταν αὐτὸ τὸ ἐκ σ υ μ φ ῶ ν ο υ δὲν κατορθοῦται, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς, τότε τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Μιᾶς ἀγίας Ἐκκλησίας καταστρέφονται, καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὁ τύπος τῆς ἄνω Βασιλείας, ἐμφανίζει τὴν εἰκόνα ἀκαταστασίας καὶ ἀταξίας, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀπὸ Θεοῦ, καὶ συνεπῶς οὐδὲ εὐάρεστον εἰς αὐτὸν καὶ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκ-

κλησίαν, τὴν θεσμοθετήσασαν καὶ βιώσασαν τὴν ἀνωτέρω εὐταξίαν.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία τοῦ 1924 τυγχάνει ἐνέργεια λίαν συγγενὴς πρὸς τὴν εἰκονομαχικὴν μεταρρυθμίσειν, ἡ ὁποία προφάσει μιᾶς καθαρωτέρας - πνευματικωτέρας λατρείας ἐπεχείρησε τὴν κατάλυσιν τῶν παραδεδωμένων! Οὕτω καὶ ἐνταῦθα προφάσει μιᾶς ἀκριβετέρας χρονομετρικῆς ἀκριβείας, τῇ δὲ οὐσίᾳ ἐκ κακοδόξου διαθέσεως ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως, τοὺς ὁποίους μόλις πρὸ τριετίας ἐπισήμως ἐχαρὰκτῆρισαν «συγκληρονόμους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ» ἀναγνωρίσαντες καὶ τὰς χειροτονίας τῶν Ἀγγλικανῶν ἀκριβῶς ὀλίγον πρὸ τοῦ συνεδρίου (1922), καὶ ὅτε ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἐθρῆνει διὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον τῇ συνεργασίᾳ τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κατέλυε αἰωνόβιον τάξιν ἐν τῷ ἱερῷ θεσμῷ τῆς λατρείας ἐπὶ πανορθοδόξου πεδίου!!

Καὶ μόνον τὸν συνεορτασμὸν μιᾶς ἑορτῆς ἐὰν κατέλυε τὸ ἀνωτέρω κακόδοxon συνέδριον καὶ πάλιν δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο ἀσπαστὸν ὑπὸ τῶν πιστῶν (καὶ κατὰ κύριον λόγον τῶν πιστῶν τοῦ Ἑλλαδικοῦ κλίματος ὡς καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ τοιοῦτου, ἀφοῦ πρωταγωνιστὴς τῆς καινοτομίας ἐτύγχανεν ἡ ξυνορις Μεταξάκη - Παπαδοπούλου) ἔνεκα τῶν ἀμαρτωλῶν προθέσεών του. Συνεπῶς ἡ ἀντίδρασις τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως ἔνεκα τῶν ἐν ἔτει 1924 καινοτομηθέντων τυγχάνει **λ ί α ν ἐ π α ι ν ε τ ῆ κ α ἰ ὀ π ὸ τ ῶ ν ἱ ε ρ ῶ ν Κ α ν ὄ ν ω ν κ α ἰ τ ῆ ς π ρ ᾶ ξ ε ω ς τ ῆ ς Ἑ κ κ λ η σ ί α ς π λ ῆ ρ ω ς κ α λ υ π τ ο μ ῆ ν η.**

Καὶ διὰ νὰ γίνωμεν πιὸ συγκεκριμένοι ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς καταχθονίους σκοποὺς τοῦ δῆθεν «πανορθοδόξου» συνεδρίου τοῦ 1923 ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς ἐκ τῶν Πρακτικῶν του. Κατὰ μίαν τῶν συνεδριῶν του ἐνεφανίσθη ὄλωσ ξαφνικῶς ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος CORE, εἰδικὸς ἐπὶ τῶν θεμάτων τῶν ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς φοθερὰ μετὰ τῶν ἄλλων: «... τὸ δεύτερον θῆμα (πρὸς τὴν ἔνωσιν) θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἑορτῶν... Χθὲς ἐπέδωκα εἰς τὴν Ἑμετέρα Παναγιότητα δύο Ἐγγραφα: τὸ ἓν φέρει ὑπογραφὰς 5 χιλιάδων ἀγγλικανῶν ἱερέων δηλοῦντων ὅτι δὲν εὐρίσκουσι δυσκολίαν εἰς τὴν πλήρη ἔνωσιν... τὸ δεύτερον Ἐγγραφον εἶναι εἰσήγησις περὶ τῶν ὄρων τῆς ἐνώσεως» (σ. 87).

Ἐρωτῶμεν: πότε συνεκεντρώθησαν αἱ ἀνωτέρω ὑπογραφαὶ καὶ διατί; Οὐχὶ πρὸ χρόνου ἱκανοῦ καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν ἀμέσως τῆς Ἱερωσύνης τῶν ὑπογραμμάτων με σκοπὸν τὴν ἕνωσιν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων χρησιμοποιοιμένου τοῦ συνεδρίου τοῦ 1923 ὡς καταλλήλου ὄργάνου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνοσίου σκοποῦ; Καὶ μόνον τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα εἶναι ἱκανὸν νὰ δικαιώσῃ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προφητικῆ φωνῇ διεσάλπισε ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ τοῦ ἡμερολογίου «μᾶς ἐφράγκεσαν», ἀντιδράσας ὁσαυτῶ δυνάμεις κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς καὶ τῶν ἐσωτερικῶν δικτατόρων καὶ καινοτόμων ποιμένων του.

Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ τολμήσετε νὰ χαρακτηρίσετε τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα ὡς «ἐξ ὑστέρου ἄλλοθι», καθ' ὅσον ἐγένοντο ΠΡΟ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, οὔτε πάλιν θὰ τὰ παραλληλίσετε με μονομερεῖς ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ πρὸ τοῦ 1920 παρελθόντος, καθόσον αὐτὰ ἐστεροῦντο πάσης παναρθοδόξου προβολῆς καὶ ἀποδοχῆς των, οὔσαι ἐντελῶς περιορισμέναι καὶ προσωπικαί, τοῦ δὲ λαοῦ ἀγνοοῦντος ταύτας καὶ συνεπῶς οὐδόλως εὐθυνομένου διὰ τὴν μὴ ἀντίδρασιν του.

Βεβαίως κατὰ τὴν ἀντίδρασιν τῶν Παλ)τῶν ἐσημειώθησαν καὶ τινες ἐκτροπαὶ ἐκ τοῦ Κανονικοῦ δέοντος, ὀφειλάμενα ἰδίως εἰς τοὺς πρωταγωνιστὰς Ἱερομονάχους καὶ μοναχοὺς τοῦ κινήματος καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν αὐτοῦ, ἥτις παρασυρομένη —κακῶς θεοβαίως—, συνεφώνει ἐνίστε μετ' αὐτῶν, σπουδαιότερα τῶν ὁποίων τυγχάνει ἡ διακήρυξις τῆς ἀπωλείας τῆς Χάριτος ἐκ τῆς καινοτομησάσης Ἐκκλησίας. Ἡ θεωρουμένη ὑφ' ὑμῶν ὡς δευτέρα σοβαρὰ ἐκτροπή των, ἥτοι ἡ μὴ κοινωνία των μετὰ τῶν διακρατησασῶν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον Ἐκκλησιῶν, δὲν εὐσταθεῖ, διότι, ὡς καλῶς ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κινήματός των, πολλάκις ἐζήτησαν τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν —ὥστε συγκροτοῦντες σύνοδον νὰ διευθετηθῇ ἡ γεννηθεῖσα ἀνωμαλία καὶ ἀντικανονικότης— χωρὶς ὁμως νὰ τὸ ἐπιτύχουν, μὰ καὶ αὐταὶ προετίμων τὴν μετὰ τῶν καινοτόμων κοινωνίαν καὶ οὐχὶ τὴν τῶν ἀδυνάτων κατὰ κόσμον Παλ)τῶν!

Συνεπῶς ἐν συμπεράσματι σημειοῦμεν, ὅτι ὁ ἱερός ἀγὼν τῶν Παλαισημερολογιτῶν δικαιοῦται πλήρως, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἕνεκα τῆς μονομεροῦς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἀφ' ἑτέρου δέ, τῶν σφόδρα ἀντικανονικῶν προθέσεων τοῦ συνεδρίου τοῦ 1923, δι' οὗ αἱ ἀντορθόδοξοι δυνάμεις, —ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερι-

καί— ἠθέλησαν νά ἐπιτύχουν ἢ μᾶλλον ν' ἀρχίσουν τήν ἐνωσιν τοῦ ψεύδους μετὰ τῆς ἀληθείας! Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καί χαρακτηρίζομεν τὸ δημιουργηθὲν σχίσμα ὡς ἐ π α ι ν ε τ ὅ ν, συμφώνως πρὸς τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ' συνόδου καὶ τὸ πατερικόν: «Ἔστι σχισθῆναι καλῶς»(27), τὴν δὲ Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν ὡς κυρίως ὑπεύθυνον διὰ τὴν δημιουργίαν, οὐ μόνον τοῦ ἀνωτέρω σχίσματος, ἀλλὰ καὶ τῆς διασπάσεως τῆς λειτουργικῆς ἐνότητος τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας, πρᾶγμα ὅπερ κατέστησε ταύτην «δυνάμει σχισματικὴν» ἀπέναντι τῶν διακρατησασῶν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον Ἐκκλησιῶν.

Οὕτως οἱ ταπεινοὶ ὁμολογηταὶ τῶν πατρῶων Παραδόσεων, φανέντες πιστοὶ εἰς τὰ ὀλίγα, εὐρέθησαν πιστοὶ καὶ εἰς τὰ πολλά, τὴν σημερινὴν δηλαδὴ κατάληξιν τῆς καινοτομίας τοῦ 1923, ἥτις οὐδὲν ἕτερον εἶναι παρὰ ἀπροκάλυπτος κακοδοξία καὶ αἵρεσις.

Σχετικῶς ὁμως μὲ τὴν σημερινὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλιῶν, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά ἐπαναλάβωμεν καὶ ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, ὅτι **δ ι α φ ω ν ο ὕ μ ε ν π λ ῆ ρ ω ς π ρ ὸ ς τ ῆ ν τ α κ τ ι κ ῆ ν π ο ὐ ἀ κ ο λ ο υ θ ε ῖ α ὅ τ η**, αὐξάνουσα ἀντὶ νά ἐλαττώη τὰ τοῦ παρελθόντος λάθη, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη ταπεινώσιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος των. Εὐχῆς ἔργον θά ἦτο ἡ πλήρης ἀντικατάστασις τῆς, ἀλλὰ περὶ τούτου τὸν λόγον ἔχουν οἱ ἀριστεῖς καὶ παλαιόμαχοι τῆς ἡρωϊκῆς Ἐκκλησίας των, ὅσοι δηλαδὴ ἐκ τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν διαθέτοντες κύρος, παρρησίαν καὶ πόνον διὰ τὴν παρατροπὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἐπιθυμοῦν τὴν ἐπανόρθωσιν αὐτοῦ(28).

Εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν

διατελῶ προσηκόντως

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ Μοναχός

Σκήτη Ἁγ. Ἄννης — Ἁγίου Ὄρος

Ἰούνιος 1976 (29).

Ἐν ἀφορισμῷ καὶ καθαιρέσει

Θλίψιν ἐπὶ θλίψεως προσθέτουσιν αἱ λεπτομερέστεραι πληροφορίες ἐπὶ τῆς προσφάτου συναντήσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει Πάπα καὶ Πατριάρχου Δημητρίου. Δι' αὐτῶν γὰρ ἀποδεικνύεται μείζων ἢ πτώσις.

Ὡς γράφει τὸ οἰκουμενιστικὸν περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις», ἀμφότεροι οὗτοι δὲν συνελειτουργήθησαν εἰς μίαν Λειτουργίαν, ἀλλὰ εἰς δύο, μίαν πατριαρχικὴν καὶ ἑτέραν

παπικήν! Τὴν ἑσπέραν τῆς 29ης Νοεμβρίου 1979, ὁ Δημήτριος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ «παρέστη» «εἰς τὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ρωμαιοκαθολικῷ Ναῷ» «τελεσθεῖσαν ὑπό... τοῦ Πάπα... Λειτουργίαν», «φέρων μανδύαν» καὶ ἱστάμενος εἰς τὸν θρόνον τοῦ (παπικοῦ) Ναοῦ. Ἐνῶ οὗτος εἰσήρχετο εἰς τὸν ναόν, ὁ παπικός χορὸς ἔψαλλεν «εἰδικὸν ὕμνον» δι' αὐτόν. «Εἰς ὠρισμένον» δὲ «σημεῖον τῆς... (αἰρετικῆς) Λειτουργίας, ὁ Πάπας ἦλθεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σωλέα καὶ ἀντήλλαξεν ἀσπασμὸν ἀγάπης μετὰ τοῦ Πατριάρχου» («Ἐπίσκεψις», 1.12.1979, σ. 7). «Τὴν ἐπομένην, Παρασκευὴν 30 Νοεμβρίου», ὁ Πάπας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ «προσηλθε... καὶ παρέστη» «εἰς τὴν θείαν... Λειτουργίαν» τοῦ Πατριαρχείου. «Εἰς τὸν Νάρθηκα... τὸν ὑπεδέχθη ὁ Πατριάρχης, φέρων τὴν πλήρη πατριαρχικὴν ἀμφίεσιν τοῦ Σάκκου τῆς Τιθεριάδου». «Ὁ Πάπας ὠδηγήθη εἰς τὸν ἔναντι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου εἰδικῶς εὐτρεπισθέντα Θρόνον». «Κατὰ τὸν "Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους", ὁ Πάπας κατήλθε τοῦ Θρόνου καὶ ὁ Πατριάρχης ἐξῆλθε τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καὶ ἀντήλλαξαν ἀσπασμὸν». «Ὁ Πάπας ἀπήγγειλε τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν λατινιστῆ» («Ἐπίσκεψις», 1.12.1979, σ. 11 - 12).

Αἱ ἀνωτέρω ἀσέβειαι μαρτυροῦσιν, ὅτι ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἐπέτρεψεν εἰς τὸν αἰρεσιάρχην Πάπαν, ὄχι μόνον νὰ ἐνεργήσῃ «τι» ὡς κληρικός, ἀλλὰ, δυστυχῶς, πολλά, ἐν συμπροσευχῇ καὶ δὴ κατὰ θείαν Λειτουργίαν. Δηλαδή, νὰ παρασταθῇ εἰς θ. Λειτουργίαν ὡς κληρικός. Νὰ καθίσῃ κατ' αὐτὴν ἐπὶ εἰδικοῦ θρόνου ὡς Ἐπίσκοπος. Νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν ὡς πιστὸς καὶ ἱερωμένος. Νὰ ἀνταλλάξῃ μετὰ τοῦ Πατριάρχου λειτουργικὸν ἀσπασμὸν ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἐκκλησίας Χριστοῦ. Νὰ γίνῃ ἐκκλησιαστικῶς δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸν Νάρθηκα τοῦ Ἱ. Ναοῦ ὡς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς πρεσβυτέρας Ἐκκλησίας Ρώμης. Νὰ δεχθῇ ἑαυτὸν, δηλαδή τὸν Δημήτριον εἰς συμπροσευχὴν ἐν παπικῇ Λειτουργίᾳ ὡς πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Χριστιανοσύνης καὶ πρεσβύτερος καὶ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός! Πάντα δὲ ταῦτα, πρὸς κατάφωρον παράθεσιν τῶν Ἱ. Κανόνων, ἐν οἷς καὶ ὁ ΜΕ' Ἀποστολικός, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐντέλλεται: «Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρεῖσθω».

Ὁ Πατριάρχης, λοιπόν, Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας εἶναι καὶ ἀ φ ω ρ ι σ μ ἔ ν ο ι καὶ κ α θ η ρ η μ ἔ ν ο ι, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ

Στουδίτης διὰ τὸν παραβάτην Ἱ. Κανόνων Ἰωσήφ· «κατ' αὐτοῦς, καθηρημένος ἐστὶν ὁ ἀνήρ» (PG. 99, 998). Ἀφοριστέοι δὲ καὶ καθαιρετέοι διὰ τὸ ἀρμόδιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον, ἐὰν μὴ ποιήσῃ τὸ θέλημα Κυρίου, ὑπὸ κρίσιν ἐστὶν.

(Κ. Ο. 1-1·80).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ. ΚΩΝ)ΑΙΝ.

Παναγιώτατε,

Τῆ στιγμῇ ποῦ σᾶς γράφω τὴν παροῦσα ἐπιστολή, εὐ-
ρίσκομαι μόνος στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ χέρι τρεμάμενο,
καρδιά δὲ θλιμμένη καὶ ἀλγούσα, σημειῶνω τὶς λέξεις στὸ
χαρτί, τὶς λέξεις ποῦ τὶς νοιώθω νὰ τρέχουν ὅπως τὸ πῦρον
ἀπὸ μιὰ πληγὴ παλιά, μὲ αἶσθημα δηλαδὴ ἀπεράντου ἀνα-
κουφίσεως καὶ ψυχικῆς ἀναπαύσεως.

Ἐχουν περάσει 9 σχεδὸν χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ ἔλαβα
τὴν ἀρχιερωσύνη χωρὶς νὰ παύσω ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ
παλεύω μὲ τὸν ἑαυτὸ μου, μὲ φόβο νὰ καταπτήσω τελικὰ
ἄρρωστος ἢ ὑποκριτής, ἀφοῦ τόσο καιρὸ πράττω ὁ, τ ἰ
ἀποστρέφομαι καὶ δικαιολογῶ, ὁ, τ ἰ εἶναι ἄξιο καταδί-
κης καὶ ἀφορισμοῦ. Θεέ μου, ποῦ κατήντησα, γιατί δὲν θέ-
λησα ν' ἀκούσω τὴν φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου ποῦ μοῦ
φώναζε δυνατὰ ὅτι ὑποκρίνομαι. Παρηγοροῦμαι ὁμως στὴν
σκέψη ὅτι ἔχω καὶ κάποια «δικαιολογητικά», τὰ ὁποῖα
παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία τους μοῦ χαρίζουν μιὰ μικρὴ ἀνα-
κούφιση, διαφορετικὰ ἢ θλίψη θὰ μὲ εἶχε ἀχρηστέψει τε-
λείως καὶ πιθανὸν μιὰ ἀπόγνωση νὰ μὲ ὀδηγοῦσε στὴν συ-
νέχεια σὲ ἔργα ποῦ μόνον «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα καὶ ἄθειαι
ἐν τῷ κόσμῳ» εἶναι δυνατόν νὰ πράξουν». Ἀλήθεια, πόσο
ἀδύνατος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἔστω κι ἂν κοροιδεῖ τὸν ἑαυ-
τό του μὲ ποικίλες περγαμινῆς καὶ ἔργα ἀγάπης, ὅταν τὸν
ἐγκαταλείψη ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ.

*Ἦταν ἀνοιχτὴ τοῦ 1972 ὅταν ἐλάμβανα τὴν ἀρχιερωσύ-
νη καὶ στὸν Οἶκ. Θρόνο ἦταν ἀκόμη ὁ Ἀθηναγόρας. Καλὰ

λέει ὁ λαὸς ὅτι ἡ καλὴ μέρα φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχή. "Ἐτσι καὶ γὼ καὶ πρὸ τῆς χειροτονίας ἀκόμα εἶχα μιὰ ταραχὴ γι' αὐτὸ πὺ πῆγαινα νὰ πράξω, νὰ λάβω δηλαδὴ ἀρχιερωσύνη ἀπὸ ἐπισκόπους πὺ κοινωνοῦσαν ἀδικομαρτύρητα μὲ τὸν κακόδοξο πατριάρχη, μὲ τὸν ἄνθρωπο πὺ ἐπρέπε ἀπὸ χρόνια νὰ ἔχη καταδικασθεῖ στὴν ἐσχάτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν. Μὲ ἔκαμψαν ὁμως, ἀφ' ἑνὸς οἱ ὑποσχέσεις τῶν γνωστῶν μου ἱεραρχῶν, ὅτι θ' ἀντιδράσουμε συντόμως ὅλοι μαζί, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ κρυφὴ φιλοδοξία μου πὺ μοῦ ψιθύριζε ἀπατηλά, ὅτι τῶρα σὰν ἐπίσκοπος θ' ἀγωνισθῶ πὺ ἀποτελεσματικὰ κατὰ τοῦ κακοῦ. Τέλος πῆρα τὴν χειροτονία καὶ ἀρχισα τίς συναλλαγές μὲ τὴν συνείδησή μου! "Ἄς περάσουν ἕνα - δυὸ μῆνες καὶ τότε θ' ἀντιδράσω ἔστω καὶ μόνος, εἶχα ὑποσχεθεῖ στὸν ἑαυτὸ μου, ὅταν εἶδα ὅτι οἱ συνάδελφοί μου ἦταν μόνο λόγια, καὶ αὐτὰ ἰδιωτικά, στὸ γραφεῖο δηλαδὴ λεγόμενα. Ὁ καιρὸς ὁμως πέρασε καὶ μαζί μ' αὐτὸν ἔφυγε καὶ ὁ Ἀθηναγόρας, χωρὶς νὰ προλάβω νὰ διακόψω κοινωνία μαζί του, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ κατεδίκαζα δημοσίως τίς κακοδοξίες του. "Ἐτσι ἔχασα τὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ κρατήσω ἄσπιλο τὸν χιτῶνα τῆς ἀρχιερωσύνης μου, διότι ἡ πρόθεσίς μου ἦτο νὰ διακόψω πλήρως τὴν κοινωνία καὶ ὄχι ἀπλῶς τὸ μνημόσυνό του, κρατώντας συγχρόνως τὴν κοινωνία καὶ προκαλώντας ἔτσι σύγχυση στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀγώνας τῶν λογισμῶν

Ἐν συνεχείᾳ ἀνῆλθε στὸν Οἰκ. Θρόνο ἡ Ὑμ. Παναγιότης γιὰ νὰ μὲ συγκλονίσῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν πρῶτο τῆς θρονικῶν λόγον: «Καὶ διαδηλοῦμεν τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, ὅπως ἐν π ι σ τ ὀ τ η τ ι πρὸς τὴν ἄχρι τοῦδε γραμμῆν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀ γ ί α ν καὶ μεγάλην γραμμὴν τοῦ μ ε γ ἄ λ ο υ προκατόχου ἡμῶν, τοῦ αἰοιδίμου Οἰκ. Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ Α'»!!! Δηλ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ποιμαντορίας Σας δεχθήκατε ὀλοκαρδίως τὴν κακόδοξη πορεία τοῦ Ἀθηναγόρα, καὶ ὄχι μόνο τὴν δεχθήκατε, ἀλλὰ τὴν τιλοφορήσατε καὶ ἅγιαν, τὸν δὲ προκατόχον Σας μ ε γ α ν ι

Καὶ ὁμως οὔτε αὐτὰ μὲ συνεκλόνησαν τόσο ὥστε ν' ἀποφασίσω τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας μαζί Σας. Τὸ γεγονός τῆς ἐνάρξεως τοῦ μνημοσύνου Σας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς τρεῖς ἐπισκόπους τῆς Μακεδονίας, ὡς καὶ τῶν πλείστων Ἀγιορειτικῶν Μονῶν πὺ τὸ εἶχαν παύσει ἐπὶ Ἀθηναγόρου

(1971 - 72), καθώς και ἡ σχετική δημοσιογραφία ὀρισμένων «συντηρητικῶν» ἐντύπων, εἶχε πολὺ δυσάρεστη ἐπίδραση ἐπάνω μου. Μήπως εἶμαι ὑπερβολικὸς; μονολογοῦσα τὰ θράδρια ἀποσυρόμενος στὸ γραφεῖο μου. Πῶς ὄλοι οἱ συνάδελφοί μου παραμένουν ἀδιάφοροι, ἢ γιὰ νᾶμαι πιὸ ἀκριβῆς, ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτοὺς δυσαρεστοῦνται γιὰ τὰ διαδραματιζόμενα εἰς θάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σκέπτονται γιὰ διακοπὴ κοινωνίας; Μήπως αὐτοὶ δὲν ὀρκίσθησαν ὡς καὶ μένα νὰ διατηρήσουν τὴν πίστη ἀνόθευτη μέχρι κεραίας; Μήπως μόνον ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν σωτηρία μου; Κάτι τέτοιο ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ τὸ δεχθῶ, ὅτε τὰ ἔργα τοὺς ἔδειχναν ὅτι ἦσαν ἀνθρώποι ἀπιστοὶ ἢ ὀπαδοὶ τοῦ «φάγωμεν, πίνωμεν»... (ὀμιλῶ γιὰ τοὺς ὀλίγους ποὺ προσάνεφερα). Ἴδου κάθε χρόνο ἡ ἐπαρχία τοὺς στολίζεται μὲ νέα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, ἔργα πολλοῦ μόχθου καὶ κόπου, οἱ δὲ πιστοὶ τοὺς περιβάλλουν μὲ τόση ἀγάπη καὶ σεβασμὸ.

Κι αὐτὸ πλάνη καὶ προτεστантиσμὸς εἶναι!, μὸδλεγε μιὰ ἄλλη φωνὴ στὸ ἐσωτερικὸ μου. Ἀφήσαμε τὰ θαρέα τοῦ νόμου, τὴν προστασία τῆς πίστεως καὶ ἀσχολούμεθα μὲ κτίρια καὶ κοινωνικὲς δραστηριότητες· οἱ καθολικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες ἔχουν πολλὰ περισσότερα ἔργα νὰ δεῖξουν ἀπὸ μᾶς, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ὀρθοτομοῦν καὶ στὴν πίστη! Τὰ ἔργα, δὲν λέω, εἶναι ὀφειλὴ καὶ καθῆκον ἀπαραίτητο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἢ πίστις ὅμως ἢ καθαρὰ καὶ γνησία εἶναι ἡ κ υ ρ ί α ὀφειλὴ ἡμῶν τῶν κληρικῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του κατὰ τὸ γραφικόν: «Σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ». (Ἰεζ. γ' 16). Τί σκοπὸς ὅμως μπορεῖ νᾶναι ἕνας ποὺ κοινωνεῖ ἀδιάφορα μαζί Σας, μολύνοντας τὴν ἀγίαν παρακαταθήκην τῶν πατέρων του;

Ὁ πεπτωκὸς Πατριάρχης

Καὶ ὅτι δὲν φυλάσσει τὴν πίστη του καθαρὴ ὁ κοινῶν μαζί Σας εἶναι ὀλοφάνερο! Ἐσεῖς πλέον ἐπίσημα «καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» διεκηρύξατε ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία ἀκριβῶς ὡς καὶ ἡ Ὁρθόδοξος, δηλαδὴ μὲ μυστήρια καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς πάπας «σεβάσμιος ἀδελφός» καὶ «πρῶτος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», καθ' ὃ «ὀμότροπος καὶ ὀμόζηλος τῶν Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου»!!! («Ἐπίσκεψις», 15.12.1977, σ. 3 ἐξ., Ἐπίσκ. Νο 214, σ. 3 καὶ Νο 161, 139, 159).

Τὸν μνημονεύετε στὰ δίπτυχά Σας (Ὁρθόδ. Τύπος 1.12. 1969 ἄρθρον Μητρ. Φιλαρέτου) καὶ ἀφόβως πλέον συμ-προσεύχεσθε μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ μόλις πρὸ ἡμερῶν ψάλλατε καὶ αὐτὴν τὴν φήμη του ἐντὸς τοῦ πατριαρχικοῦ Ναοῦ τῆς Κων)λεως!!! (Ἀπογευματινὴ, 30.9.'79, σ. 16). Καὶ πότε πάντ:: ταῦτα; *Ὅταν ὁ πάππας παραμένῃ ἀ μ ε τ α ν ὀ η - τ ο ς καὶ ἀμετακίνητος εἰς τὰς αἰρετικές δοξασίας του, γιὰ τίς ὁποῖες οἱ ἅγιοι πατέρες μας τὸν ἀπεκάλεσαν ἀντί-χριστον καὶ δεῦτερο ἔωσφόρον.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω χαρακτη-ρισμῶν ἀρκεῖ τὸ γεγονός ὅτι καὶ τὴν στιγμή αὐτῆ τῆς συναντήσεώς Σας θρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ διακηρύξη Ἰτα-μῶς τὸ πρῶτεϊόν του, δηλώσας ὅτι τυγχάνει ὁ διάδοχος τοῦ Πέτρου εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει ἀνατεθεῖ ἡ «διασφάλις τῆς ἁρμονίας τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος» καὶ τῆς «συμ-φωνίας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν» καὶ ὡς τοιοῦτος ἔρχεται εἰς τὸ Φανάρι!

Καὶ αὐτὸς μὲν, ἀμετανόητος καὶ ὑποκριτὴς ὡς εἶναι, συνεχίζει νὰ κάνῃ τὴν δουλειά του ὅπως τὴν ἔκαναν ἀῶνες τῶρα οἱ διάφοροι προκάτοχοί του. Σεῖς ὅμως, ὁ πατριάρ-χης τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἡ Σύνοδος Σας γενικώτερον, τί κά-νετε; *Ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ὅπως τὸ νοιώθω (ἐρ-μηνεύοντας κείμενα καὶ γεγονότα). Π ρ ο ὀ ἰ ὀ ε τ ε τ ἦ ν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ἱ α ν μολύνοντες συγχρόνως καὶ ὀ-σους Σᾶς ἀκολουθοῦν, κληρικούς καὶ λαϊκούς.

*Ἀλλὰ καὶ ὁ ἔπαινός Σας πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβού-λιον τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν 25ετῆ δρᾶσι του καὶ ὁ θαυμα-σμός Σας γιὰ τὴν περίφημο ἐγκύκλιον τοῦ προκατόχου Σας Δωροθέου (1920) τί σημαίνουν γιὰ Σᾶς; Ἀπλούστατα αὐ-τὸ πού διακηρύττουν, ὅτι δηλαδὴ ὅλες οἱ χριστιανικὲς Ἐκ-κλησίες, συμπεριλαμβανομένης φυσικὰ καὶ τῆς Ὁρθοδό-ξου, κατέχουν μ ἔ ρ ο ς μόνον τῆς ἀποκαλυφθείσης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἀληθείας «ἀ ν ἡ κ ο υ σ α ἱ ἐ ν Ἰ σ ω μ ἔ - τ ρ ω εἰς τὴν μίαν ἀ γ ί α ν τοῦ Χ ρ ι σ τ οῦ Ἐ κ κ λ η σ ῖ α ν» καὶ μόνον διὰ τῆς μεταξύ των ἐνώ-σεως θά γίνουν κάτοχοι τῆς πλήρους! Καὶ διὰ νὰ διευκολύ-νετε αὐτὴ τὴν ἀνιερὴ ἔνωση, ἐπειδὴ βλέπετε ὅτι ὁ παπι-σμός δὲν ὑποχωρεῖ οὔτε ἑκατοστὸν ἀπὸ τίς αἰρέσεις του, τοῦ ἐπιτρέψατε νὰ διατηρήσῃ τὰς ἰδικὰς του παραδόσεις καὶ τὸ ἰδικὸ του πιστεύω, ἀκόμη καὶ σὲ θέματα κεφαλαίω-δους δογματικῆς σημασίας, ὥστε νὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ ἐνσάρ-κωση τῆς ἀνωτέρω «θεωρίας τῶν κλάδων» καὶ εἰς τὸν ὀρ-θόδοξα χῶρον. Καὶ ἐνῶ δειχνετε τέτοια πληθωρική καὶ ἀ-

μαρτωλή ἀγάπη πρὸς τὸν αἰρεσιάρχη τῆς Ρώμης, ἐνῶ ἐπευλογεῖτε τὴν αἰρετικὴ «Ὁμολογία Θυατειρῶν» τοῦ ἀμετανοήτου Κοκκινάκη, συγχρόνως καθαιρεῖτε καὶ ἀποσηματίζετε (!) κατὰ πάντα ὀρθοδόξους ζηλωτὰς ἀγιορείτας πατέρας, ἐπειδὴ ἀρνοῦνται ὑπακοὴν στὰ οἰκουμενιστικὰ Σας σχέδια, τὰ προετοιμάζοντα τὰ τοῦ ἀντιχριστοῦ «εἰσοδία»...

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος

Παρὰ ταῦτα ἐπὶ τόσα ἔτη τὰ ἀνεχόμενον ὄλα αὐτὰ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς προσεχοῦς ἀντιδράσεώς μου. ὦ! πόσο κακὴ ἐπίδραση εἶχε τὸ περιβάλλον μου στὴν ὑπόθεσις αὐτῆ!

— «Σεβασμιώτατε, δὲν εἶναι ὥρα ἀκόμα καὶ θὰ σᾶς πάρουν γιὰ ἐξτρεμιστὴ καὶ θὰ χάσετε τοὺς κόπους σας καὶ τὴν καλὴ σας φήμη· θὰ σᾶς στιγματίσουν ὡς φανατικὸν καὶ τῶν ἄκρων», μοῦ ἔλεγαν συνεχῶς τὰ πρόσωπα τοῦ στενοῦ μου περιβάλλοντος, φοβούμενα ἀσφαλῶς τὴν διακοπὴ τῆς ἱεραποστολικῆς δραστηριότητος καὶ τὰς πιθανὰς ταλαιπωρίας μας. Ἄλλὰ καὶ μένα, γιὰ νὰ ἐξομολογηθῶ, συχνὰ πῆγαινε ἡ σκέψις μου στὶς ψυχὰς πού ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ὠμοφρόμιόν μου καί... λύγιζα, λύγιζα καὶ ἀνέβαλλα γιὰ τὴν αὔριο, τὴν αὔριο πού ἔμοιαζε μὲ μονοπάτι πού θὰ μὲ ὀδηγοῦσε μετὰ βεβαιότητος στὴν πόλιν τοῦ... ποτέ!

— «Καὶ θὰ γίνης Παλαιοημερολογίτης;» μὲ ρωτοῦσαν εἰρωνικὰ ἄλλοι. Ὅταν σωφρονισθῆ, ἔστω καὶ μία μερίδα ἐξ αὐτῶν, θὰ κοινωνήσω εὐχαρίστως μαζί τους, τοὺς ἀποκρινόμενον. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως κάλλιστα μπορῶ νὰ ὁμολογήσω τὴν πίστι μου χωρὶς νὰ ἔχω κοινωνία μαζί τους. Δὲν βλέπω ἐπίσης τὸν λόγο, γιὰτὶ οἱ ἀντικανονικότητες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ μὲ ἐμπόδιζαν ἐμένα νὰ πῶ τὸ ὄχι στὴν ἀρεσι. Μόνον ὁποῖος θέλει προφάσεις γιὰ ἔνοχο... χουζούρι, θρῖσκει τοὺς ΓΟΧ ἐμπόδιο στὴν πορεία τῆς ὁμολογίας του. Ἐξ ἄλλου ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι θὰ σωθούμε... συνεταιρικῶς, ὥστε νὰ ζητάω καὶ παρέα στὸν ἀνηφορικὸ δρόμον τοῦ καθήκοντος;

— «Θὰ σχίσῃς τὴν Ἐκκλησίαν», μοῦ ἔλεγαν ἄλλοτε μερικοὶ συνάδελφοί μου πού εἶχαν ἀντιληφθεῖ τίς προθέσεις ἀντιδράσεώς μου. «Πρόσεχε, ὁ κανὼν εἶναι δ υ ν η τ ι κ ὄ ς, καὶ συνεπῶς δὲν μολυνόμεθα κοινωνοῦντες μὲ τὸ Πατριαρχεῖον. Τὰ ἀντίθετα ἀποτελοῦν ζηλωτικὰς μωρίας. Ἄληθεια, τί εἰρωνεῖα καὶ ἀγνοια, Θεέ μου, ἀπὸ ἐπισκόπους! Ἐνῶ οἱ ἱ. Κανόνες σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὁμιλοῦν καθαρὰ ὅτι «ρύεται» (σῶζει) τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῶν σχι-

ομάτων αὐτός ποῦ δὲν ἀκολουθεῖ τὸν κακόδοξο, αὐτοὶ ἀντέστρεψαν τὸ νόημά τους προκειμένου νὰ ὑποστηρίξουν τὴν δική τους θεωρία, τῆς πορείας δῆθεν τῆς χ ρ υ σ ῆ ς τ ο μ ῆ ς, τῆς χωρὶς πτώσεις ἐξ ἀριστερῶν ἢ δεξιῶν. Στὴν οὐσία ὁμως ἦτο πορεία σ υ μ β ι θ α σ μ ο ῦ μετὰ τὴν κακοδοξία καὶ ταυτόχρονα διατηρήσεως τοῦ τίτλου τοῦ νηφαλίου καὶ σ υ ν τ η ρ η τ ι κ ο ῦ ἀγωνιστοῦ, τοῦ μετὰ δῆθεν διακρίσεως πορευομένου στὶς δύσκολες ἡμέρες μας.

Ὅντως πλάνη δεινὴ καὶ τοῦ ἐωσφόρου τέχνασμα φοβερὸ γιὰ νὰ ματαιώσῃ εὐκολὰ κάθε μελετωμένη ἢ ἐνεργουμένη ἀντίδραση κατὰ τῆς αἰρέσεως. Εἶναι τέτοια τὸ πείσμα καὶ ἡ ἀντιπάθεια τῶν προσώπων αὐτῶν πρὸς ὄλους τοὺς διαφωνοῦντας, ὥστε προτιμοῦν καὶ τὴν μετὰ τοῦ πάπα κοινωνία, ὡς γίνεται καλὴ ὥρα σήμερα, παρὰ νὰ διακόψουν κοινωνίαν πρὸς τὸν κακόδοξον προϋστάμενό τους, γενόμενοι ἔτσι ἀριστοὶ κράχτες τῆς περὶ ἐνότητος παπικῆς ἀντιλήψεως, κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ὀρθοτομῇ μακρὰν τοῦ πάπα!

Τί νὰ τὴν κάνουν ὁμως οἱ ὀρθόδοξοι τέτοια ἐνότητα; Γι' αὐτοὺς πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ ἀλήθεια: «Ἐστι σχισθῆναι καλῶς καὶ ὁμονοῆσαι κακῶς» καὶ «κρεῖττον ἐπαινεῖς πόλεμος εἰρήνης χωρίζουσης Θεοῦ», διδάσκουν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ποία ἐξ ἄλλου ἐνότης χωρὶς ἀλήθεια εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη τὸν Θεὸν μαζί της; Ὁ παπισμὸς, παρ' ὅλη τὴν σιδηρά, ἐξωτερικῶς τουλάχιστον, πειθαρχία του, διὰ νὰ εἶναι ἐσωτερικῶς ἐνωμένος μετὰ τὴν ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος, ἢ μᾶλλον γιὰ νᾶναι αὐτὸ τὸ ἐνσάρκο ψεῦδος, ὁδηγεῖ τίς ψυχὰς ποῦ τὸν ἀκολουθοῦν στὸ «ἔσχατο πτώμα», τὴν αἵρεση καὶ στὸν ἀπὸ Θεοῦ χωρισμόν.

Ὅλα αὐτὰ καίτοι εἶναι τόσο σαφῆ, τότε, πρὶν καιρὸ, μετὰ πολὺ κόπο μπορούσα νὰ τὰ διακρίνω γιὰ νὰ τὰ μπερδέψω καὶ χάσω μετ' ὀλίγον ἀπὸ τίς σειρήνες τῶν γνωστῶν μου καὶ τὴν ἀδύνατη ἀλλὰ ζῶσα ἀκόμη φωνὴ τῆς φιλαυτίας μου, ἢ ὁποία δὲν μ' ἄφηνε νὰ δῶ τὰ πράγματα καθαρὰ, ἀπλά, χωρὶς ὑπολογισμοὺς καὶ σχέδια προστάσιας τῆς ὑπολήψεώς μου... Ἥθελα, θλέπετε, καὶ τὸν σκύλο χορτάτο, καὶ τὴν πίττα δλάκερη...

Ἡ κατάκριτος κοινωνία

Καὶ ὁμως εἶναι τόσο σαφῆς ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐν προκειμένῳ: Ἐχθροὺς γὰρ τοῦ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦ-

τοῖς κοινωνοῦντας, μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφώνηται» διδάσκει ὁ μέγας ὁμολογητὴς Θεόδωρος (PG. 99, 1049) Α). Ὁ δὲ ἅγιος ὁμολογητὴς καὶ προκάτοχος Σας Ἰωσήφ ὁ Α' (15' αἰῶν) μὲ τέτοια λόγια προέτρεπε τοὺς κληρικούς καὶ πιστοὺς τοῦ προκειμένου νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν ψευδένωση τῆς Λυῶν (1275). «Ὁ μνημονεύων ὡς ἀρχιερέως τοῦ πάπα... ἢ πρῶτον ἐν τοῖς ἀρχιεῦσιν ἡγούμενος, ἔνοχος ἐστὶν ὄλον τὸν λατινισμόν ἐκτελεῖν... Ἐὰν συγκαταθῆτε λατίνοις Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει!»!

Ὁ δὲ ἔξαρχος τῶν Στουδιτῶν μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν εὐγλωττίαν: «Οὐδ' ἂν τὰ ὄλα χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴη τῇ αἵρέσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρὸς. Καὶ τί λέγω κοινωνίας; κἂν ἐν θρώματι καὶ πόματι καὶ φιλία συγκάττεισι τοῖς αἵρετικοῖς, ὑπεύθυνος» (1205 Α). Καὶ ἀλλαχοῦ: «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὁμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται» (1164 Α).

Τί καθαρώτερον καὶ σαφέστερον τῶν ἀνωτέρω λόγων; Καὶ ὁμως χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀποκτοῦσα τὴν ψυχολογία καὶ νοοτροπία τῶν λοιπῶν ἀδιαφόρων συναδελφῶν μου, οἱ ὅποιοι μὲ πολλές προφάσεις καὶ δικαιολογίας, ἰσάριθμες πρὸς τὰ πάθη καὶ τὴς ἀδυναμίας τους, κατέληγαν νὰ μὴ βλέπουν κίνδυνον ἐν ὄψει, τὰ πάντα καλύπτοντες ὑπὸ τὸν χιτῶνα τῆς ἀδιαφορίας «πᾶ λιν οἰκονομίαν καλοῦντες τὴν ἀθέτησιν τῆς ἀληθείας». ("Αγ. Θεόδωρος, 1141 Β).

Νὰ ὁμως πού ὁ Θεὸς μὲ ἐλυτήθη! Μετὰ τὴν τελευταία Σας ἐνέργεια, τὴν συμπροσευχὴ καὶ ἐν διαθέσει συλλειτουργία μετὰ τοῦ αἵρετικοῦ παντίφικος τῆς Ρώμης εἰς τὸ Πατριαρχεῖον (30.11.'79), ἐνοιῶσα πιά ὅτι ἦλθε πλεόν ἢ ὥρα νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸ δράμα μου, νὰ διακόψω πᾶσα μεθ' Ἑμῶν κοινωνία καὶ μὲ ὅσους Σᾶς κοινωνοῦν. Δὲν ὑπάρχει πιά στὴν συνείδησή μου οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἠρνήθητε τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, περιπτωσιακῶς καὶ μόνον λόγους ὀρθοδοξοῦντες πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀφελεστέρων, συμφῶνως πρὸς τὸ ἀρχαῖον τυπικὸν τῶν κακοδοξούντων... Ὁ δὲ ψευδοθεολογικὸς διάλογος πού ἐγκαινιάσατε μετὰ τῶν παπικῶν ἀποτελεῖ ἀρίστην ἔκφρασιν τῆς ἀνωτέρω τακτικῆς Σας, διαφορετικὰ θὰ ἀναμένατε τὰ ἀποτελέσματά του καὶ κατόπιν θὰ ἀναγνωρίζατε τὸν πάπα ὡς πρῶτον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ! Ἀλλὰ καὶ εἰς

τὴν μέλλουσα πανορθόδοξον σύνοδον Σας δὲν θὰ καταδικά-
σετε τὶς αἱρέσεις (θὰ ἔπρεπε νὰ αὐτοκαθαρευθῆτε!), οὔτε
τὶς σκοτεινῆς δυνάμεις πού τὶς καλλιεργοῦν, ἀλλ' ὄσους
πατερικῶ τῷ τρόπῳ θ' ἀντιδράσουν εἰς τὰ παράνομα σχέ-
διά Σας, καθὼς ἐπράξατε μέχρι σήμερα καὶ στὶς περιπτώ-
σεις διαμαρτυρίας τῶν πιστῶν ἐπὶ Ἀθηναγόρου Κων)λεως,
Ἀθηναγόρου Λονδίνου, Ἰακώθου Ἀμερικῆς, Μελίτωνος
Χαλκηδόνος. Τὰ κατὰ καιροῦ δημοσιευόμενα κείμενα τῶν
συνεργατῶν Σας μαρτυροῦν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Ἄρκετὰ Σας ἠνέχθη ἐπὶ ὀλόκληρον σχεδὸν δεκαετίαν!

Ἐάν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν ἅγιοι πατέρες ἔπραττον παρό-
μοια μὲ μένα, συνεχῶς ἀναβάλλοντες καὶ δικαιολογῶντες
τοὺς αἱρετικούς τῆς ἐποχῆς των, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχαμε
παραλάβει Ὁρθοδοξία ἀπ' αὐτοῦς ἀλλά... ταμεῖον αἱρέ-
σεωμ! Μ ὀ ν ο ν ἡ διακοπὴ κοινωνίας μὲ τὸν κακοδο-
ξοῦντα ἀσφαλίζει καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας
ἀπὸ τὴν λέπρα τῆς αἱρέσεως. «Ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυ-
τοὺς τηρήσατε», γράφει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας
πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Κων)λεως, «μῆτε κοινωνοῦντες τῷ
μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μῆτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέ-
χοντες» (MANSI 4, 1096). «Φυλάξασθε», κραυγάζει καὶ ὁ
ὁμολογητὴς Ἰωσήφ ὁ ἅγιος τῆς Κων)λεως πατριάρχης
πρὸς τὸν λαόν του, «ἀπὸ τοῦ μιάσματος τούτου, παρακα-
λῶ, τοῦ τῶν Ἰταλῶν» περὶ πολλοῦ ποιησώμεθα τὸ μὴ χραν-
θῆναι τῇ κοινωνίᾳ τούτων καὶ τῆς ψ ῶ ρ α ς αὐτῶν ἢ
τῆς λ ο ι μ ι κ ῆ ς ν ὄ σ ο υ μ ε τ α σ χ ε ῖ ν ι!» (Κρι-
τικὴν ἔκδοσιν τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀνωτέρω πατριάρχου βλέ-
πε εἰς τὸ ἔργο τῶν V. LAURENT ET J. DARROUZES: DOS-
SIER GREC DE L' UNION DE LYON (1273 - 1287), σελ.
134 - 301, PARIS 1976).

Δυστυχῶς οὔτε αἱ προηγηθεῖσαι δύο πρὸς Ὑμᾶς ἐπι-
στολαὶ μου, οὔτε αἱ σχετικαὶ δημοσιεύσεις ἐμοῦ καὶ ἐτέρων
προσώπων εἰς τὸν τύπον ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα τὴν
πρὸς Ρώμην ἐν συνόδῳ καὶ ἀγαλλομένῳ ποδὶ πορείαν Σας
οὔδεις πλέον δύναται νὰ ἀνακόψῃ...

Ὅταν μάλιστα σκέπτομαι ὅτι λαϊκοί, πιστὰ τῆς Ἐκ-
κλησίας τέκνα, καθημερινῶς ἀποκηρύττουν τὴν κακόδοξον
πορείαν Σας διακόπτοντες κάθε σχέση μαζί Σας, καὶ ἐγὼ
ἐπίσκοπος, φρουρὸς δηλ. καὶ σκοπὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς
Ὁρθοδοξίας συνεχίζω τὴν κοινωνίαν, αἰσχύνομαι καὶ τρέ-
μω συγχρόνως. Αἰσχύνομαι διὰ τὴν δειλίαν μου καὶ τρέμω
διότι δὲν ἐσάλπισα τὸ «στῶμεν καλῶς» ἐπὶ τόσα ἔτη, ὥστε
νὰ προστατεύσω τὸν λαόν μου ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἱρέ-

σεως. Ἴδού ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀδιαφόρων, ὡς ἐμέ, ποιμένων: «Καὶ ὁ σκοπὸς, ἐὰν ἴδῃ τὴν ρομφαίαν ἐρχομένην καὶ μὴ σημάνη τῇ σάλπιγγι, καὶ ὁ λαὸς μὴ φυλάξῃται, καὶ ἔλθοῦσα ἡ ρομφαία λάσθῃ ἐξ αὐτῶν ψυχὴν... τὸ αἷμα ἐκ χειρὸς τοῦ σκοποῦ ἐκζητήσω»! (Ἰεζ. 33, 6). Τί θ' ἀπολογηθῶ στὸν κριτὴν μου τὴν ἡμέραν ἐκείνη; Ὅτι περίμενα τὸ συλλειτουργοῦ γιὰ νὰ σαλπίσω; Καὶ ποιὸς σκοπὸς εἶναι ἀξίος νὰ λέγεται κἀν σκοπὸς, ὅταν σαλπίζῃ ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ περάσουν τὰ τείχη καὶ εἰσέλθουν ἐντὸς τῆς πόλεως; Γιὰ ἓνα τέτοιο σάλπισμα καὶ ἓνα ΟΧΙ τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου ἡ Ἐκκλησία μας κατέστησε ἐπισκόπους καὶ ὁ λαὸς ποιμένας του, ὄχι μόνον γιὰ τίς τιμές καὶ τό: «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα!». Τώρα ἀντελήφθην σ' ὄλο τὸ θάθος τὴν σημασία τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἔστι, καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἀδικὸς καὶ ἐν πολλῷ ἀδικὸς ἔστιν» (Λουκ. 16, 10).

* * *

Τέλος αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν αὐτὴ ὑποχρεωμένος νὰ ζητήσω μυριάκις συγγνώμῃ ἀπὸ τὸν ἱ. κληρὸν καὶ τὸν περιούσιον λαὸν τῆς ἐπαρχίας μου, διότι ἐπὶ τόσα ἔτη τὸν ἐπότιζα εἰς τὰ θολερὰ ὕδατα καὶ τὸν ἔτρεφα εἰς τὴν κακὸδοξον πῶαν τῆς μεθ' Ὑμῶν κατακρίτου κοινωνίας. Καὶ τὸ κρῖμα μου αὐτὸ τὸ αἰσθάνομαι νὰ γίνεται ἀκόμῃ μεγαλύτερο ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἀδιαφόρησα ἐπανειλημμένως, ὄχι μόνον στὶς προσωπικὰς ἐπιστολὰς εὐσεβῶν τέκνων τῆς ἐπαρχίας μου, ἀλλὰ καὶ στὶς δημόσιες διαμαρτυρίες ἐκλεκτῶν καὶ ἀντιδοτελῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως ποὺ ζητοῦσαν ἐπίμονα τὴν πατερικὴν πλέον ἐγρήγορσιν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας προτοῦ εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Καὶ εἶναι θαῦμα πὼς δὲν εἶχαν ἀπελπισθεῖ ἀπὸ μᾶς, καίτοι μᾶς ἔβλεπαν νὰ παραμένουμε «ταπεινοὶ συλλεiturγοὶ» ἐνὸς Δημητρίου καὶ ἐνὸς Σεραφεῖμ...

Δόξα ὁμῶς τῷ Παναγὰθῳ Θεῷ, διότι ἦλθε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμὴ νὰ ἐπιστρέψω ὡς ὁ ἄσπαστος υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς, τὴν καλὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογίαν, καὶ διακόπτων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μεθ' ἡμῶν καὶ τῶν συλλειτουργῶν Σας, ἀναφωνήσω μετὰ τοῦ μεγάλου Βρυεννίου: «Οὐκ ἀπαρησόμεθά Σε τοῦ λοιποῦ, φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε, πατροπαράδοτον Σέβας...

Εἰ δὲ καὶ καλέσοι καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθηξόμεθα».

Ἐν Σ... τῇ 5 Δεκεμβρίου 1979

Ἐλάχιστος ἐν ἐπισκόποις ὁ Σ. Γ.

Κοινοποιήσεις: Α') Ἑλλαδικὴν Ἱεραρχίαν,
Β') Ἑνορίας ἐπισκοπῆς μου ὅπως ἀναγνωσθῆ ἀντὶ κηρύ-
γματος τὴν προσεχῆ Κυριακῆν.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ : Ἔτσι θὰ διαμαρτύρετο περίπου
ἓνας μὲ ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς του ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος,
μ ε τ α ν ο ῶ ν, ἔστω καὶ τὴν ἑνδεκάτην, διὰ τὴν ἄχρι
τοῦδε μετὰ τοῦ λατινοφρονήσαντος Οἰκ. Πατριαρχείου κοι-
νωσίαν του.

(Α, 1-1-80).

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ἐντὶ ἐπιλόγου παραθέτομεν ὀλίγους στίχους ἀπὸ τὰ ἔμμετρα ἔργα τοῦ μεγάλου ὁμολογητοῦ Μελετίου τοῦ Γαλησιώτου (13ος αἰών), ἑνὸς τῶν κυριωτέρων ἀντιπάλων τῆς ψευδενώσεως τῆς Λυῶν (1275), εἰς τοὺς ὁποίους στίχους συνοψίζεται ὁτιως ὁ λ ο ν τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀνά χειρας ἔργου. Εἶθε ὁ θούρειος οὗτος τοῦ ἡρωικοῦ ὁμολογητοῦ νὰ σωγκινήσῃ ἐγκαίρως τὰς ψυχὰς ὄλων τῶν ὀρθοδόξων, ὥστε ἐν μιᾷ φωνῇ καὶ ψυχῇ συναθλοῦντες, εἶπουν τὸ ὁ χ ι εἰς τὴν ἐρχομένην ψευδένωσιν τῶν λατινοφρόνων μετὰ τοῦ ἀνιάτως νοσήσαντος παπισμοῦ. Ἄμην.

Ἐπὲρ Θεοῦ καὶ τῶν Θεοῦ πανσέπτων ἐντολμάτων,
καὶ τῶν δογμάτων τῶν αὐτοῦ καὶ νόμων καὶ Κανόνων,
προήσωμεν καὶ τὰς ψυχὰς καὶ κερδανοῦμεν ταύτας·
τοῦτο τὸ πέρας τῶν πολλῶν κατὰ θεὸν ἀγώνων·
αὕτη τοῖς πόνοις τοῖς καλοῖς, τοῖς ὑπὲρ τοῦτο λήξις,
καὶ ταῖς σωτηριώδεσιν ἀπάσαις ἐργασίαις,
τὸ θήσκειν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ καὶ ζῆν ἀτελευτήτως,
ὡς οἶδας, ὡς ἀνέμαθες, προσχὼν τῷ Χρυσοστόμῳ,
καὶ πλουτισθεὶς πνευματικῶς ἀπὸ χρυσεᾶς γλώττης...
Τοῦ καταγγέλλειν ἅπασιν θεσμούς Εὐαγγελίων
καὶ τοῦ διδάσκειν λογικῶς τὰς προσταγὰς τοῦ κτίστου,
κατὰ πολὺ λαμπρότερον, σεμνότερον καὶ κρεῖττον,
τὸ περικλειεσθαι φρουραῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας
καὶ τὸ δεσμοῖς προσομιλεῖν ὑπὲρ αὐτῆς παντοίοις.
Οὐκ ἔστιν ἰσχυρότερον οὐδὲν τῆς εὐσεβείας·
οὐδὲν μακαριώτερον τὸ πάσχειν ὑπὲρ ταύτης·
τῷ συνδιώκεσθαι Χριστῷ καὶ συναντιλογεῖσθαι
καὶ τούτῳ συγκακοπαθεῖν καὶ συνεξουδενεῖσθαι,
πάντων οὐδὲν ὡς ἀληθῶς, οὐ μεῖζον, ἀλλ' οὐδ' ἴσον!
Λοιπὸν μηδεὶς μηδοπωσοῦν ὑμᾶς ἐξαπατάτω

ἔξωθεν περικείμενος σχῆμα σεμνὸν καὶ θεῖον,
ἔσωθεν δὲ σατανικὸν καὶ πληρὴς ἀπωλείας.
Μηδεὶς ὑμᾶς πλανήσῃ, μήτε τῶν ἐξωτέρων,
μήτε τῶν ἔνδον πεφυκῶς καὶ τῶν ἡμῖν γησιῶν.
Μὴ πείθεσθε μονάζουσι, μηδὲ τοῖς πρεσβυτέροις
ἐφ' οἷς ἀνόμως λέγουσι, κακίστως εἰσηγοῦνται.
Καὶ τί φημι μονάζουσι, καὶ τί τοῖς πρεσβυτέροις;
μηδ' ἐπισκόποις εἴκετε τὰ μὴ λυσιτελοῦντα
πράττειν καὶ λέγειν καὶ φρονεῖν δολίως παραινοῦσιν
οἵτινες περικείμενοι μόρφωσιν εὐσεβείας
πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῆς εἰσὶν ἀτηρημένοι...
Αἰρέσεως φανείσης δὲ τὴν γῆν ἐπικρατούσης,
ὑπέκλιψαν καὶ τοὺς λοιποὺς ὠθοῦσιν ὑποκύπτειν
καὶ φέρειν ἐκβιάζονται τοὺς ἀντιπραττομένους,
παρυποκλέπτοντες αὐτοὺς ρητορικαῖς ἀπάταις,
καὶ περιβάλλοντες δειναῖς σοφιστικαῖς πλεκτόναις...
Οἷς οὐ προσήκον πείθεσθαι, κἂν καὶ ποιμένες εἴεν,
ἀλλ' οὐδ' ἐνδέχεται καλεῖν τούτους ποιμένας ὄλω,
τοὺς λυμεῶνας καὶ φθορεῖς τῆς χριστωνύμου ποιμήνης
καὶ μὴ τοὺς ὄρους σώζοντας τῆς ἀρχιερωσύνης.

Οὗτοι καὶ γὰρ ὡς πράττοντες, ἅ πράττειν οὐ καθήκεν,
ἡμᾶς ἐπαίρουσι ποιεῖν καὶ λέγειν τὰ τοιαῦτα.
Θεοῦ καταφρονούντος δέ, καταφρονοῦνται πᾶσι
καὶ παίζονται πρὸς τὸ παρὸν πρὸ τῆς μελλούσης δίκης,
ἐν ἣ δικαίως τίσουσιν εὐθύναν αἰωνίας,
ὡς τοῦ Χριστοῦ σκορπίσαντες τὴν ποιμήνην συνηγμένην,
καὶ πύλας διανοίξαντες αἰρέσεων ἀπάταις,
καὶ δόντες ταύταις πάροδον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας...

* * *

Ὁ τὴν ἀλήθειαν σιγῶν, κρύπτει Χριστὸν ἐν τάφῳ,
ὡς προειρήκει τις πατήρ· καὶ πάλιν ἄλλος λέγει·
τὸ τὴν εὐσεβείαν σιγᾶν, κίνδυνος ὄντως μέγας,
καὶ κόλασις αἰώνιος καὶ θόθος ἀπωλείας.
Τὸ παρορᾶν τὰ δόγματα καὶ μὴ τρανῶς κραυγάζειν,
τὰ τῆς Γραφῆς θεσπίσματα πρὸς ἀντιθέτους μᾶλλον
καὶ διαστρέφειν σπεύδοντας Χριστοῦ τὰς παραδόσεις,
δλεθρὸς ὄντως ψυχικός, καταγωγή πρὸς ἄδην.
Οὐ δίκαιον, οὐ θεμιτόν, οὐ πρόπτον εὐσεβείαν
ὄλω σιγᾶν, ἐνθα Θεοῦ τοὺς νόμους ἀθετοῦσιν
οἱ τὴν ἀπάτην σπεύδοντες συστήσαι καὶ τὴν πλάνην.

Ὅπου δὲ πέφυκε Θεός, φησί τις τῶν μεγάλων,
πρὸς ὃν ὁ κίνδυνος ὄρᾳ καὶ τὰ τῆς θλάθης θλέπει,
καὶ τὰ τῆς λύμης ἀντικρυς εἰς τοῦτον ἀνατρέχει,
τίς εὐσεθῆς σιγήσειε, τίς ὄλωσ ἡρέμησει;
καὶ γὰρ τὴν συγκατάθεσιν ἡ σιωπὴ σημαίνει.

Καὶ τοῦτο δείκνυσι σαφῶς ὁ πρόδρομος Κυρίου
καὶ Μασκαθαῖοι σὺν αὐτῷ, μικρὰς νομοθεσίας
προκινδυνεύοντες στερρῶς, μέχρις αὐτοῦ θανάτου,
καὶ μηδὲ τὸ βραχύτατον τοῦ νόμου προδιδόντες.
Τοὺς δὲ μετὰ τὸν Πρόδρομον, τοὺς δὲ μετὰ τὴν χάριν,
προελομένους τὸ θανεῖν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας,
τίς ἂν ἐξαριθμήσει, τίς λόγος περιλάθοι;
ὑπὲρ γὰρ ψάμμον ἀληθῶς εἰσι πεπληθυσμένοι,
ὑπὲρ ἀστέρων τοὺς χορούς, ὑπὲρ λειμώνων ἀνθη.

Ἄνῆρ οὐκ οἶδεν εὐσεθῆς αἰδεῖσθαι βασιλέα,
ἡνίκα πρὸς εὐσέθειαν κίνδυνος ἀνατρέχῃ
καὶ χωρισμός ἀπὸ Θεοῦ συμβαίνειν ὑφορᾶται·
οὐκ ἂν δυνάστας πτοηθῆ, τυράννων οὐ φροντίσῃ,
οὐχ ὑψηλοῦς, οὐ χαμηλοῦς, οὐδένα καταπηξῆ·
οὐ τοὺς ἐν ἀξιώμασιν, οὐ τοὺς ἐν προεδρίασι.
Πέρας ἀπάντων τῶν καλῶν, γέρας παντοίων πόνων,
καὶ τῶν ἰδρώτων ἔπαθλον καὶ τῶν πολλῶν ἀγώνων,
τὸ χάριν θείων ἐντολῶν, κἂν καὶ μικρὰ δοκεῖεν,
ἀποκτανθῆναι καὶ ζωῆς προσκαίρου στερηθῆναι,
καὶ μεταθῆναι πρὸς ζωὴν ἧς τέλος οὐκ ἐστίται.
Ἐπαινετὸς καὶ πόλεμος γνωρίζεται πολλακίς,
καὶ μάχη κρείττων δείκνυται ψυχῶσθλους εἰρήνης.
Βέλτιον γὰρ ἀνθίστασθαι κακῶς ὁμονοοῦντας,
χωριζομένους τοῦ Θεοῦ καὶ τούτοις ἐνουμένους.

* * *

Σοὶ δὲ καὶ νῦν ἀναβοῶ, μαχέσθητι τῇ πλάνῃ·
καιρὸς ἀγώνων, ὡς ὄρᾳ, ἀγώνισαι προθύμως·
καιρὸς πολέμου, πρόστηθι, πολέμησαι γενναίως·
καιρὸς καμάτων, εἰσελθε τὸ πένταθλον θαρρούντως·
μόχθησον, κακοπάθησον ἐλπίδι τῶν ἐπάθλων·
γρηγόρησον, ἀρίστευσον· συμμάχησον τῇ πίστει
καὶ τροπαιούχος φάνηθι κατὰ τῶν ἐναντίων,
καὶ νικητῆς γνωρίσθητι κατὰ τῶν ἀντιπάλων,
καὶ δέξαι στέφος ἐκ Θεοῦ τῆς ἀνω βασιλείας
καὶ κληρονόμος δεῖχθητι ζωῆς τῆς αἰώνιου.
Γενοῦ τοῖς παίειν σπεύδουσι λίθος, στερρὸς ἀδάμας·
γενοῦ τοῖς τύπτειν θέλουσιν ἀνάλωτος ὡς ἄκμων·
γενοῦ τοῖς στασιάζουσιν ὡς ἐλκτικὴ μαγνήτις,

καὶ στήθι μέχρις αἵματος κατὰ τῆς ἄρτι πλάνης
ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ κτίστου καὶ Δεσπότη,
καὶ συμβασίλευε Χριστῷ σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις,
τρυφὴν τρυφῶν ἀδάπανον, ἄσυλον ἔχων πλοῦτον,
καὶ δόξαν διαμένουσας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας·
μέλπων Θεὸν τὸν ἐν τρισὶν ὑμνούμενον προσώποις,
ὧ πᾶσα κτίσις προσκυνεῖ καὶ δουλικῶς λατρεύει,
ὧ πᾶσα πρέπει δόξα καὶ τιμὴ προσκύνησις καὶ κράτος.
Γένοιτο ταῦτα φίλτατε, γένοιτο, γένοιτό σοι·
καὶ ταῦτα σχολίης φίλτατε καὶ τούτων ἐπιτύχης.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

1. Περιοδ. "Άγιος Σίμων, Σεπτ. 1974 καί: "Υπό Άγιορειτών Μοναχῶν, "Όταν οί φύλακες προδίδουν, Άθήνα 1974, σσ. 37.

2. Όρθόδοξος Μετανάστης, Βόννη, Μάιος 1972, σ. 5.

3. Πρακτικά Έκτάκτου Δ. Ί. Σ. τῆς Α' Συνεδρίας (27.9.79) σ. 8.

3α. Ός παράδειγμα τοιούτου λαϊκοῦ Θεολόγου ἀναφέρομεν τὸν Ἀκαδημαϊκὸν κ. Κ. Μπόννην, ὅστις ἐτόλμησε νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς ἑλασφημίαν, μιμούμενος, δυστυχῶς, τὸ πιστεύω τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας: «Τὸ Συμπόσιον ἐνέκριναν καὶ ἐπευλόγησαν α ἰ κ ο ρ υ φ α ἰ τ ῆ ς μ ἰ ᾶ ς ἀ γ ἱ ᾶ ς τοῦ Χ ρ ἰ ς τ οῦ Ἐ κ κ λ η σ ἱ ᾶ ς, ἥ τ ο ἰ ἡ Ἀὐτοῦ Ἁ γ ἱ ὅ τ η ς ὁ Π ᾶ π α ς Ἰ ω ᾶ ν η ς Παῦ λ ο ς ὁ Β' καὶ ἡ Ἀὐτοῦ Π α ν α γ ἱ ὅ τ η ς ὁ Ο ἰ κ ο τ ο μ ε ν ἰ κ ὸ ς Πα τ ρ ἰ ᾶ ρ χ η ς Δ η μ ῆ τ ρ ἰ ο ς»!!! Θεολογία, 1979, σ. 474.

4. Διὰ μίαν Εὐρώπην πνευματικῶς ἠνωμένην, Όρθ. Τύπος τῆς 16.11.79, σ. 4.

5. Πρακτικά, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 16.

6. Αὐτόθι.

7. Πρακτικά τῆς Δ' Συνεδρίας τῆς 5.10.79, σ. 4.

8. Εὐτυχῶς ὅτι πολλοὶ μοναχοὶ αὐτῶν διαφέρουν κατὰ πολὺ τῆς Όρθοδοξίας τῶν ἡγουμένων των.

9. Πρακτικά τῆς Συνεδρίας Β' τῆς 28.9.79, σ. 2.

10. Γράφομεν «κατὰ τὴν καρδίαν των» διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐξομοιώσωμεν τοὺς ἀνωτέρω Καθηγουμένους καὶ λοιποὺς συμφωνήσαντας μετ' αὐτῶν Προϊστομένους με ἐκλεκτάς κατὰ τὰ ἄλλα Ἁγιορειτικὰς ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι ὁμως διὰ πολλοὺς λόγους παραμένουν εἰσέτι εἰς τὸ «μνημόσυνον».

11. PG. 99, 1164 A.

12. PG. 160, 105 C.

13. PG. 99, 1049 A.

14. Πρὸβλ. σχετικῶς τοὺς θίους τῶν ἁγίων Μαξίμου ὁμολογητοῦ, Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Θεοδώρου Στουδίτου, ΜΑΝΣΙ 4, 1096, 1256 καὶ τὸ ὠραιότατον λόγιον τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου: «Ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δὲ ἱεραρχίᾳ, τοῦ ἱερέως καὶ ἱεράρχου ἀτακτοῦντων καὶ κακῶς φρονούντων, καὶ δίακονος καὶ μοναχοῦ εὐτακτοῦντες καὶ ὀρθῶς φρονούντες δύνανται νουθετῆσαι καὶ εὐτακτῆσαι αὐτούς, καθῶς τὰ παραδείγματά: εἰσι πάμπολλα» (Συναξ., Νοε. Η', σημ.).

15. Σπ. Μήλια, Δαμιλυστάτη Συλλογὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων... Βενετία 1761, τόμ. Α', σ. 448.

16. 31ος Ἁποστολικὸς καὶ ὁ 15ος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

17. Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοωροπούλου, "Ἀρθρα - Μελέ-

ται - 'Επιστολαί, Α', 'Αθήναι 1981, σ. 215, 234.

18. MANSI 4, 1096, Σ. Μήλια, ένθ. άνωτ. τόμ. Β', σελ. 449 - 50.

18α. «Ἦν έν Κων)λει έπίσκοπος όνόματι Δωρόθεος, τά αὐτά φρονών αὐτῷ, άνήρ χρειοκόλαξ και προπετης χείλεσι, καθώς γέγραπται' ος έν συνάξει καθεζομένου επί του θρόνου της 'Εκκλησίας του της Κων)λεως εύλαβεστάτου Νεστορίου, άναστάς μεγάλην τή φωνή τετόλμηκεν ειλπειν: εί τις Θεοτόκον είναι λέγει την Μαρίαν, άνάθεμα έστω. Και γέγονε μέν κραυγή μεγάλη παρά παντός του λαου, και εκδρομή· ο υ γ α ρ η θ ε λ ο ν ε τ ι κ ο ι ν ω ν ε ι ν αὐτοίς τοιαύτα φρονούσιν,, ώστε και νυν άποσυνάκτους είναι τους λαούς της Κων)λεως, πλην όλίγων έλαφροτέρων και των κολακευόντων αυτών. Τά δε μοναστήρια σχεδόν άπαντα και οι τούτων άρχιμανδρίται, και της Συγκλήτου πολλοί ού συνάγονται, δεδιότες μη άδικηθώσιν είς πίστιν αὐτου, και των σὺν αὐτῷ, ος από της 'Αντιοχείας άναβαίνων ηγαγε, πάντων λαλούντων τά διεστραμμένα». ('Επιστολή Κυριλλου 'Αλεξανδρείας προς Κελεστίνον έπίσκοπον Ρώμης, Πρακτικά, τόμ. Α', σ. 443. Πρβλ. Αὐτ. σ. 451, 455.

19. ACTA SANCTORUM, NOU) B, σ. 267.

20. Χθές... ο πατριάρχης έδήλωσέ μοι λέγων ποίας 'Εκκλησίας εί; Βυζαντίου; Ρώμης; 'Αντιοχείας; 'Αλεξανδρείας; 'Ιδου πάσαι μετά των υπ' αυτάς έπαρχιων ηνώθησαν. Εί τούτων εί της καθολικης 'Εκκλησίας, ένώθητι, μήπως ξένην όδόν τῷ θίω καινοτομῶν, πάθης όπερ ού προσδοκῶς. Προς ους είπον: Καθολικην 'Εκκλησίαν, την όρθην και σωτήριον της είς αυτόν πίστεως όμολογίαν Πέτρον μακαρίσας έφ' οίς αυτόν καλῶς ώμολόγησεν, ο των όλων είναι Θεός άπεφήνατο...».

» Ούκοῦν άκουσον, έφησαν' έδοξε τῷ δεσπότῃ και τῷ πατριάρχη, διά πρεκαίπτου του πάπα Ρώμης, άναθεμαπισθῆναι σε μη πειθόμενον, και τον όριζόμενον αὐτοίς άπενέγκασθαι θάνατον». Και ο άγιος άπεκριθη: «Τό τῷ Θεῷ πρό παντός αιώνος όρισθέν έν έμοι δέξοιτο πέρας, φέρον αὐτῷ δόξαν πρό παντός έγνωσαμένην αιώνος...» (ΡG. 99, 132 AC).

21. ΡG. 99, 1177 D, 1205 B, 1365 AB, 1636 - 7.

22' Αὐτόθι, 1669 A.

22α. Περί της έρμηνείας του 15ου της Πρωτοδευτέρας συνόδου Ιδὲ και τά γραφόμενα έν τῇ μελέτῃ των 'Αγιορειτών Πατέρων «Διχασμός και 'Αποστασία», 'Αθήναι 1981, σ. 34 - 8.

23. «Αίρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού, ειδῶς ότι έξέστραπται ο τοιοῦτος και άμαρτάνει ών αύτακατάκριτος». (Τίτ. 3, 10).

β') «'Αλλά και εάν ημείς η άγγελος έξ ουρανου εύαγγελίζεται υμίν παρ' ο εύαγγελισάμεθα υμίν, άνάθεμα έστω». (Γαλ. 1, 8).

γ') Κρατείν τάς παραδόσεις ως έδιδάχθημεν, είτε διά λόγου είτε δι' έπιστολης των 'Αποστόλων και μένειν έν οίς έμάσθημεν και έπιστώθημεν' και μη πλανασθαι μηδὲ πτύρεσθαι από των άντικειμένων, αλλά γρηγορείν, στήκειν έν τῇ πίστει, έδραιοῦς γίνεσθαι, άμετακινήτους. (Α' Θεσ. ε' Β' Θεσσ. θ' Α' Κορ. ιε', ις' Β' Κορ. ιγ' Β' Τιμ. γ').

24. «Φεύγετε οὖν τὰς αἵρέσεις· τοῦ διαβόλου γὰρ ἐφευρέσεις εἰσὶν» (Ἄγ. Ἰγνάτιος). «Ἀποστρέψθε πάσας τὰς αἵρέσεις, ὡς θηρία μετ' ἰοῦ θανασιμίου, περὶ ὧν καὶ ἐγγράφως παρέδωκα ὑμῖν...» (Ἄγ. Ἐπιφάνιος).

24α. Σπ. Μήλια, Δαψιλεστάτη... τόμ. Β', σ. 729 - 742.

25. «Αἰρετικοὶ δὲ εἰσὶν οὐ μόνον οἱ τὰ θεῖα δόγματα ἀθετοῦντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν θεῖον νόμον ἀρνούμενοι, τὸν εὐαγγελικὸν καὶ κανονικόν, μέχρι καὶ τῆς κεκαλονισμένης τάξεως τῆς Ἐκκλησίας». (Καλὴ Ὁμολογία, Ἰαν. 81, σελ. 3).

26. Β. Φειδᾶ, Ἱστορικοκανονικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ προϋποθέσεις ἐρμηνείας τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Ἀθήνα 1972, σελ. 52.

27. «Ἔστι σχισθῆναι καλῶς. Ἔστι γὰρ καὶ κακὴ δμόνοια, ἔστι καὶ καλὴ διαφωνία». Ἰ. Χρυσόστομος, ΡΓ. 59, 314.

28. Εἰς αὐτὸ πρέπει νὰ τοὺς μιμηθοῦν τὸ συντομώτερον καὶ οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὅρει Ζηλωταὶ πατέρες, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀντιληφθῆναι πρότερον οἱ ἴδιοι, ὅτι ἀποτελοῦν διαμαρτυρούμενον καὶ διὰ τὰς ἱεράς Παραδόσεις ἀγωνιζόμενον πλήρωμα τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου καὶ οὐχί... ἐνορίαν τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος ἐν Ἀγίῳ Ὅρει!

29. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀνωτέρω μελέτη καίτοι εἶχεν ἀποσταλῆ ἐγκαίρως πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον», ὡς συμμετοχὴ εἰς τὸν διενεργούμενον τότε διάλογον μεταξὺ Νεοημερολογιτῶν - Παλαισημερολογιτῶν, ἐν τούτοις ἡ διεύθυνσις τῆς Ἐφημερίδος δὲν ἠθέλησεν νὰ τὴν δημοσιεύσῃ, καίτοι παλὺ ἀργότερον τὴν ἐξακρίτησεν, ὡς «ἰσως τὴν ἀξιολογώτεραν» ἀπὸ πλευρᾶς Παλαισημερολογιτῶν.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	Σελίς
ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ	9
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	9
Κεφ. Α'. ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ Κοινωνία αίρετικῶν — Αίρεσις καὶ μνη- μόσυνον	21
Κεφ. Β'. ΔΕΝ ΑΝΤΕΔΡΑΣΕΝ ΟΥΔΕ ΕΙΣ... Διακοπή μνημοσύνου — Ἐάλω ἡ πόλις	29
Κεφ. Γ'. ΓΕΡΟΝΤΑ ΓΙΑΤΙ ΚΛΑΙΣ; Ειρήνη καὶ πίστις — Ἐκπεσῶν ἐπίσκοπος	36
Κεφ. Δ'. ΠΡΟΣ ΑΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ ΜΕ ΚΑΤ' ΕΠΙ- ΓΝΩΣΙΝ ΖΗΛΟΝ — Ποιναι αίρετικῶν ἀκυ- ροι — Μὴ κοινωνεῖτε	50
Κεφ. Ε' ΤΟ ΚΑΤΑΚΡΙΤΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΙ- ΡΕΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ — Μέγα ζήτημα κοινωνίας — Ἔξελθε ὁ λαός μου.	61
Κεφ. ΣΤ' ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΑ ΑἴΩΝ ΤΟΙΣ ΚΑΤΩ ΣΥΝ- ΕΟΡΤΑΖΕΙ — Ἀντιαίρετικὸς ἀγὼν καὶ μο- ναχοὶ	73
Κεφ. Ζ'. ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟ- ΛΟΓΙΑΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ — Ἐν ἀφορι- σμῶ καὶ καθαιρέσει	81
Κεφ. Η'. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ κ. ΔΗ- ΜΗΤΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΣΥ- ΝΟΔΟΝ	95
ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ	105